

NEJ

větší
záhady
světa

ŽIL JSEM S MIMOZEMŠŤANY

Jack Robertson

Jack Robertson

ŽIL JSEM
S MIMOZEMŠŤANY

Nakladatelství

Dialog

1995

**VĚNUJI SYNU
MICHAELOVI
A MANŽELCE ERICE**

Poděkování autora

Děkuji novináři panu Benjaminu Hughesovi, že mi pomohl se stylistickým a jazykovým uspořádáním této publikace.

© Jack Robertson a dědicové,
1977, 1979, 1981, 1989, 1992, 1994
Translation © Petr Novotný, 1995

Majitelé autorských práv zakazují publikovat bez svého souhlasu jakékoli části tohoto díla, byť by se jednalo o pouhé ukázky v denících a časopisech.

Majitelé autorských práv souhlasí v tomto vydání s uvedením dokumentů připojených dr. Frankem P. Jonesem.

ISBN 80-85843-47-1

(1)

Když jsem se v červnu 1976 vrátil z dvouleté cesty, kterou jsem prožil postupně na palubách několika UFO, a zmínil jsem se o svých zážitcích před některými novináři, pochopitelně si mnozí z nich za mémi zády začali poklepávat na čelo. Byl jsem pro ně v nejlepším případě blázen, v nejhorším zřejmě protřelý podvodník, který si chce přivydělat, či dokonce míní zbohatnout na neutuchajícím zájmu tisku o vše tajemné, nevysvětlitelné a mimopozemské.

Nelze se tomu divit, ani já bych ještě před několika lety nikomu neuvěřil, pokud by se mi začal s vážnou tváří svěřovat o svém putování naší Galaxií a o svých rozhovorech s mimozemšťany, o zážitcích z letů nad odvrácenými tvářemi planet a o barvách vesmíru, jaké na Zemi neznáme a jež z každického kousku kosmu činí vzácný klenot. Každý z pozemšťanů je totiž svým způsobem zaběhaným pragmatikem, a proto není rád, když se mu věší bulíky na nos.

Než tedy začnu o čemkoli vyprávět, bude nutné malé odbočení, v němž čtenářům předložím své psychiatrické vysvědčení od věhlasných kapacit a zmíním se také o svém životě, jenž předcházel mé vesmírné cestě. Všechno na světě má totiž mít svůj řád, tedy ani já nemohu začít jinak než od samé podstaty, která mě charakterizuje snad více než pouhá moje slova.

Z vesmíru jsem se vrátil 7. června 1976 a už 23. srpna téhož roku jsem stanul před psychiat-

rickou komisí, jíž předsedal prof. Neil G. Gibson, odborník na diagnostiku duševních nemocí, jež se projevují převážně produkcí halucinací, bludů a také poruchami vyšších citů. Je tedy specialistou na duševní nemoci, které se nazývají psychózy. Gibson má pak navíc přímo od newyorského státního departmentu pověření, aby předsedal komisím, které rozhodují o přiznání invalidní penze z důvodu duševní pomatenosti, a to osobám skutečně nemocným, ale případně i simulantům a lidem akcentovaným natolik, že nemožou s úspěchem žít mezi ostatními.

Jak jsem se dostal já pod laser myšlenek profesora Gibsona? Jednoduše tak, že jsem svému bratrovi vyprávěl několik svých vesmírných historek a on projevil strach o náš společný majetek, takže chtěl zjistit, zda jsem normální, či mě snad má dostat pomocí lékařské vědy pod kuratelu. Trochu mě to překvapilo, ale pak jsem souhlasil s tím, že si to s psychiatry docela rád rozdám...

Ještě než jsem vstoupil do psychotechnického ústavu, v němž vládl profesor Gibson a kde děsil svou až neuvěřitelně nezdolnou energií svoje asistentky, přečetl jsem pozorně několik příruček, které dosti zevrubně klasifikovaly duševní nemoci, a ke své úlevě jsem v nich nenašel žádnou nemoc, jejíž příznaky by se hodily na moje *poblouznění*.

Mezi lékaři psychotechnického ústavu se tenkrát pohyboval i psychiatr a současně slavný *záhadolog* Frank P. Jones, autor celé řady knih, jež se staly bestsellery, muž, který o mně později napsal dokumentární zprávu pod názvem *Písmo*

mimozemšťanů, o níž se na stránkách nejrůznějších deníků a magazínů diskutovalo po mnoho týdnů (nakladatelství Dialog už publikovalo tuto zprávu v Jonesově knize *Zázračné náhody*, pozn. překladatele), a díky níž jsem byl neustále zavolán žádostmi o interview, které jsem však tvrdě odmítal i z toho důvodu, že jsem se chtěl vyhnout nařčení ze slávychtivosti či megalománie.

Od 23. srpna 1976 jsem tedy na celých pět dnů uvízl v rukou profesora Gibsona a jeho spolupracovníků, specialistů na jednotlivé funkce psychiky, kteří mě pak rozebírali tak důkladně, až jsem užasl. Vždycky jsem si myslel, že člověk se ráno probudí a jednoduše žije všední život, v němž na nějakém úskalí psychiky téměř nezáleží. Velice jsem se však mýlil. Podle soudních znalců z oboru psychologie a psychiatrie je člověk pouhým konglomerátem jednoduchých a složitých citů, jež mezi sebou vedou neustále intenzivní a nikdy nekončící boj, navíc je pod trvalým tlakem jakéhosi ega, superega a id, přičemž nej silnější složka osobnosti v tomto boji dočasně či trvaleji vítězí.

To vše se děje na podvědomé, nevědomé, ale i vědomé úrovni, takže o průběhu oněch bojů nemá našinec málem ani tušení a jednoduše je mu nakonec oznámen výsledek prostřednictvím neuronů a synapsí, a to do míst, která se nazývají aktivním vědomím nebo bdělým stavem.

Podle psychiatrů jsme tedy málem chodící komputery, kterým počítačová tiskárna vlastního nitra oznamuje průběžně příkazy o tom, co by si měl její majitel myslet, co cítit, jak mluvit a vnímat ty druhé, kteří stojí proti nám. Jsou to ovšem příkazy, o jejichž podkladech nevíme pra-

nic. Něco podobného se děje, když náš prezident přednáší každoročně zprávu o stavu Unie. Můžeme jí věřit, anebo jí dokonce v dobrém úmyslu uvěříme, třebaže může být stejně dobře pravdivá jako úplně lživá. Dlužno dodat, že ani sám prezident netuší, zda při četbě této zprávy lže, či mluví pravdu. Vše záleží na tom, jaké motivy by mu přisoudili psychiatři a jak hlubokou by provedli sondu do jeho nitra.

Zdá se vám to nevěrohodné a směšné? Prý to k smíchu není. Údajně je naše chování posuzováno objektivněji jinými, než když to činíme jen my sami.

Mne tedy páni znalci rozhodně rozebrali do posledního šroubečku. Zmapovali mě, proměřili, zvážili, a natahovali mě na skřípec mých vlastních schopností, dovedností a myšlenek. Neušel jsem testům, při nichž jsem maloval na výslovná přání hlavonožce, domy a svoje představy světa. Skládal jsem kostky, manipuloval nejrůznějšími předměty, řešil jednoduché i složité grafické úlohy a odpovídal málem na tisíce otázek, jež byly někdy triviální, ale jindy takové, při nichž se mi mozek doslova vařil.

Pro ilustraci uvedu následně úryvky z již vzpomínutého dokumentu *Písmo mimozemšťanů*, otištěného na podzim roku 1977 mnoha novinami. Znovu připomínám, že autorem textu je doktor Frank P. Jones, psychiatr, který absolvoval medicínu v Oxfordu:

Dne 23. srpna 1976 a pak ještě v mnoha dalších dnech jsem se zúčastnil pozoruhodného experimen-

tu... Konzilium psychiatrů mělo rozhodnout o duševním stavu Jacka Robertsona (44), který tvrdil, že strávil více než dva roky na palubě kosmické lodi mimozemšťanů a obletěl s nimi Zemi, Měsíc, Mars a některé další planety naší sluneční soustavy. Jak došlo k jeho únosu mimozemšťany? Robertson pát-
ral na vlastní pěst už asi sedm. let ve Skalistých ho-
rách po zkamenělinách, které zřejmě se slušným
ziskem prodával univerzitám a přírodovědeckým
ústavům. Na jedné z těchto cest jej prý kontakto-
vala osádka létajícího talíře a nabídla mu, že jej sve-
ze, možná aby ušetřil podrážky svých okovaných
bot...

Všichni jsme se na tohoto chlapíka, přiznám se,
dívali zprvu se značným despektem. Já jej podezří-
val, že chce získat proslulost a ze slávy pak vytrís-
kat notný balík financí, a podobného názoru byli
i ostatní kolegové.

Robertson však na nás vyzrál. Nebyli jsme od-
borníci na raketové lety ani na hvězdářství, na pro-
blematiku vesmíru, přetížení nebo beztlížné stavy.
Nemohli, jsme ho nachytat na technické nesrovnal-
losti jeho výpovědí, na protiřečení a rozporuplnost
jeho vyprávění. Mohli jsme si s ním pohrát jen jako
psychiatři, což ovšem není ani v dnešní době zane-
batelné...

Testovali jsme jeho schopnosti a zjistili jsme, že
je nositelem dosti vysokého inteligenčního kvocien-
tu. Jeho IQ se nacházelo v pásmu vysokého nadprů-
měru a my jej pak shodně vyjádřili hodnotou 138.
Dokonale spolehlivý Hand test, který měří lidské
tendence ke komunikaci a naopak k agresivitě vůči
okolí, pak prokázal, že není chorobně agresivní, ba
dokonce ani průměrně agresivní, a tudíž nemá ani

potřebu vynikat nad ostatní a je si naprosto jist silou své vnitřní osobnosti, aniž by pociťoval potřebu využívat svoje bližní jako nástroje a z toho důvodu s nimi chtěl případně manipulovat. Agrese totiž nepředstavuje jen útok, ale i obranné lhaní, jež má zajistit bezpracný či méně pracný osobnostní zisk. Robertson působil v testu agresivity málem jako rozesmáté nemluvně...

Příznivé aspekty jeho osobnosti pak stvrdil spolehlivý a mnoho let upřesňovaný Minnesotský dotazník, v němž je dovedně zašifrováno takzvané Ižiskóre, takže ten, kdo v odpovědích byt jen málo lže, je záhy odhalen.

Jakékoli lhaní totiž vždy diskredituje osobnost jako celek a dává jí punc nezralosti, slabosti a infantility. Třebas na první pohled i sympatičtí dospělí lháři, jsou pro každého z nás velice nebezpeční, protože lež je obecně příliš variabilní a její následky pak mají netušené dopady, zatímco pravda či její komponenty a nuance působí povětšinou jediným., a tudíž nezáludným směrem.

Robertson nelhal ani za mák, což je v psychologickém testování obecně velice neobvyklé, a tento fakt svědčí velice příznivě o jeho harmonické osobnosti.

Robertson poté navýsost obstál i v královském Rorschachově projekčním testu, který měří nejen schopnosti a originalitu osobnosti, ale odhaluje i organická poškození mozku a také počátek duševních nemocí, z nich pak zejména schizofrenii, na niž jsme v případě pana Robertsona zprvu upírali pozornost. I z Rorschachovy psychiatrické lázně vyšel však pan Robertson jako znovuzrozený, takže nás zaujal svou obrovskou vnitřní bohatostí a sou-

časně prostotou. Velice podstatně se lišil od průměrného člověka, který je vždy konglomerátem, a tím pádem vlastně konečným výsledkem mravních i citových kompromisů.

Vrhali jsme se na svého zajímavého klienta stále znovu s novým proudem testů, dotazníků a projekčních metod. Spolupracoval nejprve s ochotou, ale pak se vzrůstající nechutí, chtěl se totiž dostat spíše k tématu, které jej obzvláště zajímalo, ke svým. vesmírným zkušenostem. Jenže my od jeho vyprávění neustále odváděli řeč a záměrně jsme ho umlčovali. Ale když jsme jen na chvíli povolili, hned se rozpovídal o svém pobytu v kosmické lodi mimozemšťanů. A jakmile jsme se přitom začali jen lehce usmívat, řekl už rozohněně, že ve vesmíru pobýval, a basta!

Postupně jsme měnili názor, který jsme na pana Robertsona měli, když jsme jej spatřili poprvé, nezměnili jsme jej ovšem, natolik, abychom si od něho nechali nakukávat jeho údajné kosmické vylomeniny...

Jednoho dne jsme však na Robertsonovo téma zavedli po předchozí domluvě řeč sami.

„Jak jste se svými mimozemskými, přáteli hovořil?“ zeptal se konečně profesor Gibson.

„Zprvu jen mimo srnyslovou komunikaci,“ odpověděl bez rozmyšlení Robertson, „prvních pár vět pronesli dokonce anglicky, ale později mě naučili své řeči tak, abych na ni stačil svými mluvidly. Trvalo to sotva šest či sedm dní...“

„Za tak krátkou dobu jste si osvojil jejich řeč?“ divil se Gibson. „Proč třebas netvrdíte, že jste se té řeči učil půl roku, věřili, bychom vám více...“

„Nechci vám lhát ani vás přesvědčovat o tom, že nelžu. A vlastně těch šest či sedm dnů, to už jsem tu jejich řeč uměl, jen jsem si na ni přivykal. Netrvalo to ve skutečnosti ani deset minut, jednoduše do mě tuto řeč nahráli, jako když nahráváte do počítače disketu...“

„A umíte dosud tuto řeč?“

„Ne,“ odpověděl s rozpaky Robertson. „Než mě v Utahu znovu vysadili, jednoduše mi tuto svoji řeč vymazali z paměti...“

Bylo nám do smíchu. Konečně naše past zaklapla a jinak dokonalý a sympatický pan Robertson byl chycen. Jak to bylo jednoduché, tolik intelektu a obezřetnosti po celou dobu testování projevoval, a najednou vám řekne bez obalu: vymazali mi tuto řeč z paměti...

Robertson vycítil, že jsme doslova zklamáni jeho nečekaně rychlým koncem a že je nám ho málem, líto, když jsme ukořistili jeho skalp. Hleděl posmutněle z jednoho na druhého, ale najednou se jeho tvář začala jasnit.

„Počkejte,“ vyhrkl a ťukl se do čela. „Když o tom v tuto chvíli přemýšlím, tak mě napadá, že jsem v jejich řeči nezapomněl psát...“

V této chvíli nastal obrat a karta se postupně otočila v Robertsonův prospěch, i když jsme si zprvu všichni shodně říkali: Kdo jakživ viděl tahového exota, který by psal a přitom neuměl číst! Kdo jakživ viděl exota, jenž by psal v jazyce, který ve skutečnosti nezná a neumí jím pronést byt jediné slovo!?

Realita je ovšem někdy poněkud složitější a zdravý úsudek neplatí za všech okolností...

Od onoho okamžiku jsme zírali už jen my, konzilium na slovo vzatých odborníků, sehnané ze všech koutů Spojených států.

Pan Robertson dostal papír a průpisovou tužku a začal psát, tedy překládat do neznámé řeči podle našeho anglického diktátu. Zpočátku psal pomalu a jen jednoduché věty, ale bylo vidět, že se očividně rozepisuje, což se dalo odvodit z rychlosti a přesnosti zaznamenávaných znaků.

Nazítrí jsme mu diktovali už celé sloupce úvodní strany deníku THE NEW YORK TIMES. Napsal tisíc slov, dva tisíce slov a konečně pět tisíc slov.

Jakéže to bylo písmo? Skládané z čárek a obloučků, vlastně šlo o znaky vcelku podobné jiným písmům. Značně se však lišilo od latinky, ale i od čínských znaků, spíše jsem se přikláněl k názoru, že se ono písmo poměrně nejvíc blížilo arabskému způsobu psaní.

Zpočátku jsme si ještě mysleli, že pan Robertson doslova masí na papír klikyháky bez ladu a skladu, podobně jako to činí děti, které se baví tím, že nesrozumitelnou hatmatilkou hovoří v neexistujícím jazyku...

Připadlo nám však i tak dost zajímavé, že pan Robertson píše svoji čmáranici neuvěřitelně zručně a rychle a přitom se tváří tak, jako by se snažil vyhovět poměrně hbitému diktátu. My se při diktování střídali, zatímco on byl nucen psát pořád sám. Když jsme diktát zrychlovali až na samou hranici únosnosti, Robertson zapisování zrychloval a vlastně nám pořád stačil...

Profesor Gibson předal Robertsonem napsaný text neprodleně počítačovým analytikům, aby ho

vyhodnotili a porovnali s textem Timesů. Pánové z Programového centra, jež bylo provozováno Rockefellerovou nadací, měli s neznámými znaky plně ruce práce. Do pracovního týmu přizvali i celou řadu známých kryptologů i specialistů na mrtvé jazyky. Všichni společně pak stvořili nečekaně rychle originální program a zakódovali do něho litery zapsané naším mandantem podle diktátu a po více než dvou měsících nám. písemně sdělili:

Abstraktní text psaný neznámými literami rukou pana Jacka Robertsona odpovídá v 99,98 % významu konkrétního textu z první strany The New York Times ze dne 27. srpna 1976, což v praxi znamená, že oba texty - abstraktní i konkrétní - jsou téměř identické. Tato nezvyklá přesnost transkripce svědčí dále o tom, že zkoušená osoba nemohla stvořit tento jazyk sama a pak se jej naučit dokonale užívat v písemné řeči. Kdyby tomu totiž tak bylo, chyby v transkripci by byly v nejlepším případě deseti či patnáctiprocentní, jak se to děje při převádění textů z jiných umělých jazyků, například u esperanta.

Nemůže proto být pochyb o tom, že jazyk, jehož pan Robertson užívá, musel vzniknout dlouhodobým, zřejmě staletým vývojem, a to ve velké sociální skupině, jež se nachází nebo kdysi nacházela na mimořádně vysokém stupni intelektového a vědeckotechnického rozvoje. Neznámý jazyk má podle všech svých vnějších znaků větší zobrazovací i abstraktní možnosti, než jaké vlastní angličtina či jiné světové jazyky. Uvedené písmo se však v lingvistické vědě objevilo vůbec poprvé a žádný z jazykových odborníků je

dosud nikdy předtím neviděl, což považujeme přinejmenším za udivující okolnost. Je však zcela nepochybně vyloučeno, že by je pan Robertson dokázal vyvinout sám...

„A vy opravdu tím to jazykem nemůžete mluvit?“ zeptal se profesor Gibson pana Robertsona, když se do Psychotechnického ústavu znovu po dvou měsících dostavil.

„Ne, je to divné, ale nemohu,“ odpověděl Robertson. „Jde to pouze jedním způsobem, tedy psaním.. Ani kdybyste mě zabili, neřeknu vám svými mluvidly jedinou větu, ani pouhé slovíčko. Jednoduše to nejde...“

„A řekněte nám, pane Robertsone, na svou čest, uměl jste někdy tento jazyk užívat svými, mluvidly?“

„Čestné slovo, uměl,“ odvětil pan Robertson vážně a my všichni jsme mu to v tu chvíli uvěřili...

(2)

Vždy je lepší a věrohodnější, když o člověku vypovídají jiní, více se tomu věří, což vědí zejména politici, kteří si často najímají heroldy z řad novinářů, aby o nich na veřejnosti vytvořili klamný či aspoň poněkud přikrášlený obraz. Já jsem na tom obdobně. Psali o mně hanlivě i příznivě mnozí novináři, i když měli k dispozici jen hrstku faktů. Čím méně toho věděli, tím více popouštěli uzdu své fantazii a odvažovali se nehorázněj-

ších spekulací. Psali o mně s různým záměrem rovněž specializovaní odborníci, zejména pan doktor Schwab a mnozí další, aby mě představili veřejnosti tak, jak jsem se odrážel v matném zrcadle jejich ať už objektivní či méně objektivní vědy. Psychologové, psychiatři, lingvisti, archeologové, matematici, rovněž i hvězdáři, odborníci z NASA, analytici, kryptologové, ale i fantastové z oblasti sci-fi literatury.

Jenže to všechno nestačí k posouzení toho, co jsem na vlastní kůži prožil. Nikdo ze jmenovaných nepsal totiž zcela objektivně, nikdo z nich pochopitelně nedokázal vyslovit to, co jsem cítil já. Individuální lidská zkušenost je zřejmě objektivně nepřenositelná a každý z nás si svoje nejpřesnější a nejintimnější poznání beztak jednoho dne pohrbí jen ve své vlastní hlavě.

A i to, co o vlastní životní zkušenosti napíšeme pro poznání ostatních, je přinejmenším nepřesné, a tudíž vždy trochu zavádějící.

Jsem také v obrovské nevýhodě, když jenom já sám podávám svědectví o tom, co jsem prožíval v magicky zkresleném časovém rozpětí dvou let, co jsem TAM vskutku viděl a o čem jsem hovořil s mimozemskými bytostmi.

Nikdo mě při mém svědectví nepodpoří a nekývne na souhlas mým slovům a neřekne, že to, co jsem zažil, prožil i on sám. Absence svědků na straně obhajoby je hrozivá věc nejen v hrdelních procesech, zvláště pak, když svědků obžaloby existují stovky a na požádání se jich vynoří třeba tisíce. Já se navíc nemohu opřít o tvrzení jiných věrohodných osob, které už přede mnou tvrdily, že pobývaly na kosmických lodích mimo-

zemšťanů, protože jejich výpovědi jsou většinou s mými zkušenostmi v příkrém rozporu, takže bych svoje svědectví nezanedbatelně zkreslil.

Dlouho jsem váhal s psaním této knihy, protože jsem si byl jist, že se po jejím vydání objeví stovky křiklounů, aby na mém svědectví cizopasili tím, že je budou pro oči veřejnosti cupovat na kousky, a učiní ze mě podvodníka, blázna a arcilháře. Přesto jsem se nakonec ke psaní odhodlal a vypověděl tak vlastně boj málem celému světu. Mnozí lidé v historii to však učinili už přede mnou i s jistotou, že pravda, kterou odhalovali, bude stvrzena ostatními až dlouho po vyhasnutí jejich života. Mnozí pro své svědectví trpěli a někteří pro ně i zemřeli.

Myslím, že v mém případě k mučednické smrti nedojde, nicméně je jisté, že si svou výpověď vlastně ušiju z ostudy kabát, takže mi nakonec nezbude jiná možnost, než se vrátit ke své osamocené práci v horách.

Narodil jsem se v květnu 1932 na předměstí Denveru a tam jsem se naučil chápat svět poněkud zdola, protože zdejší obzor je všude obklopen vysokohorskými štíty. Můj otec Filip Robertson platil široko daleko za vynikajícího horského vůdce, ale vlastně mu obchody kvetly až po válce, kdy se lidé chtěli po letech dřiny a rizika náramně bavit a poznávat i tajemný, krutý a nevypočitatelný vysokohorský svět, snad v přesvědčení, že lidstvo je přístupné poučení, když už má nejhorší lidská jatka za sebou.

Moje matka se jmenovala Isabela a byla to kra-

savice portugalského původu. Po ní jsem zdědil tmavou pleť a husté černé vlasy. Otcí jsem se nepodobal ani za mák, což zřejmě přispělo k tomu, že měl vůči mně chladnější vztah než ke svým ostatním dětem.

Moji starší bratři a mladší sestra byli kupodivu plavovlasí a honosili se světlou pleť. Moje pleť byla ještě o dva tóny tmavší, než jakou měla matka. Prý jsem zdědil kůži a vlasy po svém pradědovi, jenž kdysi sídlil v chatrči na břehu moře nedaleko Vila Nova de Gala a střídavě lovil sladkovodní ryby z řeky Douro a mořské ryby v mělčích šelfech Atlantiku. V dětském věku jsem vyhlížel jako cikáně, čehož využívali moji vrstevníci k náramným pošklebkům. Později jsem však ze svého jižanského vzhledu už jen těžil.

Ač je to paradoxní, lidé říkali, že mám oči jako Evropan a to ostatní v mé tváři připomíná Mexičana. Sám jsem si připadal mezi vrstevníky jako cizinec, který přišel ze země, jež už neexistuje.

Nejvíce času ve svém dětství jsem trávil u otce Charlese Robertsona, který kdysi sloužil na dvoře anglické královny Viktorie, v její skotské gardě, a stýkal se tak osobně po několik let s celou královskou rodinou. Od Charlese jsem se dověděl už v dětském věku, že i panovníci britského impéria jsou pouze obyčejnými smrtelníky se všemi lidskými přednostmi a slabostmi a ničím se kromě královské koruny neliší od mého otce či matky. Dlužno říci, že jsem tím byl notně zklamán, protože každému člověku by vlastně vyhovovalo, kdyby žil spolu s bohy. A já korunované hlavy v dětském věku za božské považoval.

Charles uplatňoval nad světem zvláštní nadhled a snažil se mi ho rovněž vštípit. Neustále mě vedl k tomu, abych měl na všechno svůj vlastní názor a nedal se nikdy zmýlit například tím, co říkají jiní, nebo tím, co se píše v novinách.

„Kdybv lidé nečetli noviny," říkal, „získaly by i hrozné události ve světě zcela jiný smysl."

Charles často mizel bez oznámení na celé dny, aby se pak zase zcela nečekaně vrátil. Chodil do hor, i když nikoli tak vysoko jako můj otec. Veškeré svoje neduhy a nemoci vždy na svých toulkách rozchodil. Měl-li například horečku, jednoduše se teple oblékl a vyrazil na dlouhou procházku. Totéž činil, když byl nachlazen, když se ho zmocňovaly bolesti hlavy anebo ho zlobilo trávení.

Mohu na svou čest říci, že vždy rozchodil každou slabost svého těla, s výjimkou své smrti, která ho přišla navštívit ovšem až ve chvíli, kdy mu táhla pětáosmdesátka.

Od Charlese jsem se mimoděk naučil jisté důstojnosti. Nikoli však tím, že bych se stal prkeným či odtazitým člověkem, který by se stranil žertování a dovádění. Důstojným v tom smyslu, že jsem si v každíčkém okamžiku uvědomoval, že ke svému životu nepotřebuji milosti od ostatních, že nejsem povinen nikoho napodobovat, ale že mám žít jen podle svého vnitřního hlasu.

Vnitřní hlas? Charles říkal, že tento hlas zní v každíčkém člověku, ale že většina lidí se jej pokouší umlčet a naslouchá raději hlasům cizích smrtelníků, kteří mluví hlavně o tom, co jim slina přinese na jazyk.

Dodnes zní v mé mysli tento vnitřní hlas a já jej využívám podobně, jako bych každého dne

nabíral vodu ze studny. Nemusím si lámat hlavu s hloupostmi ani s vážnými věcmi, je-li třeba něco uskutečnit či vyslovit nějaký názor, jednoduše takovým svým nacvičeným trikem vyřadím dočasně z provozu svůj rozum a trpělivě vyčkám, co mi kdosi neznámý z hlubin mého nitra řekne, a toho pak uposlechnu a podle něho se zařídím.

Nikoli od Charlese však pocházel můj celoživotní pocit, že se jednoho dne něco v mém životě přihodí. Že se odehraje význačná událost, která zcela promění můj osud a moje myšlení. V jinošství jsem toto tušení uspokojoval listováním v novinách. Hledal jsem jakési neznámé poselství, historickou proměnu nebo dějinný zvrat, které zcela změnilo pojetí hodnot dosud vyznávaných člověkem. Nikdy jsem však nic takového nenašel. Kdykoli jsem poslouchal rozhlas, vždycky mě aspoň vskrytu duše napadlo, že hudební vysílání bv.de po chvíli nečekaně přerušeno a k mikrofonu přistoupí hlasatel, který vážným hlasem oznámí, že se ve světě přihodilo něco nečekaného, osudového a tak zásadního, že celá planeta bude nucena vzít rozum do hrsti a rychle změnit způsob svého života.

Tato moje očekávání nebyla samozřejmě nikdy vyslyšena a nikdy se vlastně nestalo nic, co by mnou otřásl. Snad jen svržení prvních atomových pum na japonská města, a později mě samozřejmě rovněž znechutila korejská válka, ale žádná z těchto tragických událostí neměla punc oné události, kterou jsem už od velice raného mládí očekával. Když jsem se někdy o svém pocitu příchodu neodvratného podělil s některými ze svých přátel, potvrdili mi, že i oni mívají

občas podobné pocity. Trošku mě to překvapilo, ale pak jsem si uvědomil, že zřejmě každý člověk doufá, že ho potrefí něco obrovského a význačného a snad touto nadějí zahání celoživotní nudu.

Když jsem tedy zjistil, že jsem jedním z mnoha, kteří očekávají osudový zvrat, jenž pohne soukolím celého světa, rázem jsem tímto čekáním přestal být posedlý, ale ani pak jsem se ho nikdy zcela nevzdal.

Charles se nikdy nevyjadřoval konkrétně či polopaticky, vždy přede mnou utrousil strohou holou větu a většinou mluvil jenom v náznacích - jeho stručné vývody jsem musel později sám analyzovat. Většina jeho myšlenek vykryštovala v mé mysli až mnohem později, velice často až v dospělosti. Myslím, že Charles neuznával žádného jiného boha kromě nutnosti, které se musí člověk dobrovolně poddat, když kráčí za svým cílem.

Otec na mě čas neměl a matka brzy umřela. Musel jsem se o sebe postarat sám a díky Charlesovi jsem myslím ani příliš citově nestrádal. Když to tak беру kolem dokola, Charles mi projevoval lásku jediné tím, že ke mně byl upřímný a že to též žádal ode mne. A není to právě ta nejpravější láska, když si lidé vyměňují k vzájemnému obohacení ty nejkřehčí a nejintimnější myšlenky?

Pamatuji si na okamžik, kdy jsem v raném dětství poprvé zahlédl měsíc v úplňku. Měl jsem tehdy tuším asi dva a půl roku. Probral jsem se ze spánku a slyšel jsem ve své posteli pravidelné oddechování matky. Její poklidný spánek mě

ukonejšil. Přešel jsem pak bosýma nohama po dlážděné podlaze, pootevřenými dveřmi jsem vkročil na terasu a pohlédl vzhůru.

Užasl jsem, protože odtud na mě mrkaly a civěly hvězdy, podle mého tehdejšího soudu živé bytosti. Na bezmračné obloze jich visely miliony a uprostřed nich jako pastýř stál důstojný a přísný měsíc. Doslova jsem zalapal po dechu a celé mé mysli se zmocnila posvátná hrůza.

Tenkrát se ještě v mém mozku nehonily žádné myšlenky, takže jsem si obraz noční oblohy nedokázal nijak vysvětlit. V každém případě však moje mysl okusila hluboký citový prožitek, který jsem pak opakovaně pocítil až po více než čtyřiceti letech, když jsem stál v lehkém skafandru uprostřed měsíčního Fra Mauro či později v Oceánu bouří a hleděl odtud na Zemi či do nekonečného vesmíru.

Tehdy ani později mě kupodivu vůbec nefascinovала magická skutečnost, že jsem stál úplně osamocen na Měsíci, ale nohy se mi rozklepaly hrůzou jen proto, že jsem odtud viděl Zemi...

Možná že právě tehdy, v mých dvou a půl letech, se v mé mysli ozvalo něco hluboce zasutého, co má snad v hlubinách nitra uloženo každá pozemská bytost. A tímto hlubokým citem, jež zřejmě už v uplynulých dálavách fylogenetického věku zavalily hlušiny a odpadky lidské geneze, je snad strach, že jednoho dne přijdeme o svou planetu Zemi a budeme vydáni napospas studené náruči všehomíra.

Podobně palčivé city, které jsem nijak nedokázal pojmenovat a natož vysvětlit, jsem zazname-

nal znovu, když jsem jako čtyř- či pětiletý chlapec vstoupil za otcova skvělého doprovodu do hor. Za slunného a letního počasí jsme vystoupili do výše více jak tři tisíc metrů, přičemž jsem většinou trpěl horskou nemocí, takže mě otec vynesl na jakousi skalní rozhlednu na zádech.

Později jsem svoje tehdejší pocity rovněž analyzoval, ale to ještě muselo uplynout více než dvacet let. Míra životního nadhledu člověka nad sebou samým, nad ostatními a nad tím vším, co nás v našem slzavém údolí obklopuje, je zřejmě dána zejména výškou pohledu. Kdo pobýval často v horách, ten toto logické slovní ustrojení snáze pochopí.

Ve třech tisících metrech nad mořskou hladinou se totiž z níže položené země stává placka. Mizí nerovnosti, zanikají pahorky i prohlubně, ztrácejí se údolí, jsou opticky smazány do roviny prosté lidské stavby i gigantická díla. Vše je srovnáno se zemí a navíc vyretušováno mlžným oparem. Z dolního světa se z pohledu vysoko stojícího pozorovatele stává málem nic.

Lidská psychika je navíc ustrojena tak, že pod dojmem takového pohledu mění i hodnocení pozorovaného obrazu. Vše, co se dole opticky proměnilo v pouhou placku, přestává mít totiž význam, jaký jsme stejným místům přisuzovali, než jsme vystoupili nahoru.

Tento pocit prožívají zejména horolezci. Pocit, který se pro ně stává drogou, zážitkem, pro něž velice často obětují svoje životy, když se pachtí k vrcholům, nad nimiž není už nic jiného než kosmické prázdno.

Podceňujeme potom shodně šedivou placku,

kde jsou třebaš ukryti i naši blízcí, podceňujeme místa, v nichž jsme se ještě včera cítili tak šťastni, a proklínáme se, jak hloupě jsme se za svého pobytu v údolí mohli mýlit...

Tento pocit změněného poznání z nahledu ovšem dále narůstá s dosahovanou výškou. Když už jsem byl jinoch a posléze dospělý muž, stanul jsem na mnoha horských vrcholcích, například na divokém Mt. Shasta, Lassen Peak, Mt. Whitney, Mt. McKinley, ale i na Mt. Rainier, abych odtud pouhým svým pohledem srovnal Zemi se zemí a spojil ji s modrošedou plochou Tichého oceánu.

Popsané pocity pohledu z výše se však dostávají se vzrůstající silou, pozorujete-li Zemi z vesmíru. Často jsem zde míval dojem, že Země jistojistě není planeta s několika miliardami obyvatel, kteří se mezi sebou milují, nenávidí, válčí a přejí si dobré či zlé. Shůry kosmu vám připadá divné a nepochopitelné, že se na modré planetě věnují lidé honbě za bohatstvím, za novými auty, za kariérou, za politickými taškařicemi, za pocity rodícími se z faktu, že v tom či onom jedni porazili druhé. Že lidé obětují svůj k životu vzměřený čas, aby si posléze koupili to, co vzápětí zase vyhodí.

Když hledíte na Zemi z výše pěti či šesti set či případně z patnácti set kilometrů, nebo dokonce ze vzdálenosti sta tisíce kilometrů, pak vám náraz připadá naše planeta jako kulečnicková koule, kterou můžete uchopit, prohlédnout, očistit flanelovým hadrem a poté ji vrátit na původní místo ve stavu, v jakém se nachazela třeba před pěti tisíci lety.

Když jsem putoval na takzvaných UFO sluneční soustavou a přitom velice často pozoroval Zemi, napadalo mě, že ony šilící pozemšťany, ty bláhové a poučení neschopné lidičky, jejichž pachtění za ničím nelze nijak zastavit, by bylo možno duševně proměnit jen v tom případě, kdyby je vzal nějaký mocný kosmický strejda do vesmíru, jako se to přihodilo mně, a svezl je pokud možno zadarmo na důmyslném kosmickém kolotoči.

Kdyby totiž pozemští diváci spatřili Zemi sešora, pak by se dolů jistě vrátili už jako zcela jiní lidé. Získali by patřičný nadhled, jak říkal můj děd Charles. Děd, který si byl jist, že budu jednoho dne nosit v hlavě jeho myšlenky.

Do obecné a střední školy jsem chodil v Denveru. Spolužáci mě překvapovali svou divokostí, které jsem se musel přizpůsobit. Než jsem šel do školy, trávil jsem převážnou část života v dědově domě, kde nějaké řádění a hry na indiány nepřicházely v úvahu. Navykl jsem na samotu a nepřipadala mi vůbec otravná, vyhovoval mi život se staršími sourozenci a dospělými.

Přizpůsobil jsem se tedy zákonům platicím v dětské skupině, ale pokud jsem si mohl vybrat, šel jsem hned po škole domů a neměl jsem zájem trávit odpoledne se školními kamarády.

Nemyslím, že bych prahnul nějakou zvláštní touhou po poznání. Měl jsem odpor k pamětnímu učení, nezajímala mě však ani matematika a fyzika a spíše mi pouze nevadila chemie a přírodopis. Měl jsem však upřímně rád anglickou literaturu. Také jsem hodně četl, zejména Jacka Londona, který se stal záhy mým vzorem a zůstal

jím dosud. London byl prvním a také posledním vzorem, v jehož stopách jsem kráčet a snad dosud kráčím, a ztotožnil jsem se s jeho Martinem Edenem možná ještě víc, než se s ním ztotožnil on sám.

Učitelé mně jako vzory nepřipadali a žádný z nich mě ani za mák příznivě neovlivnil, spíše mi brali iluze, které mi vnukal Charles. Brzy pochopili, že jsem málo ohebný. Když se jim nepodařilo mě zlomit, nechali mě být a já jsem jim jejich rezignaci splácel velkomyslnou lhostejností.

Svůj školní věk hodnotím zpětně pod jediným zorným úhlem: člověk je vlastně hotov ihned po narození a snaha učitelů nacpat ho do jednotné formy vyjde vždycky naprázdno.

V osmnácti jsem začal pracovat v průvodcovské firmě svého otce, která v oněch časech rozkvétala. Dostal jsem cepín, těžké boty, horolezecké mačky, pořádné lano a také několik tuctů skob s úchytkami. Chrastil jsem při každém pohybu jako čert z pekla. Přes všechny útrapy, které přinášela moje první profese, jsem se zde zamiloval nejen do hor, ale zejména do celé přírody, jíž se ještě nedotkla lidská ruka.

Kdo nikdy nežil osamocen v liduprázdných horách, nezná pocit ticha, které se snese mezi útesy, když přestanou šustit vaše kalhoty a výstroj a ustanou i vaše kroky. To ticho vás nejprve ochromí svou pustotou, ale zanedlouho na vás přímo řve, takže si musíte doslova ucpávat uši. Až překonáte překvapení z tohoto řevu, najde si vaši duši teprve ono pravé ticho s šepoty zvuků, které sklouzávají z útesů, ticho se záchvěvy teplých i studených peřin vzduchu, ticho, v němž

se jako v kyselině rozpustí tříšť vašich myšlenek.

Turisté a začínající horolezci mi však brzy lezli na nervy, protože vnikali do velebných horských míst povětšinou nikoli z potřeby objevit zde něco v sobě, ale spíše ve snaze získat tady ostruhy a pověst tvrdých chlapíků, s níž se pak hodlali chlubit v údolí.

Měl jsem brzy dost oněch finančně dokonale zabezpečených osob, velice vzdělaných a vycištěných mužů a žen, jejichž mnohočetné odpadky jsem byl posléze nucen snášet v jutových pytlích z vrcholků až do sběrných táborů.

A tak jsem si záhy obstaral vlastní živobytí, vymanil se ze svazku s otcem a začal jsem na vlastní pěst sbírat efuzivní horniny. V Charlesově domě jsem si zařídil brusičskou dílnu, kde jsem kameny řezal a leštil. Svoje horolezecké torny jsem si nechal ušít ze speciálního lodního plátna, které bylo tuhé jako dubová deska. Měly tu výhodu, že se neroztrhaly, ani když jsem v nich přinášel domů třeba i sto dvacet liber nalámané horniny.

Kameny mě vábily už od dětství, vždyť si stačí uvědomit, že takový šutr ležící u cesty hledí na svět stejně lhostejně a bez viditelné změny třeba už statisíce let. Co je například lidský život proti odolnosti křemene? Když se někdy bezmyšlenkovitě podíváte do vybroušeného kamene, v němž jsou tucty barevných odstínů a tisíce velice logicky uspořádaných linek, lomů a čar, vidíte vlastně celý vesmír v malé kostce. A když vás v tu chvíli něco píchne, mrštíte tento kámenek vší silou do *meziplanetárního prostoru*.

Když člověk najde logiku třeba v pouhém

roztříštěném labradoritu a dá si pak dohromady, jak se na sebe vrstvily ordovik, silur, devon, karbon, perm a trias v procesu, který trval miliony let, přijde snadno na to, že lidé a jejich civilizace jsou pouhou epizodou v procesu vývoje vesmíru.

Po takovém zjištění zaujme určitě jasnější životní postoj a jeho vlastní pravdy mu rozhodně nebudou připadat až tak pálivé.

Později jsem se víceméně specializoval a zabýval se opracováváním a leštěním rozmanitých hornin a prodával je pak školám, přírodopisným ústavům, ale i soukromníkům, kteří si vytvářeli buď vyvřelé, sedimentární, anebo metamorfované sbírky.

Na své živnosti jsem sice nemohl nikdy zbohatnout, ale živila mě, a proto jsem si jí cenil. Několik let jsem prožil v Archeském národním parku, který je ve státě Utah a kde jsou mnohé skály připomínající díla sochařských rukou. Zde jsem si ještě důkladněji uvědomil, že takzvaný umělec vždy jen více či méně zdatně napodobuje dílo přírody.

Tahal jsem na zádech těžký ruksak, v ruce geologické kladívko, na krku fotoaparát, jímž jsem fotografoval hadcové brekcie, a hlavně jsem zde žil zcela sám. Samota je zřejmě nepřírozená pro třiadvacetiletého mladíka, protože když se z ní pak vymaní, chová se jako utržený ze řetězu. Sám jsem se cítil velice dobře, ale po měsíci či dvou ve mně vždy narůstala touha vrátit se do města. Několik týdnů i měsíců jsem tuto touhu přemáhal. Nakonec jsem všeho nechal, utíkal jsem z hor dolů a cítil se přitom jako opilý.

Později už nebyly touhy po lidech tak palčivé, to když jsem poznal cenu samoty. Jisté je, že osamoceně žijící člověk si denně důkladně uvědomuje, *že já jsem já, já jsem nezaměnitelný s ostatními, já jsem bytost, s jejímž vznikem, si dal -práci nějaký bůh, jsem jiný, a proto musím žít jinak, jsem takový, jaké je moje poslání, moje myšlenky musí být v souladu s mými činy atp.*

To jsou běžné prefabrikované názory, které jsou ohraničeny stejně důkladně jako opracovaný kámen, a dá se z nich postavit bytelný příbytek. Navíc považuji za pravdivou tezi, že ten, kdo nedokáže být sám, neumí být naplno ani s ostatními.

V Archeském parku, kde jsem třikrát prožil pět měsíců o samotě, jsem si přes všechno strádání a stýskání vymodeloval jednak definitivní představu ženské krásy, a jednak si uvědomil, že moje nitro je tak bezedná hlubina, v níž bych se, pokud bych zůstal navždy zcela osamocen, snadno utopil.

V pětadvaceti letech jsem se oženil a o rok později se mi narodil syn. Byl jsem opojen otcovskou pýchou a nadšen svou osmnáctiletou ženou, dcerou denverského taxikáře. S výstupy do hor jsem zcela dobrovolně skončil, protože moje petrografická živnost nebyla přechodně s to zajistit ani pleny a kojeneckou potravu pro mého synka.

Pracoval jsem tehdy jako pomocník v jedné menší denverské pekárně a řádně se staral o svoji rodinu. Stýskalo se mi? Zpočátku jen někdy. Když jsem se ale asi tak po roce navracel z nočních směn a pozoroval vzdálené hory pozlácované vycházejícím sluncem, bylo mi vždy do breku.

Často mi také v mysli vyskočil obraz vypreparovaných hor, mezi nimiž jsem putoval jako dvacetiletý mladíček v Monument Valley v Arizoně. Toto údolí ve mně vyvolávalo pocit blízkosti vesmíru a pomíjivosti všeho pozemského. A také velebné nadšení z pozemské krásy.

Stýskalo se mi i po strážních žlutohnědé pustiny v Archeském parku, kde se člověk shýbne pro kámen a přitom pocítí strach, že se na něho svalí nebesa.

Pak se mi jednotvárná práce a stále tíživší lidé v zaměstnání začali zajídat. Trpěl jsem v pekárně a tím pádem i v rodině sedm let, než syn Michael odešel do školy. Narůstala ve mně nechuť ke stereotypní práci a ke stereotypnímu životu.

Už jsem rozhodně nechtěl dále zůstat v pekárně, pracovat v noci a spát ve dne a vidět i se zavřenýma očima laviny housek, jak se z pásů hrnou do úst jedlíků.

Žena sice nad mou nechutí péci housky hodně plakala, ale pak si zřejmě uvědomila, že ona nehne s tím, s čím nepohnu ani já sám. S mou touhou po čerstvém povětří a po svobodě.

Prodal jsem dům po Charlesovi a peníze jsem dal své ženě, snad v domnění, že si takto vykoupi svobodu. A naráz jsem sám neměl v kapse ani pěták, čímž jsem vlastně paradoxně nesmírně zbohatl. Zase jsem namířil zcela sám do hor. Znovu jsem se věnoval své práci, sběru a opracování hornin. Putoval jsem pak více než deset let v oblastech mezi Arizonou a Utahem, které snad patří mezi nejkrásnější krajiny světa, protože zde jsou místa, která zůstala dosud tak, jak je pánbůh stvořil.

Domů a k rodině jsem se vracíval dvakrát třikrát do roka na několik týdnů, abych se posléze znovu vydal na cestu. Nikdy jsem nelitoval času stráveného o samotě v pustině, jako toho nelituje mnich trávící roky v poušti při meditaci.

Ne, já v pustinách nijak nemeditoval ani zde nemoudřel. Jednoduše jsem tam ve spokojené osamocenosti žil a připravoval se na to, co mi zřejmě bylo souzeno. Na svou cestu do kosmu a na život s mimozemšťany.

(3)

Nejsem si zcela jist, zda se to stalo 7. či 8. května 1974, ale dodnes si naprosto přesně uvědomuji, jaké palčivé vedro panovalo v onen den. Měl jsem na hlavě bílý klobouk, který mi poněkud zastíral výhled do stran. Před sluncem jsem se nijak zvlášť nechránil, moje hnědá kůže odolávala totiž bez následků i tomu nejprudšímu polednímu žáru. Navíc jsem si na palčivé slunce už dávno navykl.

Na sobě jsem měl plátěné kalhoty, bílou košili s krátkými rukávy a kožené sandály.

Sto metrů od místa, kde jsem kotal v zemi, stál můj stan, v němž se nacházelo veškeré moje vybavení. Jídlo, přikrývky, voda, konzervy, sušené ovoce a zelenina a také pracovní nářadí a horniny, jen nahrubo opracované. Padesát kilometrů od tohoto místa jsem měl vybudován sklep, ve

kterém jsem uchovával zásoby, z nichž bych při skrovném čerpání mohl přežít v pustině více než rok. Do sklepa jsem nosil horniny a nazpět přinášel zásoby. Sklep jsem zavázal nákladňákem jednou či dvakrát ročně. Umístil jsem jej tak, aby k němu bylo ze všech koutů rezervace dost blízko. Pěší cesta tam a zpět mi pokaždé zabrala více jak sedmdesát hodin.

Ze sklepa jsem se vrátil právě předevcírem, takže jsem chtěl celý měsíc nerušeně pracovat. Měl jsem platné povolení ke sběru vzorků hornin a rovněž k jejich omezenému prodeji. Uvnitř stanu visel na celtě plexisklový rámeček se zasunutou fotografií, z níž na mě hleděla moje žena a můj dospívající syn. Vždycky večer jsem na ně myslel a byl jsem si jist, že i oni mi v tu chvíli věnují svoje myšlenky. Už se smířili s tím, že je na většinu roku opouštím, a přesto je miluji víc, než kdybych s nimi žil nepřetržitě.

Podíval jsem se na hodinky, minulo už poledne a sluneční výheň dosahovala vrcholu. Pocítil jsem neklid. První rušivý pocit od chvíle, kdy jsem kutal v obnažených vrstvách v Archeském národním parku. Pozvedl jsem hlavu a pozoroval obzor okolo sebe. Nikde nikdo. Jen prázdno vytvořené z barev, které by působily i na velice netečnou fantazii. Neklid jsem zahnal a pracoval dál, ale po chvíli se ke mně ten znepokojivý pocit znovu přikradl. O co mohlo jít? O předtuchu něčeho nepříjemného? Měl jsem dojem, že na mě někdo neznámý mluví. Moje duše se chovala tak, jako by byla oslovována...

Zřídil jsem si základnu na těžko přístupné

plošně, takže mě zde mohl jen stěží překvapit turista, geolog či někdo podobný, aby se vytasil s písemným povolením k pobytu na zdejším místě, které vždy velice obezřetně vystavoval department státu Útah. Mohl jsem zde hrabat jenom jakoby malíčkem, kutání krumpáčem či pomocí techniky zde totiž nebylo nikdy povolováno.

Neklid narůstal. Znovu jsem tedy vzhlédl. Ne spatřil jsem nic. Nic se nehýbalo kromě vrstev horkého a rozvlněného vzduchu. Takové vlnění rozmazávalo obzor a vytvářelo v krajině jakýsi dojem pohybu. Ne. Rozhodně tady nikdo nemohl být, a kdyby se ke mně odspoda kdokoli škrábal, jistě bych slyšel, jak se sype písek a odskakuje kameny. S převahou naturalizovaného osadníka bych jej přivítal s tím, že pro dva geology zde rozhodně není vhodné místo...

Uklidnil jsem se tedy a pracoval dál. Vedro a bezvětří mě zmáhaly, pracoval jsem nepřetržitě už čtyři hodiny, a tak jsem toho chtěl za chvíli nechat a jít se uložit k polednímu odpočinku do stínu. Zvykl jsem si na polední spánek, který mi dělal velice dobře.

Zasunul jsem kladívko do pouzdra a připevnil je k pasu. Znovu jsem se rozhlédl a zaclonil si oči hřbetem ruky. Nikde nikdo. Protáhl jsem se a narovnal si polámaný hřbet. Stále jsem však nesetřásl pocit, že jsem pozorován a oslovován. Pot mi stékal za krk a odtud na záda. Sňal jsem klobouk a otočil ho ke slunci, aby mi oschla propocená vnitřní stuha. Můj obzor se tím pádem rozšířil i směrem nahoru.

A vtom jsem jej poprvé spatřil! Stříbrný disk

O průměru šesti či sedmi metrů stál nade mnou asi ve výšce patnácti metrů.

Mým prvním pocitem byl úžas. Ne úzkost, ani hrůza. Strach rozhodně nikoli. Asi jsem vytušil, že mi odtamtud nehrozí nebezpečí. Úžas, zřejmě z trapné situace, jíž jsem byl vystaven. Nikdy jsem totiž nevěřil na talíře UFO, a nyní jsem jej měl doslova před sebou. Co jsem si měl myslet?

Dlužno říci, že jsem nevěřil ani na teorie, že UFO jsou tajným technickým produktem nějaké neznámé mocnosti, která leží za hranicemi USA. Tajnou zbraní Rusů, Číňanů či Japonců, anebo dokonce supertajnou zbraní nás Američanů.

Disk stál ve vzduchu a nevířil okolo sebe žádný vzduch. Kdyby nade mnou visela například helikoptéra, zavalil by celou oblast, v níž jsem tábořil, červenohnědý a žlutohnědý prach a jistě bych se v něm zalkl. Stejnou spoušť prachu by zde způsobil letoun s kolmým startem. Jeho trysky by zamlžily jasný vzduch nejméně na několik hodin.

Zdejší prach je velice jemný a vítr jej tu ukládá do úžlabinek, které se nacházely všude široko daleko pod mýma nohama. Postačil by závan i obyčejného stropního vrtulového větráku a zásobárny prachu by se roztančily k pekelnému tanci. A když někdy od západu zadul vítr, živený z dále oceánem, měl jsem vždy po práci a klidil se pokaždé spěšně do stanu.

Stroj, který stál nade mnou, rozhodně nemohl mít vrtule ani reaktivní trysky, jednoduše musel překonávat gravitaci silou, o níž neměla součas-

ná pozemská věda ani tušení. Pozemšťané jsou prozatím schopni létat jen díky turbulenci anebo uplatněním fyzikálního zákona akce a reakce, když se oheň z trysek opírá o hladinu vzduchu.

Pak mě ovšem napadlo, že může jít o halucinaci či o fata morgánu, přenesenou odkudsi prostřednictvím zrcadel horkého vzduchu. Protřel jsem si oči, zakroutil krkem k uvolnění páteře a znovu pohlédl vzhůru. Disk tam opravdu stál, o tom nemohlo být pochyb, jednolité, bez nýtů, jaké známe z draků letadel, bez jediné stopy sváru či jiného typu napojení částí materiálů.

Bez jediného pohybu, bez zachvění, bez byť jemného zvuku, bez jakéhokoli zařízení, které by se dalo nazvat dveřmi, okénkem nebo průzorem k pozorování. Avšak hmatatelný a tak jasně konkrétní jako obnažená hornina, která se rozkládala všude vůkol i pod mýma nohama. Kdybych popadl kámen a mrštil jím vzhůru, jistě bych záhadný disk snadno zasáhl. Cítil jsem že ten, kdo je uvnitř, mě na dálku oslovuje, ale byl jsem tak vzrušen, že jsem jeho poselství nedešifroval.

Zvedl jsem klobouk, zamával a připadal si v té chvíli málem směšný. Komu jsem mával? Disku, nebo těm, co v něm mohli být? Stál jsem na témže místě se svěšenýma rukama a jazyk se mi lepil na patro. Měl jsem strach učinit krok, který by návštěvníky vyplašil. Vteřiny mijely a já stále bez hlesu civěl.

Uplynula už jistě hodina a disk setrval v nezměněné pozici. Trochu jsem se uklidnil. Zvykl jsem si na to, že jsem ve zcela mimořádné situaci, a dokonce jsem se rozpomněl na některé fámy od svědků, kteří UFO spatřili na vlastní oči,

případně je fotografovali a později se přihlásili ke svědectví, okolo něhož se vždy strhl poprask.

Pokud jsem si pamatoval, UFO dosud neprovedly žádnému pozorovateli nic zlého, jenom si někdy zalaškovaly s vojenskými, ale i civilními letadly, jimž předvedly své letecké mistrovství a neuvěřitelně vysokou rychlost, kterou mohly v krátkém okamžiku vyvinout.

Co řeknu já, až se vrátím do města? uvažoval jsem v oněch chvílích. Kam zajdu a kde se přihlásím se svým svědectvím? Uvěří mi někdo něco z toho, co jsem viděl, anebo řeknou, že jsem se v červencovém vedru pomátl na rozum, anebo se mi vysmějí, že jsem přebral whisky?

Najedl jsem se, napil a usadil se ve stínu tak, abych disk nespustil z očí. Trčel ve vzduchu a setrval ve stejné výšce a stejně nehybně, i když jsem odstoupil stranou a mohl jej pozorovat už nikoli odspoda, ale z boku.

Viděli mě? Pozorovali mě stejně jako já je? O tom jsem už nepochyboval. Byla by to příliš velká náhoda, kdyby tu nade mnou viseli jen tak neúmyslně a vůbec mě přitom nezpozorovali.

Jistě jsem vzbudil jejich pozornost svou podivnou činností na opuštěném místě, takže nade mnou *zaparkovali*, snad aby se pokusili zjistit, co tam onen blázen uprostřed podivně zbarvené pustiny vlastně dělá. Seshora mě přece mohli velice snadno zahlédnout. Moje bílá košile musela být vidět i z výše mnoha mil. Okolo mě byla navíc jen holá hornina bez jediného keře či stromu, takže jsem se z výšky musel vyjímat málem jako skvělý terč.

Ještě nebylo ani patnáct hodin, když disk zmi-

zel. Neučinil to nijak rychle, ustupoval pomalu, současně vzhůru a západním směrem, takže se záhy schoval tak, že vplul za skálu a z mého zorného pole zmizel. Vlastně mi to bylo líto, těšil mě zájem posádky disku a její odlet dával jednoznačně najevo, že mého nerozumného počínání už zřejmě mají plné zuby.

Přestože jsem disk téhož dne vyhlížel až do soumraku, už jsem jej nespatriil. Západ slunce byl tentokrát velice krvavý. Nebe se skvělo bez jediného mráčku a rázem na něm začaly vyskakovat hvězdy.

Večer jsem uvařil čaj a nadešel čas přemítání. Ani na vteřinu jsem však nezapochoyboval o tom, co jsem viděl. Byl jsem si jist, že jsem na vlastní oči spatřil létající talíř, v němž nepochybně musely být inteligentní bytosti. Jednoduše řečeno, učinil jsem stejnou zkušenost, jakou přede mnou poznaly stovky a tisíce osob, o jejichž svědectví bylo vždy polemizováno s jistým despektem.

Noční nebe, jež se nade mnou onoho večera rozklenulo, jsem však poprvé v životě vnímal jinak. Už to nebyl jen vesmír naplněný hvězdami. Studený prostor, kde panuje už po miliardy let hrůzná kosmická zima, ale také prostor skrývající zřejmě i tajemství neznámých forem života.

Co jsem si vlastně do tehdejšího dne myslel o původu člověka na Zemi? Věřil jsem Darwinovi a jeho teorii, že člověk vzešel vývojem z nicotného prvoka zrozeného ze slané louže, již zabydlelo teplo a světlo? A že se tento prvok za miliony let dokázal transformovat až k savcům, a dokonce až do vyšší formy bytostí, jejichž vývoj zatím končil stále více se napřimujícími opicemi?

Nikdy jsem si evoluční teorií nebyl jist, zejména když časová posloupnost vývoje byla stále nabourávána novými kosterními nálezy, které mu časově neodpovídaly. *Homo erectus* byl pořád příliš tajuplným tvorem a šlo jen ztěžka logicky připustit, že některé opice zůstaly jednou provždycky opicemi, zatímco jejich rovní bratři a sestry pro sebe získali výsadu stát se lidmi, jednoduše slezli ze stromů a šli dále už jen svou vlastní evoluční cestou.

Věřil jsem v boha? A v tezi, že bůh stvořil tento svět? Myslím, že lidé věří v toho či onoho boha, protože nemají jinou šanci a nedisponují dokonalými poznatky, aby uvěřili v něco jiného. A co rozpory, jimiž se různá náboženství, třebaže je vyznávají miliardy pozemšťanů, od sebe přímo zásadně odlišují? Rozcházejí se zejména v onom zásadním výkladu, tedy v tom, jak vznikl svět a kdože je vlastně jeho hybatelem. Liší se však i v pojetí člověka, neshodují se v tom, kdo mu vdechl duši, zda je tato duše smrtelná či nesmrtelná, zda se převtěluje sama nebo s něčí pomocí, či dokonce zaniká po jediném žití, zda zlo a dobro na zemi najde své konečné posouzení někde v záhrobí před soudním stolicem Nejvyššího hodnotitele.

Veškeré tajemno světa se vlastně odvíjí jen od teze, zda je naše duše smrtelná, či nikoli.

Když jsem se vrátil z vesmíru, vyhledal jsem literaturu o vzniku a vývoji kosmu a z ní jsem se dověděl, že Slunce vydrží zářit ještě asi pět miliard let; jakmile však vyčerpá zásobu vodíku ve svém nitru, nafoukne se do stonásobné velikosti a začne svítit červeně v podobě takzvaného čer-

veného obra, který svým žářem pohltí nejbližší planety včetně naší Země. Tento závěrečný transformační proces je fyzikálně neodvratný a bude znamenat konec všeho pozemského a rovněž konec všech pozemských náboženství. Když zahynou lidé, přestanou mít smysl i všichni jejich bohové. Koneckonců ti jsou tady přece od toho, aby dávali lidskému životu smysl. A bohové bez lidstva? To je představa k popukání.

Když jsem před svým stanem srkal čaj a hleděl do zářící oblohy na mrkající hvězdy, napadlo mě, že vlastně nejsou žádné důkazy o tom, že *Homo erectus* povstal na Zemi. To jen teoretici nakreslili a seřadili za sebou houf více či méně vydařených opičích druhů a poslední propast mezi šimpanzem a člověkem vyplnili teoriemi; neexistující důkazy o postupném či náhlém přechodu byť té nejdokonalejší opice v člověka nazvali *dosud chybějícím a prozatím nenalezeným, článkem vývojového řetězce*.

Snad mě k této myšlence přiměl nedávný pohled na létající talíř, ale už onoho večera jsem si byl naráz jist, že my, lidé, nejsme děti Země, ale přišli jsme z vesmíru, protože na Zemi nemáme žádné kořeny, a že kdyby nás zde stvořil bůh evoluční cestou, bylo by to nelogické, protože žádný bůh by si nehrál sám se sebou na schovávanou, netrápil se po miliony let s prvoky a opicemi, ale měl by se k řádnému dílu hned od začátku a vymodeloval by naráz slušně vyhlížejícího člověka, jemuž by ani náročný evolucionisté nemohli nic vytknout.

Vždyť bůh představuje málem ve všech nábo-

ženstvích osobnost tolerantní k nedostatkům jiných, z čehož se dá přímo odvodit, že je bytostí neskonalé moudrou, která by jistě neztrácela po miliony let čas onou marnou hrou, kterou se zabývají výsadně jen lidé, hrou, kterou nazýváme *pokus a omyl*.

(4)

Když jsem se ráno probudil, měl jsem už v hlavě jasno. Noční pochybnosti jsem vypudil z mysli a vrhl se s novou chutí do práce. Byl jsem si jist, že jsem včerejšího dne viděl létající talíř a že se podle toho napříště jednoduše myšlenkově zařídím, až budu meditovat o čemkoli, třeba, jak se říká, o nesmrtelnosti chrousta či o problematice rezivění zemské osy.

Když jsem o jedenácté dopolední zvedl hlavu od země a ovíval si zpocenou tvář kloboukem, spatřil jsem talíř nad sebou znovu. Už jsem však nepropadl úzkosti jako včera, ale jednoduše jsem na své hosty zamával kloboukem. Nebál jsem se už ani za mák a navíc jsem ony bytosti, které musely být zcela nepochybně uvnitř, považoval za staré známé, jako považujeme za přátelské cizí osoby, které čas od času potkáme někde v metru anebo v hospodě, kam si někdy večer chodíme zchladit hrdlo. Také je neznáme, ani o nich nic nevíme, ale jsme rádi, že poznáváme známé tváře, což naplní naše srdce příjemnou blažeností.

Tentokrát jsem se už nedal vyvést z míry je-

jich přiletem natolik, že bych na ně celou hodinu strnule civěl, ale věnoval jsem se práci a jen občas jsem pozvedl hlavu a usmál se, abych dal zdvořile najevo, že o nich vím, ale nebudu je přivádět do úzkých svými dokořán otevřenými ústy. Koneckonců stačilo, že na mě hleděli oni a že jsem je zřejmě navýsost zajímal, když mi věnovali tolik času a energie.

Byl to jejich problém, aby buď zůstali, civěli, odletěli, anebo mi dali zprávu či podnět ke kontaktu.

Pracoval jsem na vypreparování kousku horniny a čas od času jsem upil z láhve vodu. Uplynulo sedmdesát minut a já měl najednou vážné nutkání odskočit si na malou potřebu. Talíř mi však visel nad hlavou naprosto nehybně a jistě se nehodlal jen tak cudně otočit či zmizet za skálou, jíž jsem sám přidělil název Dračí hlava.

Začal jsem se rozhlížet, kam bych se se svou potřebou vrtnul. Co bych povídal, styděl jsem se jen tak si ulevit před zraky bedlivých pozorovatelů. Co by si o mně pomysleli, kdybych beze všech fraků stáhl kalhoty?

Zřejmě jsem se v tu chvíli cítil jako reprezentant všech pozemšťanů a nechtěl jsem, aby na ně kvůli mě padlo nelichotivé světlo. Směšné? Asi ano.

Když si člověk nemůže ulevit, pak se palčivost potřeby zvyšuje. Odhodil jsem tedy náradí, klobouk jsem nechal viset na jednom z balvanů a vydal se úprkem k blízké skalní stěně. Ouha. Disk se pohnul a vydal se za mnou. Tiše, klouzavě a neslyšně jako noční pták.

Než jsem doběhl ke skalní stěně, za níž bych

se mohl skrýt, měl jsem disk přímo nad hlavou. Pozoroval mě, ale ouha, už jen z výšky šesti či sedmi metrů. Bylo jim zřejmě divné moje počínání. Nehodlali se vzdát mé přítomnosti jen proto, že jsem se dal na útěk. Dal jsem se tedy do běhu na druhou stranu skalního města už s pocitem, že mi snad praskne měchýř.

Disk se přesunul nade mne a znovu zastavil přímo nad mou hlavou. Nedalo se nic dělat. Zřejmě si tam nahoře mysleli, že s nimi bud laškují, nebo jim chci utéci, a oni se přitom nechtěli připravit ani na minutu o čest být v mé společnosti. A tak jsem se jen mírně odklonil a přichystal se k činu. A v této chvíli se disk vzdálil nad místo, kde jsem nechal klobouk a náradí.

Bylo mi naráz jasné, že tam nahoře konečně pochopili, k čemu se chystám, a hodlali mi ulehčit problém s mým studem.

Okamžitě jsem k neznámým pozorovatelům pocítil vřelé sympatie. Jistě v tom stříbrném disku neseděli jen vesmírní pragmatici, ale i taktí a citlivé bytosti, tím jsem si byl naráz jist.

Když jsem se pak vrátil na původní místo a nasadil si na hlavu klobouk, zvedl jsem ruku vzhůru k pozdravu a zamával jim, abych dal najevo, že jsem pochopil jejich cudné chování a že za ně děkuji.

V téhle chvíli se mi však roztlouklo srdce jako zběsilé. Uvědomil jsem si totiž, že jsem existenci mimozemšťanů přijal jako nezvratný fakt. Fakt, který mi byl velice příjemný a který mě naplňoval zvláštní nadějí.

(5)

Ještě šest dalších dnů se opakovala přibližně stejná situace. Vždy okolo desáté ráno anebo po poledni přiletěl odněkud z neznáma nad mou hlavu myslím stále stejný disk a poté mě několik hodin, většinou dvě až tři, pozoroval. Nikdy jsem ho neviděl přilétat, zato jsem však pokaždé pozoroval jeho odlet.

Připadlo mi, jako by mi ti nahoře předávali signál, že odlétají. Znamení vyslané neznámým smyslovým kanálem anebo nad- či podprahovým podnětem, který sice moje smysly nezaznamenaly, ale moje psychika se o něm přesto dověděla.

Když se každodenně situace přibližně stejně opakovala, napadlo mi, že mě ti nahoře nějakým zvláštním způsobem kádrují a prověřují, co si myslím ve skrytu své mysli. Na tom by nebylo nic technicky nemožného. Vždyť každý lidský mozek se dá přirovnat ke generátoru, který vyrábí energii, energii, jíž by někdo technicky velice zdatný dokázal zachytit a dešifrovat její kvalitu.

Rovněž na zemi existují už velice dávno přístroje, které snímají a vyhodnocují energetické mozkové impulsy či chemické kožní reakce lidského těla a z nich pak vědci usuzují, jaké city prožívá při různých podnětech pokusná či zkoušená osoba. Tyto takzvané detektory lži pracují přece už léta dosti spolehlivě na podobném principu.

Nemohl jsem tedy vyloučit, že i já jsem pro ty nahoře nikoli pouhým předmětem prostého pozorování shůry, ale možná pokusným objektem,

jemuž jsou na dálku snímány a vyhodnocovány mozkové energetické proudy. Proč by si jinak dávali takovou práci, aby viseli tak nízko nad mou hlavou a marnili by dlouhé hodiny jinak neúčelnou přítomností?

Mohl jsem pro ně být vhodným výzkumným objektem. Proč zrovna já? Byl jsem sám, široko daleko nebyla jiná živá osoba, jež by o podivném tělese zpravila novináře, kteří by pak na stříbrný disk číhali nepochybně s televizními kamerami a chystali za hrozného humbuku reportáž o prvním setkání pozemšťanů s bytostmi z kosmu.

Ti nahoře jistě nestáli o podobnou publicitu, proto si zřejmě vybrali mě, a myslím, že jim docela vyhovovalo, když jsem okolo jejich zjevování nedělal žádný poplach a bral jsem je bez paniky a se samozřejmostí. Koneckonců jsem celý život při různých příležitostech prohlašoval, že vše, co se kdy stalo, odehrálo se zákonitě a nevyhnutelně. Proč bych tedy propadal panice a snažil se neprodleně o své dojmy rozdělit s ostatními?

Sedmého dne jsem zůstal sám, ale osmý den přiletěl jiný talíř. Ne, snad nebyl ani větší, ani menší, ale na svém spodku měl šmouhu, jež nejspíš připomínala některé znaky čínské abecedy. V protikladu k disku, v jehož přítomnosti jsem v minulých dnech trávil dlouhé hodiny, se tento nový disk neustále pozvolna otáčel, což jsem poznal právě podle zlehka se pohybující šmouhy příbuzné čínskému znaku. Okolo své osy se otočil podle mého odhadu vždy za více než jednu minutu.

Možná se otáčel i předchozí disk, ale nemohl

jsem to postřehnout, protože jsem na jeho trupu nezpozoroval ani jedinou poskvrnku, podle níž bych pak postřehl fakt pohybu.

Považoval jsem tuto změnu za zvláštní a nikoli nahodilou. Ten den, kdy se objevil jiný disk, jsem měl totiž v úmyslu odejít, sbalit stan, odnést vykutanou horninu a všechny odpadky, jež jsem schraňoval v igelitovém pytli. Namířit si to ke sklepu, zde vše složit a pak se pěšky vydat k nejbližší železniční stanici anebo přes žlutý Peak Care se dát přímo na silnici a něco si zde stopnout, abych se pak co nejrychleji dostal až do Denveru.

Moje rozhodnutí k tomuto předčasnému odchodu uzrávalo však až ve dvou či třech předchozích dnech. Rozhodl jsem se, že odejdu po dni, kdy létající talíř neobjeví. Nechtěl jsem totiž odcházet bez rozloučení a tím vlastně jistým způsobem urazit svoje návštěvníky tím, že by při svém pravidelném příletu našli místo mě pouze červenohnědou pustinu. Dal jsem tak jim i sobě šanci, abych poté, co jednoho dne nepřijdou, mohl i já bez výčitek zmizet. Základní pravidla slušnosti platí zřejmě nejen na Zemi, ale jistě i v celém vesmíru. Slušnost není fráze nebo místní zvyk, je to málem kosmická nutnost.

A proč jsem tak nahonem hodlal odejít? Zdálo se mi totiž nepřípadné, že bych mohl dál pokračovat bez přerušeni ve stereotypní práci, když se v mém životě udála tak pronikavá změna.

Pronikavá změna? Představte si, že potkáte mimozemšťany, byť schované v neznámé lodi. Tento fakt by neohromil snad jen hlupáka!

Zdánlivě se v mém životě nic nezměnilo, ale fakticky se proměnilo všecko. Vědomí existence

mimozemšťanů vytvoří ve vašem nitru filtr, kterým naráz všechno cedíte. Jako když velryba procizuje ve svém chřtánu vodu a odděluje od ní drobné korýše.

Potřeboval jsem si nový poznatek a novou životní zkušenost pěkně v klidu ujasnit a zařídit se podle ní. Jak? To jsem prozatím nevěděl. Něco mě táhlo domů, abych se na syna i na manželku podíval trochu změněnýmá očima. Měl jsem o ně strach. Měl jsem kupodivu i strach o sebe, což byl pro mne dosud neznámý pocit. Nikdy mi nesešlo na mém osudu a nemíval jsem strach ani ze zákeřné nemoci či úrazu. Jistě bych neskučel hrůzou ani před tváří smrti. Byl jsem od dětství smířený s tím, že tady jsem a v příštím okamžiku zde třeba už nebudu, jako jsem tady nebyl ani před svým narozením. Koneckonců moje krev a část mé duše by i bez mé přítomnosti zůstaly v tělesné schránce mého syna Michaela. Nesmrtelnost, aspoň malinkou a dočasnou, jsem si vlastně svým Michaelem pojistil...

Naráz mě však přepadla neznámá úzkost a nebyl jsem si jist, zda mám dnešního dne přešplhat Peak Care, což jsem učinil předtím už nejméně tucetkrát. šlo přece o banální slanění a několik dvou až třímetrových skoků přes hluboké skalní rozsedliny, abych se dostal za průsmyk. Kamené stěny se mi přitom vždy míhaly před očima a po dopadu jsem si pokaždé mnul kolena.

Onoho rána jsem se však rozhodl, že Peak Care raději minu. To mě ale neuklidnilo. Další vlnu nejistoty zvedla moje nečekaná zbabělost.

Zdálo se mi, že jsem fyzicky křehčí, málem

rozbitný. Připadlo mi, že snad sklouznu po pís-ku jako po ledovatce a fyzicky nevydržím několi-kadenní pěší túru.

A další a další nejistoty, úzkosti a strachy se mě zmocňovaly, takže jsem se začal rozechvívat a slyšel jsem přitom, jak mi drkotají zuby.

Létající talíř, který se naráz objevil v záplavě šikmých slunečních paprsků, jež činily za mou postavou více než dvacetimetrové stíny, moji nezvyklou situaci naráz vyřešil. Zastavil se, zmrtvěl ve výšce sedmi nebo osmi metrů nad zemí, ve vzdálenosti dvaceti či třiceti metrů od místa, kde jsem stál, a já zíral s otevřenými ústy, jak se posléze zvolna otáčí.

Po pěti minutách sjela od břicha disku asi tří-stopová plošina a zastavila se zhruba stopu nad zemí. V disku zel naráz kruhový otvor. Strnul jsem a spustil z ramen těžký ruksak. To bylo jasné pozvání. Pozvání, jemuž zřejmě velela nutnost a které se proto nesmělo odmítnout.

Odhodil jsem vak hned vedle kamenné mo-hyly a učinil jsem pár kroků kupředu. Cítil jsem se jako hypnotizovaný či omámený drogou. Při-padal jsem si odhmotněný a svět kolem mě vy-hlížel naráz jako papírová kulisa natřená levnými barvami. Další kroky jsem učinil už jen s ve-likou námahou. Podlamovala se mi kolena. Tak-hle vypadá konec? napadlo mě.

Vybavuji si i po letech ono podivuhodné ráno. Vstal jsem ještě před východem slunce a na ply-novém vařiči jsem uvařil instantní kávu. Horkou tekutinou jsem si málem spálil hrdlo, ale tělo mi zato zaplavil příjemný proud tepla. Když koneč-

ně vykooklo slunce a obarvilo šedivou krajinu gejíry žluti, byl jsem už připraven k odchodu domů. Na místě, kde stál stan, jsem vztyčil asi metrovou mohylu z kamení, abych těm nahoře oznámil, že jsem odsud neodešel ve spěchu, ale měl jsem dost času, abych je svým kamenným poselstvím pozdravil.

Objevíli se však, ještě než jsem vykročil. Dosud nikdy nepřiletli tak časně, takže mě napadlo, že museli číst moje myšlenky, když mě na známém místě ještě před odchodem zastihli.

Poté, co jsem se postavil na spuštěnou plošinu, jsem se bránil nutkání pohlédnout vzhůru. Raději jsem zavřel oči a cítil jsem, že jsem vytahován do tepla a vlhka.

(6)

Doposud jsem se setkával převážně s představami, že mimozemšťané musí být jakési podivné příšerky s kůží podobnou praještěrům, či zelení mužičkové o výšce do jednoho metru, anebo jakési shluky hmoty málem v podobě vroucí a tekoucí sopečné lávy, která je záludná a nebezpečná. V nejlepším případě byli mimozemšťané vpodobňováni jako lidé s holými a vejčitými hlavami, jimž jakési supermyšlení sebralo z tváří rysy lidskosti a vtisklo jim chladný a nemilosrdný výraz. Obyvatelé kosmu tak měli zosobňovat tajemství vesmíru, ale i jeho krutost a chlad.

Dlužno říci, že my, lidé, si děláme o svém zjevu velké iluze. Ano, naše těla jsou téměř účelně sestavená, ale dobře víme, že řada živočichů má těla ještě funkčnější a dokonalejší. Říkáme o sobě, že jsme krásní, jenže co jiného nám zbývá? Máme snad o sobě prohlašovat, že jsme oškliví a že bychom si jeden druhého měli hnusit?

Zvykli jsme si na svoji podobu a z tohoto zvyku jsme dodatečně stvořili pozitivní sebehodnotící kritéria a dokonce jakýsi ideál krásy. Nejsme však vůbec krásní. To je ovšem fakt, který může spolehlivě ověřit a stvrdit jen nezávislý pozorovatel, tedy pokud možno jen návštěvník z jiné planety. Naše hlavy jsou směšné svými nozdrami a chamtivými ústy, oči máme posazeny velice neúčelně, takže na rozdíl od jiných živočichů máme velice nevhodný zorný úhel.

Naše ušní chrupavky jsou většinou už zdegenerované, takže bychom je měli spíše skrývat či si je dát kupírovat. Naše těla jsou v drtivé většině neforemná a bachratá, a tedy i pomalá a málo výkonná. Náš metabolismus je z hlediska fytoogeneze vlastně už zcela zničen. Je nefunkční, nestráví to, co sníme, a uchovává v našich vnitřnostech smrtunosné jedy, na které často umíráme. Naše cévy a vnitřní orgány jsou na tom tak špatně, že téměř každý člověk umírá předčasně. Cévy se nedokáží vypořádat s cholesterolem. Naše končetiny se jen velice málo hodí pro život v drsné přírodě. Jsou příliš choulostivé vůči povětrnostním podmínkám a snadno je poškozují revmatická onemocnění.

A co naše vědomí? Trpíme nedostatkem paměti, málem půl života trávíme ve školách, abychom

si vtloukli do hlavy některá omezená a tím i omezující fakta. Sokrates řekl jako první, že ví o tom, že nic neví. Mnozí si to však bolestně uvědomovali už před ním.

Víme toho opravdu velice málo, a sotvaže jsme si něco osvojili třeba i rutinou, přibývají roky a z hlavy nám ponenáhlu všechny znalosti začínají vypadávat.

Naše smysly vypovídají službu, hluchneme, slepneme a zejména fyzicky velice rychle chátráme. Ztrácíme dech, vypadávají nám zuby a vlasy, vápenatí a velice bolí naše kosti, klouby jsou opotřebovány už před čtyřicítkou. Z objektivního hlediska není tedy zvláště vhodné mít člověčí schránku.

A z mravního hlediska? Umíme se přetvářovat a vydávat se za lepší, než skutečně jsme. Podvádíme jeden druhého, lžeme. Každého dne přisíváme záplaty lží a polopravd na naše neřesti. Navíc pak vytváříme před svými nelichotivými skutky morální fasády, abychom si nějak vysvětlili, proč jsme každého dne znovu mravně selhali, přetvářovali se, kohosi okradli, podvedli, uvedli v omyl či mu sebrali iluze, jež mu dosud pomáhaly žít.

Toužíme po penězích, abychom se měli dobře na úkor ostatních. Jsme lascivní, neschopní sebeobětování, neumíme snášet bolest, namísto odříkání preferujeme požívačnost. Příznivé city projevíme jen svým dětem a nejbližším, k ostatním lidem jsme tak necitelní, že bychom za to měli být souzeni.

Svoje hanebnosti navíc maskujeme frázemi o nezbytnosti našich skutků. Umíme si skvěle

zdůvodnit, proč nemůžeme být lepší a proč jsou ostatní horší než my.

A naše kulturní výtobytky? Jsou povětšinou pouhými iluzemi, které jsme si o sobě vymysleli, abychom se mohli z dálky pokochat skvělým údělem člověka a vylhat si jakés takés poslání v dějinách.

Plodíme většinou jen kulturní šunty a brak, a co je nejhorší, přes to všechno se sami sobě velice líbíme a dál se idealizujeme. O pár existujících, snad skvělých kulturních skutků však fakticky nestojíme, a když to jen trochu jde, dáváme přednost nekulturnímu konzumentství.

Skutečnost je převážně taková, že bychom se nejraději chtěli stát hrdiny reklam na cigarety, na colu, na sendviče a kečupy, na auťáky a bankovní karty, a žít rovněž osud hrdinů televizních seriálů, stát se princí a princeznami a nechat se obskakovat služebníky v exotických zemích. Myslíme si, že abychom vskutku žili, musí nám sloužit celý svět. Odnaučili jsme se žít všední život a odmítáme být sami sebou, tedy ve skutečnosti málem negramotnými hlupáky a budižkničemy.

A že existují výjimky? Osobnosti, které by bylo hodno následovat? Kdo by se však vydal na takovou pouť, když mu chybí nadání? Kdo by se vláčel jedinci, jimž se zachtělo trpět? Jednotlivci, no dobrá. Ale co ony obrovité masy neosobností? Co miliardy té hrůzné většiny, jež si předsevzala svým konzumentstvím zničit svět a jejíž mravní zběsilost drží na uzdě jen zákonné represe?

Jednou jsem viděl na Broadwayi *Hamleta*, který mě svou opravdovostí vskutku zasáhl. O šest

měsíců později jsem jeho hereckého představitele pozoroval v jedné losangeleské restauraci. Byl opilý a týral svou společnicí, terorizoval personál, urážel hosty, rozbíjel nádobí a házel jídlem a byl dalek toho, že by trpěl niternými pochybnostmi jako princ dánský. Byl pouhým lidským šmejdem a na jevišti se jen pitvořil, aby naplnil záměry možná stejně úlisného a chameleonského režiséra.

Nezbývá než připustit, že i za mnohými krásnými činy stojí velice často ničemové.

Nechci dále moralizovat, vždyť já jsem fakticky stejný jako všichni ostatní. I já jsem součástí plísně, jež pokryla planetu Zemi. Plísně, která se až v posledním století tak strašlivě rozšířila, jako by byla přenesena odjinud do prostředí, které jí není s to odolávat.

Což se stejně zhoubně nerozšířili psi, králíci a kočky v Austrálii, když vpadli do milionů let utvářené přírodní rovnováhy a málem ji zničili?

Jistě, všichni nejsme stejní. Mezi jednotlivými lidmi se skutečně rozkládají propasti ducha, intelektu, morálky a fyzického vzhledu. Vskutku nezávislý pozorovatel odjinud však mezi námi neshledá žádného rozdílu.

Plošina létajícího talíře mě vyvezla neslyšně nahoru - nešlo zcela jistě o žádný elevátor ani o nic mechanického. Mně připadalo, že jsem do lůna talíře vtahován zvláštním magnetem, který ze mě navíc stíral duševní i fyzické napětí.

Nahoře bylo jasno, teplo a vlhko. Sotvaže jsem se ocitl uvnitř, vzali mě za ruce dva muži. První

můj dojem byl docela prostý. Napadlo mě, že to jsou vskutku *bílí* muži. Nelišili se od pozemšťanů ani za mák. Jen jejich plet' byla pozoruhodně bílá a jejich oči byly poněkud zapadlejší do lebky.

V každém případě se od průměrného Evropana lišili podstatně méně, než se od něho liší Asiat anebo dokonce černoch. V tu chvíli mě napadlo, že takhle nějak vypadali renesanční lidé, jak je zachytili Michelangelo, Raffael, Donatello, Verocchio, da Bologna či Giotto.

A ještě něco bylo divné, neuměl jsem určit věk oněch mužů. Mohlo jim být dvacet, třicet, ale při pohledu z boku působily jejich tváře vy-
zráleji a vznešeněji.

Do tváře pozemšťanů se navždy zapíše každý těžký den a každá probdělá noc, tito muži však měli obličej prozářeny duchovností a dláta času v nich zřejmě příliš nekulala.

Tvářili se klidně a přátelsky. Vzali mě za ruce a usadili do lenošky. Promluvili. Slyšel jsem kupodivu zvláštní angličtinu, pomalou, archaičtější, než jakou kdysi ze zásady hovořil rodilý Angličan Charles. Angličtinu, která nepochybně nebyla jejich mateřským jazykem, ale již bezesporu dostatečně a málem bezchybně ovládali.

Když však prohodili mezi sebou několik vět v cizím jazyce, v němž se cítili velice jistě, nedokázal jsem jejich řeč nijak zařadit.

Význačnější evropské jazyky by mi byly povědomé, ale byl jsem si jist, že to není ani jeden z nich. Vyloučil jsem němčinu, francouzštinu, italštinu, španělštinu, ale i podivuhodnou maďarštinu, z níž jsem se kdysi nazpaměť naučil několik společenských frází.

Řeč cizinců zněla zpěvně a rytmicky, bez zádrhelů, měla citové zabarvení a skládala se ze slov oddělených od sebe pomlkami. Při svém mluvním projevu rozhodně nijak nespěchali a nesnažili se o chrlení vodopádu slov, jak to činí Američané nebo Italové. Nestáli ani o to, aby mluvili krásně a jejich řeč tak skýtala umělecký zážitek, jak se o to snaží někteří novináři a moderátoři u nás doma.

Část stěny létajícího talíře byla dokonale průhledná. Koutkem oka jsem spatřil, jak se rychle vzdalujeme od Země. Byla to nevídaná rychlost, jejíž parametry jsem si předtím vůbec nedovedl představit. Za několik vteřin jsme byli ve výšce nejméně dvacet tisíc stop, už za necelou minutu jsem spatřil obraz, jaký vidí kosmonauti hledící na Zemi z vesmíru. Zakulacené kontury planety a pásy vířivé oblačnosti stahující se od Tichého oceánu nad západní polokouli.

Přitom jsem neslyšel žádný hluk, ani buráčení motorů, ani šramot klimatizace a její závany. Navíc jsem měl dojem, že dosud stojíme na Zemi a průzorem se před námi míhají barevné obrazy rafinovaného тренаžéru pro kosmonauty, avšak poněkud zrychlené a tedy nevěrohodné.

Uvědomil jsem si, že plošina zapadla do dna talíře tak přesně, že po ní nezůstala ani stopa. Žádné rýhy, nic, stejně dokonale by se mohly slít nanejvýš rozžhavené hmoty. Vše působilo bizarně a neuvěřitelně.

Přes neuvěřitelnou rychlost disku jsem nepocítoval žádné přetížení, a přesto gravitace fungovala tak spolehlivě, jako bych stál na Zemi.

Neubráníl jsem se nutkání a provedl malý experiment. Zvedl jsem nohy od podlahy a zase je položil nazpátek. Vše se událo tak, jako bych cestoval v denverském rychlíku. Pokračoval jsem. Pozvedl jsem se v židli, kdepak, nepocítil jsem žádný beztlížný stav nebo snad naopak sebemenší příznak přetížení. Krev se mi nenahrnula do tváře, v končetinách jsem nepocíťoval brnění, jak by se při takové rychlosti mělo dít.

Kam jsme letěli? Nevím. Byl jsem natolik udiven tříštlí dojmy, které mi bránily cokoli systematicky sledovat, že jsem si vše musel znovu vybavit až dodatečně. Kmital jsem očima okolo sebe, pozoroval svoje hostitele a málem s hrůzou si uvědomoval, jak se nad Zemí vytváří závoj kosmické tmy. Je to děsivé, vidět Zemi s kontinenty a oceány, jak se vyčleňuje z kosmu. Jak se stává pouhou barevnou fotografií, pro kterou lze málem sáhnout a ve chvíli pohnutí ji roztrhat.

Bál jsem se tak, jako se dítě bojí na kolotoči. Hrozí se svých prožitků, ale nechce se jich vzdát.

Oba muži se na mě čas od času usmáli. Zřejmě předpokládali, jak se zachovám, když naráz zjistím, že fungují jen omezeně nebo selektivně fyzikální zákony. Nechtěl jsem se na nic vyptávat, dnes vím, že to bylo z pocitu, abych se před nimi neshodil svou nevědomostí.

Jak byli oba muži oblečeni? Kdepak, žádné skafandry ani přilby. Nepotřebovali je, když normálně dýchali stejně jako já. Připadali mi jako lyžaři, jak jsem je znal ze čtyřicátých a padesátých let. Místo kalhot měli šponovky, zřejmě velice elastické, na těle nesli stejně elastické větrovky. Košile jsem neviděl. Bílé dlaně jim vyču-

hovaly z elastické tkaniny. Byly to dlaně podobné ženským, s dlouhými prsty a nakrátko zastřiženými nehty. Jeden druhému se podobali, takže mě napadlo, že to jsou bratři. Při zevrubnějším zkoumání jsem zjistil, že nejvíce podobní jsou si výškou. Měřili shodně asi metr osmdesát pět, tedy o několik centimetrů více než já. Skutečná podoba obou mužů spočívala však spíše v bílé tváři, nikoli v jejich obličejových rysech, dále pak v klidu pohledu a v jasu očí. Ne, tito lidé určitě nejednali pod vlivem emocí a zřejmě se lačně nepachtili za nicotnostmi jako my, pozemšťané, jimž ono pachtění a neklid vrývá hodinu po hodině nesmazatelné stopy do tváří.

Vzpomněl jsem si v tu chvíli na svého souseda Milera, jenž vlastnil autoservis a měl problémy s bankou. Milerovu tvář deformovala tíseň, spěch a lačnost. Když jsem ho vždy po několika měsících uviděl, zdálo se mi, že pokaždé zestárl o několik let.

Měli vousy, ale dobře vyholené, vlasy hnědé, nakrátko ostříhané. Kotlety rovněž pečlivě vyholené, rozhodně neměli chloupky v nosech. Žuby měli dokonalé, jakoby z bílého porcelánu, žádné stopy po plombách nebo nějakých opravách. Reklamy na zubní protézy. Vyjadřovali se vlastně jen formálně. Že mě rádi přivítali na palubě, že děkují za přijetí pozvání, že let potrvá jen krátkou chvíli a že se brzy po přistání najím a odpočinu si.

Neodpovídal jsem, jen jsem přikyvoval, nebylo třeba odpovídat, protože mi vlastně tlumočili jen příjemná sdělení a uklidňující slova. Na nic se mě neptali a ani já se toho neodvážil. Přípa-

dal jsem si jako u prvního přijímání. S velebně klidným pocitem bezpečí a v očekávání změny, jakou měla v ústech vyvolat hostie.

Vůbec mě tehdy nenapadlo, že mě mimozemšťané budou zkoumat a poté mě nějak odstraní, aby se zbavili nežádoucího svědka. Myslí mí jen kmitla úvaha o tom, že možná už nikdy nespátím svoji rodinu. Kupodivu ani to mě nijak nepostrašilo.

Uvnitř lodi stály tři nebo čtyři židle. Nebyly nijak upevněny, ale ani tu nepoletovaly, jak by se dalo předpokládat, mohlo se jimi snadno manipulovat. Vyrobené z lesklého kovu, polstrované elastickou látkou. Žádná kůže, pravá ani umělá. Látka byla ozdobena podivuhodnými znaky, později jsem pochopil, že to byly nápisy v jejich jazyce.

Boty mých hostitelů stojí za popis, chvíli se zdály růžové, za okamžik se mi však jevily jako světle zelené, krk bych za to dal, že to byly odlitky. Vypadaly, jako by byly vyrobeny z gumy.

Podlaha disku, jež barvou i strukturou připomínala zbrousený led, pod jejich kroky slyšitelně vrzala.

Neviděl jsem žádná blikající světýlka ani typické televizní obrazovky a přístroje, jak je známe z kosmických fantasmagorií. Vše bylo jednoduché, snad až příliš, a navíc bez páček, tlačítek či knoflíků. Kdyby zde nebyly židle, nejpřiléhavěji bych celý interiér přirovnal ke kleci pro zuřící blázny. Vše se jevilo bytelné, ale současně to bylo měkké, vlastně spíš elastické. Jak se ovšem létající talíř mohl řídit, zejména při tak udivující rychlosti?

Zaoblené panely kopírující tvar lodí, stejně jako podlaha, byly zhotoveny ze hmoty připomínající vybroušený led. Stěny či spíše obkladové panely rozdělávaly tmavé rysky na mnohočetné sektory.

Jeden z mužů obsluhoval loď tím, že vkládal ruce na jistá místa panelu, a loď se povelům jeho rukou zřejmě přizpůsobovala. To jsem však pochopil až při přistávacím manévru. Pilot pohyboval soustředěně oběma rukama a nad svým panelem pozoroval něco, co jsem ze svého místa nedokázal vidět. Zřejmě naváděl disk nad konkrétní přistávací místo a pravděpodobně je ze svého dispečinku pozorně sledoval. Já si přitom vzpomněl na dětství a na krabičku s papírovými pavouky, jež ke zběsilé honičce ponoukala elektrostatická energie vzniklá třením teplých dlaní. Zdálo se mi, že si pilot pohrává s elektrostatickou energií svých dlaní.

Stále jsem se rozhlížel, divže jsem si nevykroutil krk. Zvědavost však nebyla vlastností, za níž by mě hostitelé kárali. Židli jsem raději neopustil a seděl na ní jako přibitý. Pevný posez, to byla jediná jistota při tomto krkolomném letu.

Po mé pravé ruce zely ve stěně obrysy dveří, odhadoval jsem, že vedou na toaletu. Neměly kliku ani panty či klíčovou díрку. Když jsem se však do těch míst podíval po přistání, žádné dveře už naproti mně nebyly. Zřejmě tam předtím svítila obrysová ryska a jen budila dojem veřejí. Když jsem za letu oněch dveří nevyužil, rázem jako by nikdy nebyly.

Podle mého subjektivního dojmu jsme letěli zhruba asi tři čtvrtě hodiny prostorem, který byl někdy osvětlován sluncem, ale na konci letu se rychle ponořoval do tmy. To už jsem však Zemi neviděl. Hodinky jsem vůbec nesledoval a teprve za hodnou chvíli jsem pochopil, že vůbec nefungují. Zastavily se o šesté hodině, tedy přibližně ve chvíli, kdy jsem vstoupil do létajícího talíře.

Ani při přistání mi nepraskalo v uších, jako tomu bývá na palubách i těch nejlepších pozemských letadel. Ve tmě jsme naprosto spolehlivě přistáli a bez jakékoli obřadnosti vystoupili na pevnou půdu. Vyšli jsme dveřmi, které se naráz objevily jako matná ryska na boku lodi, přesně naproti místu, které jsem předtím odhadl jako vstup na toaletu.

Když jsem se po přistání a výstupu z lodi podíval zpět, spatřil jsem, že náš disk spočívá naprosto bezpečně na asi půl metru vysokém rámu z kamene a kovu.

Dýchly na mě sub tropy, dost možná i tropy. Nevím. Pod nohama mi zašustila krátká, jakoby vosková tráva. Tráva byla pružná, jako by její koberec spočíval na pohyblivé bažině. Obloha byla bez mraků. Svítily hvězdy, Měsíc jsem však nezahlédl. Nespatřil jsem rovněž žádná známá souhvězdí, což mi málem vyrazilo dech. Hvězdy se mi zdály větší, ale to mohlo být způsobeno tím, že jsem byl zděšen jejich neuspořádaností.

Zvykl jsem si totiž na noční oblohu, kde visela Venuše, Velký vůz a kde svítla Mléčná dráha. Zde jsem se však nesetkal s nebeskou systematickostí, jakou jsem tolik obdivoval, když jsem za horkých nocí usínal v horách ve spacím pytli.

Hvězdy byly odjakživa moje orientační majáky, podle nichž jsem se dokázal v pustině i bez kompasu orientovat.

Šátral jsem pohledem po nočním nebi, ale nedobral jsem se žádného známého shluku hvězd. Navíc mi připadalo, že některé větší hvězdy vysílají paprsky odvozené od některých barev spektra, což byl vjem, na který můj zrak při pozorování pozemské oblohy nikdy předtím nestačil.

Spatřil jsem hvězdy načervenalé i namodralé, což jsem považoval za šálení smyslů. Až později jsem zjistil, že namodralé světlo vysílají objekty, na jejichž povrchu je teplota okolo 30 000 stupňů Celsia, zatímco červené světlo vydávají hvězdy s teplotou podstatně nižší, okolo tří tisíc stupňů Celsia. Probož, kam jsem to doletěl za necelou hodinu? napadlo mě.

Jímala mě závrať a pevně jsem doufal, že se za chvíli probudím z až příliš živého snu, posadím se ve spacím pytli a zjistím, že to hrůzné snění způsobila ruka přeželelá na tvrdém kameni. Ne. Vše bylo příliš reálné a já neměl ze svého vyvolenství, které mě přivedlo na palubu UFO, prazádnou pronikavější radost. Aspoň prozatím.

Přepadla mě úzkost a srdce v hrudi mi začalo bít na poplach. Netušil jsem, zda půda pod mýma nohama je Země, či nikoli. A kde bych mohl být? Vždyť jsme letěli necelou hodinu. Kam se za takovou chvíli dá doletět? Fantastická by byla už ta skutečnost, že jsme se za tak krátkou chvíli dostali přinejmenším na odvrácenou stranu Země.

Oba piloti se mému tápání nikoli zlomyslně zasmáli, jako by už s dopravou šokovaných pozemšťanů měli svoje zkušenosti.

Když jsem konečně odlepil pohled od noční oblohy, oba muži kývli jakoby na pozdrav a odešli. Už nikdy jsem je později neviděl a nikdy potom jsem už neletěl v jejich menším typu lodi.

Zahlédl jsem obrys velikého předmětu. Poté něco zablikalo, možná jakási dmuchavka, a předmět přede mnou začal nabývat tvaru a objevily se ostré hrany. Ozvaly se tiché kroky a pak lehké zakašlání. Prostor letiště se postupně začal osvětlovat.

Očekával mě pouze jediný člověk. V obličeji stejně bílý jako jeho kolegové, připadalo mi, že si tvář poprášil moukou, jako jsme to činili s kamarády v dětském věku při masopustním veselí.

Byl stejně vysoký a stejně neurčitého věku jako jeho druhové, oblečen v témže elastickém úboru. Usmíval se stejně přívětivě, ale ani on mi nenabídl ruku. Pohlédl jsem pod nohy. Stál jsem dosud na onom voskovém trávníku, v němž jsem zahlédl také kvítky podobné hlavičkám pozemských pomněnek. Plochu nejméně pěti set čtverečních metrů osvětlovalo bílé světlo, umístěné na neuvěřitelně vysokém stožáru.

Muž kráčel přede mnou a mně bylo i bez pobízení či instrukcí jasné, že ho mám následovat. Dmuhavky pohasly a namísto nich se objevily gejzíry bledého, ale důrazného jasu, který však nijak nenutil k přivírání očí.

Nejdříve jsem spatřil otevřené dveře, z nichž vycházelo žluté a poměrně vydatné světlo, a teprve pak spoře osvětlený dům. Dům? Vlastně to byla taková krabice, jíž se u nás říká postmoderna. Krabice hustě obrostlá břečťanem, jehož listy byly větší než moje dlaň.

„Můžete dovnitř,“ řekl mi anglicky.

I v jeho angličtině jsem postřehl nejistotu, jako u někoho, kdo se jí nakvap naučil a ještě nezískal dost praxe.

(7)

Sotvaže jsem vkročil dovnitř, zmocnila se mě únava. To bylo podivné. Vždyť bylo ráno, i když astronomicky opanoval nebe večer. Únava velice zmalátnující a zmalomyslnující. Zpětně hodnotím tento nápor únavy jako naprosto nepřirozený a nevysvětlitelný. Nemyslím, že by mě snad moji hostitelé čímsi přiotrávili. Dost možná, že v únavě sehrála svou roli překonaná vzdálenost, což se mi stávalo, když jsem v dopravním letounu přelétl pouze území USA z východu na západ. Nebo jsem zde snad dýchal vzduch s cizorodými příměsemi?

Snažil jsem si svoji situaci nějak vysvětlit, ale rozum na zjevné rozpory nestačil.

Vzpomínal jsem na různé teorie vysvětlující záračející blízkost mimozemšťanů v UFO, kteří se tak záhadně objevovali na Zemi, aniž by se kdy podařilo prokázat, že přilétli z kosmu. Radařry totiž zachycovaly kovové disky nad velkými městy i poblíž letišť avšak v kosmickém prostoru v blízkosti Země nebyl dosud zpozorován žádný disk.

Vybavoval jsem si i teorie o antisvětě, o světě

alternativním, který by se mohl nacházet velice blízko nás a bylo by se možno do něho údajně dostat za předpokladu, že by se ovšem něco podivného přihodilo s časem. Vstoupit do antisvěta však bylo stejně komplikované jako například projít mohutnou cihlovou zdí, za níž se rozkládá třeba višňový sad. Kdyby se nám to však podle této teorie podařilo, ale my za zdí našli namísto sadu neznámé město, pak jsme rozhodně v antisvětě. A když pak vkročíme do tohoto záhadného antisvěta, můžeme v něm potkat buď mimozemšťany, nebo lidi z jiných století. Zpátky odtud však cesta údajně nevede, museli bychom se s neznámými cizinci sžít, zatímco metr od místa, odkud není návratu, by nás naši drazí považovali za nezvěstné či za propadlé do země.

Ano, něco by se muselo stát s časem, aby se před námi alternativní svět rozevřel. A bylo by to vůbec možné? Čas přece před velkým třeskem (*big bangem*) neexistoval...

Teorie *big bang* je velice efektní, ale já jsem v ni nikdy neuvěřil, i když možná jen proto, že jsem svým rozumem nedokázal pochopit fyzikální zákonitosti, v nichž se čas střetává s prostorem a bez skrupulí pak spolu s ním utváří galaxie, v nichž se lze procházet stejně snadno jako ve vlastním mozku.

Teorie o vzniku vesmíru, tedy o následcích *big bang*, je na první pohled velice prostá. Vesmír prý vznikl před patnácti či dvaceti miliardami let. Po bleskovém *big bang* se údajně během prvních deseti vteřin odmocněných na minus třicátou čerstvě narozený útvar zprvu jen bouřlivě rozpínal.

Během prvních deseti vteřin odmocněných na minus desátou se ve vesmíru vyčlenily čtyři základní přírodní síly, aby hned započaly fungovat - gravitační, dvě nukleární a jedna elektromagnetická. A všechno následující už probíhalo pomaleji, čímž je myšleno vytváření protonů, neutronů, elektronů a těžkých jader helia.

Jenže co když při *big bangu* explodovalo něco, co už mnoho miliard let předtím mělo svůj předchozí řád? Něco, co mohlo být dílem rozumných bytostí, jež nutně nemusely býti bohy? Astronomové datují počátkem *big bangu* vznik všehomíra, ale vůbec nepředpokládají, že by něco starého tehdy muselo zaniknout, aby se něco nového mohlo zrodit. Pro astronomy povstal *big bang* jednoduše z ničeho, bez jakékoli stavební hmoty, takže tito pánové jsou před *big bangem* z hlediska filozofické propedeutiky skálopevní idealisté a po *big bangu* poněkud přehodili názorovou výhybku a stali se ortodoxními materialisty, častující nás kupříkladu mikroskopickou vteřinou na minus třicátou či minus desátou a podobnými preciznostmi.

Pamatuji si na svou zkušenost z dětství. Když přede mnou zhusta vyvstala obrovitá kupa problémů a trampot, po delší praxi jsem zjistil, že se dá vyřešit naráz a velice účinně. Prostým jednoduchým nadhledem, který moje životní problémy smetl naráz ze stolu a mně se pak ihned velice ulevilo. Objevil jsem totiž kouzlo bagatelizace. Zázrak popření toho, co nepochybně objektivně existovalo. K získání nadhledu jsem však musel dlouho vospívat, protože dětské mysli není vlastní.

Podobný nahléd si však osvojili rovněž astronomové tím, že se prostě nesnaží vysvětlit, co bylo na samém počátku. Prý to nemá smysl. Ústřední problém tak velice jednoduše smetou ze stolu.

Pro mě to však po vstupu do létajícího talíře naráz smysl mělo. Mě osobně nešokuje velikost vesmíru, protože jsem vyznavačem analogie mezi makrokosmem a mikrokosmem. Vždyť také já mám v šedé mozkové kůře i v bílé mozkové hmotě miliardy buněk, jež jsou tak či onak podobné planetám v naší Galaxii. I v mé hlavě proto dochází k procesům, které by při větším ozřejnění a zviditelnění šokovaly svou složitostí, svými metamorfózami a jistě i barevností doslova všechny pozorovatele.

A i ze zkoumání mého nitra by velice rychle povstala věda s více či méně pravděpodobnými teoriemi. Ani jedna teorie by však nezodpověděla onu objektivní otázku, kdeže se to všechno důmyslné, dokonalé a bezchybně fungující vlastně vzalo?

A při pohledu ze stejného názorového úhlu může pak být i celý vesmír, který s takovou posvátností za nocí pozorujeme a analyzujeme, zastrčen do kapsy třeba majitelem poněkud většího mozku, než jaký nosíme v hlavách my. Strčen do kapsy a tam navždy zapomenut, aniž bychom se my o tom vůbec dozvěděli.

Než se mi tohle vše v hlavě semlelo, vstoupil jsem do domu, v němž zářilo jasné světlo, ale přesto v něm chyběla svítidla. Světlo vycházelo odevšad, ale vlastně odnikud. Pohlédl jsem na

podlahu a užasl jsem. Stál jsem na hnědočervené, nikoli však dokonale vybroušené ploše, spíše na umně posazených plátech, v nichž jsem rozpoznal hmotu meteorického železa, v jehož struktuře jsem zahlédl lomy, mnohoúhelníky, prach a drobtý odpadlé snad z nějakého vulkánu.

Meteorické železo pochází z vnitřního jádra Země a velice často jsou z něho slity i meteority padající na Zemi z kosmu.

Zde však tento materiál ležel rozprostřen na padesáti či šedesáti čtverečních metrech v jedné ploše beze stop spojování či rušivého sváru. Jistě nebyl přetavován, aby jej mohli použít jako koberec. Jakou technikou jej však zde umístili a narovnali?

Stěny domu pak tvořil hadec, naprosto dokonale vybroušený, v jehož malbě převažovala zelená, šedočerná a občas bílá barva. Hadec v takovém množství a kvalitě zpracování byl vlastně skvostem, určeným v našich pozemských měřítkách maximálně do mešit anebo ložnic sultánů. Zde se jím však enormně plýtvalo, jako by to byl obyčejný vápenec. I na schodiště zhotovené z kulatých schodů, připomínajících listy leknínů, poskytl skvostný materiál rovněž takto vyhlazený hadec.

Vystupoval jsem po schodišti a hledal přitom zdroje světla. Můj stále se usmívající, ale mlčící průvodce mi krácel v patách, čímž mě vlastně směřoval nahoru. Před očima mi vyvstaly mžitky. Nápor velké únavy a ospalosti se dostavil znovu. Potřeboval jsem se něčeho zachytit, ale zábradlí u schodiště chybělo. Možná je tady příliš řídký vzduch, napadlo mě.

Přede mnou se objevilo lůžko z téhož materiálu, z něhož byly zhotoveny židle v kosmické lodi. Leskly kov a elastická tkanina s neznámými znaky.

Průvodce mě nemusel dvakrát pobízet, ulehl jsem a úlevně natáhl nohy. Zavřel jsem oči. Nehodlal jsem ovšem jen tak usnout. Podezíral jsem *je*, že mě chtějí uspat a že v tom smyslu už nepochybně podnikli jakési kroky. A kdoví, co by se během mého spánku stalo. Bleskla mi hlavou i myšlenka, že by mě mohli otrávit jako třeba motýla éterem, aby ze mě vyrobili preparát do sklenice lihu.

Nic mi totiž u *nich* nehrálo. Jednak, proč si vybrali právě mne? Proč mi neřekli, kam letíme a kde jsme? Proč se se mnou málem nebavili, jako bych byl pouhým preparátem, který si vyzvedli na Zemi, aby měli něco pod sklo vědeckého mikroskopu? Co to bylo za svět, na který jsme se dostali po tak kratičkém letu? Proč měli vše okolo sebe tak jednoduché a přitom tak dokonalé? Jak to, že se tolik podobali pozemšťanům? Byli snad našimi předky, anebo jsme my jejich praotcové? Je vůbec možné, že by v naší Galaxii vznikly na různých planetách totožné živočišné druhy?"

Ne, to jsem nepřipouštěl a jistě by to nepřipustila žádná statistika. Jisté bylo, že jsme kdysi museli mít něco společného - stejnou planetu zrodu a nepochybně též genetický fond.

Nebylo zde však ani za mák něčeho, co by mi připomínalo pozemský svět. Jiný vzduch, jiné hvězdy, jiná tráva, bohatství ušlechtilých hornin, světlo pocházející z ničeho. Nejpodivnější ze všeho se mi zdála absence věcí. V lodi nebylo kromě

židli vůbec nic. V domě rovněž chybělo vše, co běžný pozemšťan potřebuje ke každodennímu všednímu životu. My se obklopujeme kvanty užitečných, ale i méně užitečných předmětů, které nám vytvářejí úlevnou vizi smysluplného a bezpečného světa. Kdybychom neměli věci a namísto na průmyslové výrobky hleděli například jen do hustého lesa, pak by nás tento pohled jistojistě vyděsil. Očekávali bychom příchod divokých zvířat, strašidel a také zjevení méně milosrdné smrti.

Postel netlačila ani se neprohýbala, a kupodivu chladila i hřála. V tu chvíli jsem netušil, zda tyto moje vjemy jsou pouhými dojmy anebo je utváří realita. Pocítil jsem tak strašnou potřebu spát, že mi málem naráz ochably všechny končetiny, takže jsem jimi nedokázal vládnout. Chtěl jsem otevřít oči a říci tomu neznámému průvodci, že by mě měli během spánku nechat být a nezkoušet se mnou nic, s čím bych dopředu nesouhlasil. Co když mě budou operovat? napadlo mě. Co když se budou chtít podívat do mého mozku?

Oči jsem však už neotevřel, víčka zůstala pevně semknuta. Nebyl jsem už jejich pánem. Podobně to dopadlo s mými ústy. Svaly mi ochably i v obličejových partiích a ten chlápek, co mě sem dovedl, to musel vědět, protože jsem zaslechl jeho kroky, když kráčel dolů schodištěm a jeho lité gumové přezůvky, jež měly nadání z ničeho nic měnit barvu, při tom pískaly.

Byl si jednoduše jist, že už nevstanu, že to není v mých silách, a že usnu a jednoduše ho tak sám zbavím povinnosti mě hlídat.

Zmalomyslně jsem jako pacient na operačním stole, jehož už přichystali k těžké a velice riskantní operaci. Určitě se bál, když ho přivezli na resuscitační oddělení. Bál se, když mu břit-

vou holili břicho anebo lebku a natírali dopředu příští jizvu či spíše smrtelnou ránu sladce páchnoucím jódem. Bál se stále, když ho převezli na operační sál, a i poté, co mu dali dýchat rajský plyn. Přestal se však bát ve chvíli, kdy poznal, že mu vlastní síly nestačí k tomu, aby otevřel oči, zavolal o pomoc anebo se vlastními silami pozdvihl a na poslední chvíli odmítl onu riskantní operaci. Přestal se tedy naráz bát a namísto toho zmalomyslně. Však ono to nějak dopadne, říká si, když už jsem v tomhle stavu. Třeba se to povede a třeba taky ne. A není to vlastně úplně jedno? Vždyť co na tomto světě vlastně zanechám?

O co vlastně přijdu? Jenom o tu svou fyzickou schránku. A tu ať vezme čert!

Stejně jsem se cítil i já. Pak jsem si ještě vzpomněl na Michaela a na Eriku. Jako bych je svou vzpomínkou přivolal. Stáli naráz u mého lůžka a já měl pocit, že je sem *oni* přivedli, aby se snad se mnou navždy rozloučili. Moji drazí byli podivuhodně zřetelní a hmotní. Nemluvili na mě, ale přesto jsme si vyměňovali dojmy a chápali navzájem svoje city. Vyjadřovali jsme si lásku nikoli slovy, ale pouze gesty a pohyby.

„Tak je to přece nejpřirozenější,“ řekla bez jediného slova Erika.

Když jsem se probral, nevím po jak dlouhé době, a otevřel jsem oči, rázem jsem pochopil, že umím *jejich* řeč. Připadlo mi totiž, že se do mého vědomí vedrala nějaká mnohočetná a veliká obluda. Trýznila mě a naváděla k jakýmsi experimentům s podivně znějící a komplikovanou řečí.

Zdá se to být až příliš fantastické a nemožné? Samozřejmě. Zdá se rovněž, že jsem po předchozích vcelku střízlivých údajích myšlenkově poněkud ujel? Samozřejmě. Ještě před rokem bych neuvěřil ani slovo tomu, kdo by něco podobného přede mnou vyslovil. A varoval bych před takovým mluvku i svoje kamarády. Kdo lže, ten i krade, usoudil bych. Kdo lže, ničí svou duši.

A přesto na svém tvrzení musím trvat. Moje vědomí se totiž naplnilo tak, jak se to prý děje v hypnóze, kdy hypnotizér uloží do nitra zhypnotizovaného hypnotickou či posthypnotickou sugesci s příkazy, jak se chovat po probuzení, a vybaví ho pokyny, jak myslet, jak vnímat a koho a co preferovat v bdělém stavu, aniž by k tomu existovaly jiné důvody než pouhá vůle hypnotizéra.

Později mi profesor Gibson pověděl, že třeba i v pouhém hypnotickém transu, v tzv. bdělé hypnóze, lze naučit hypnotizovaného případně i cizí řeč a on se pak v bdělém stavu diví, kde ke svým netušeným znalostem přišel. Říká se tomu disonance vědomí, disonance způsobená hypnózou, ale podle profesora Gibsona jsou i jiné spouštěcí mechanismy disonance, jež jsou popsány v psy-

chiatrické literatuře, a že existují i takové disonance, o jejichž příčinách nemá soudobá věda žádné tušení.

Znát *jejich* řeč však neznamená, že vlastníte *jejich* paměť a zkušenosti. Vyjadřuji se dost srozumitelně? Když si osvojíte například francouzštinu, musíte se pak ještě doučit dějiny Francie a důkladně se zajímat rovněž o místní zvyklosti a tradice. A než se naučíte třeba jen francouzský milostný slovníček, musí vás odmítnout tucty ženských. Když pak ještě bezchybně zvládnete všechny běžné situace všedního života, jimž jste ve Francii vystaveni, takže se už nikdo nediví vašim nezvyklým reakcím, teprve potom je z vás Francouz.

Já znal onoho rána *jejich* řeč, ale rozhodně jsem se proto necítil jako *oni*. Stále jsem se cítil být jen sám sebou a ještě řadu dní ve mně ta *jejich řeč* zůstávala jako velice cizorodý element. Zvykal jsem si na ni, jako si nemocný zvyká na nekončící a úpornou bolest hlavy.

Později jsem pochopil, že tu řeč do mě mohli nahrát třeba i tak, jako se nahrává do počítačového hardware programová disketa. Nevím, jakým způsobem to provedli, neprozradili mi to, ale jistě nevolili pouhou hypnopedii či hypnózu, ty by sotva stačily k tomu, abych dokázal málem najednou užívat desetisíce slov aktivně i pasivně a uměl v *té jejich* hatmatilce i číst a psát.

Ihned po probuzení jsem si byl vědom něčeho nového, nezvyklého a ohromujícího. To se ta *jejich* řeč teprve klubala. Za čtrnáct dnů jsem si tou řečí byl už natolik jistý, že se mi sama drala

z úst, a poznal jsem onen jásavý pocit, jaký zažijí lidé, kteří po usilovném učení se cizímu jazyku najednou pochopí, že onou cizí řečí začali téměř najednou rovněž myslet. Už si totiž nemusí překládat svoji mateřtinu do cizí řeči, ale cizí řeč přichází na jazyk či na papír přímo, nezprostředkovaně. Dochází ke zvládnutí jazyka.

Stejné dojmy jsem postupně prožil i já. Přitom jsem však prožíval ještě navíc pocity zvláštního rozdvojení. Později mi až doma řekli, že se tomu říká depersonalizace a že je to jeden z hlavních příznaků schizofrenie. Jako by za vás myslel a mluvil ve vašem vlastním nitru úplně někdo cizí, jenž vám ovšem není zrovna dvakrát sympatický. A nejen mluvil, ale i jednal namísto vás a poťouchle vám našeptával motivy, kterým nakonec podlehnete, přestože byste si před nimi ještě včera se znechucením odplivli.

Za čas jsem pochopil, že mě své řeči neučili proto, aby se o mně něco dozvěděli. Věděli všechno nejen o mně, ale obecně téměř vše i o celém lidstvu, takže nebyli vůbec zvědaví na moje rozumy. Tomu jsem se koneckonců dlouho nedivil. Když jsem poznal je, změnil jsem pronikavě názor na pozemšťany i na sebe samotného.

Máme sice lesklé a dokonalé spotřební zboží, ale jinak jsme mravní, intelektuální a filozofičtí šupáci. Vysíláme sice do kosmu zprávy, v nichž se označujeme málem za polobohy, a k tomuto účelu jsme vystavěli obrovské vysílací středisko v Arecibu na Portoriku, ale co si budeme povídat, prostřednictvím onoho tři sta pětimetrového radioteleskopu pouze systematicky lžeme. Ja-

képak jsme my inteligentní bytosti? Stačí se podívat na naši planetu shůry a povšimnout si jejího zdevastování. Cožpak by inteligentní bytosti ničily dobrovolně a se zápalom to, bez čeho se nedokáží obejít?

Když jsem s *nimi* hovořil, měl jsem vždy spíše dojem, že mají zájem, abych se dozvěděl něco o nich. Nikoli vše a o všem, ale jen o jistých souvislostech. Vše tomu nasvědčovalo, i když mi to přímo neřekli.

Proč by to dělali? myslíte si. Nebylo by pro ně bezpečnější, kdyby se o nich vůbec nic nevědělo a zůstali by navždy skryti, vystavení spíše jen našim domněnkám?

Rozhodně nám však prozrazením některých faktů o sobě nechtějí vnuknout pocit, že bychom se měli jakkoli spoléhat na jejich existenci. A to ani v dobrém, ani ve zlém. Nám by se samozřejmě hodilo, abychom nad sebou měli jisté mocné strýčky, jakési supervizory, nejvyšší soudce a mecenáše, jichž bychom se dovolávali, kdyby nám teklo do bot. Přiznejme si, kdo by za sebou nechtěl mít garanta, který by převzal nejvyšší odpovědnost? Pak bychom se mohli úplně utrhnout ze řetězu a žít jen podle svého gusta, což *oni* velice dobře vědí.

Když jsem onoho prvního rána vstal a vyšel na trávník, uviděl jsem, že se nacházím v mělkém údolí, jehož zaoblené svahy, na nichž by se v zimě dalo jen stěží lyžovat, porůstaly zelenošedivé mechy. Ještě nikdy jsem nic podobného neviděl.

A pak jsem spatřil slunce, obvyklé pozemské

slunce. Ostré, bodavé, snad až příliš horké, jednoduše tropické slunce. Jenže ouha. Po hodině mi něco nehrálo. Slunce stoupalo málem kolmo vzhůru, jenže přesto nějak jinak než u nás. Brzy jsem přišel na to, co mi při pohledu na sluneční kotouč vadilo. Putovalo totiž po obloze obráceně, od západu na východ...

Nyní je však už čas k tomu, abych vydal svědectví o tom, s kým jsem se onoho prvního dne sešel a o čem jsme hovořili. Vyslechl jsem toho opravdu hodně, takže si *jejich* přesné formulace nepamatuji. Nejsem tedy s to je všechny uvádět v přímé řeči, ale obsah rozhovorů mi díky mé slušné paměti zůstal zachován. Přímou řeč budu tedy uvádět jen tehdy, uvízla-li mi konkrétní slova přesně v paměti, v ostatních případech budu reprodukovat jen podstatu rozhovorů.

Nemohu ovšem uvádět přesné časové údaje. Po celou dobu návštěvy u mimozemšťanů jsem vlastně nezjistil, kolik je hodin. Moje hodinky nefungovaly a oni měřili čas zřejmě jiným způsobem a nehodlali mi prozradit jak. Nikde totiž nevisely žádné hodiny, nespátřil jsem ani hodiny sluneční, rovněž *jejich* zápěstí byla prázdná.

Subjektivní pojem času jsem tedy postupně ztrácel, protože den se mi zdál kupodivu nejméně dvakrát delší než pozemský, zatímco noc se mi jevila jako nesmírně krátké intermezzo, takže jsem se nikdy nevyspal do sytosti a často jsem pak podřimoval i během dne. O to více jsem se pak divil, když jsem se vrátil domů, kolikže času zatím uběhlo...

Ten, co mě první večer hlídal a zavedl do postele, přinesl táč s jídlem. Běžné obiloviny, jaké známe z naší racionální výživy, některé semleté úplně, jiné jenom částečně, vše to bylo spleené jakýmsi medem. K pití jsem dostal vodu, v níž byly rozpuštěny nějaké minerály, takže měla nahořklou příchut'. Na dřevěné misce jsem obdržel i oloupané ovoce podobající se banánu, ale chuť to mělo naprosto odlišnou, spíše jsem myslel, že pojídám papáju zkříženou s hruškami.

Nikdy mi nedali maso a uzeniny ani nic, co by vonělo živočišnými tuky, sami pak jedli totéž. Obecně vůbec málo solili, skoro nic nekořenili a všichni jedli velice střídmě. Doslova hrst či dvě oné velice prosté, vesměs obilné potrawy denně. Pili více než my, ale vždy šlo jen o tu *jejich* obarvenou vodu, nikdy mi nenabízeli ani sami nekonzumovali žádný alkohol. Nikdy jsem v jejich tvářích nezahlédl ani stín lačnosti po jídle či dokonce žravosti, jakou běžně pozorujeme u našich Stánků s hamburgry nebo u MacDonalda.

Zde mi došlo, že my, pozemšťané, skutečně *žereme* hlavně proto, abychom zahnali psychický neklid a nikoli pouhý hlad, a že hlad je pojem, který jsme zejména v posledním století nadbytku zcela znehodnotili. A přitom *oni* mají potrawy obrovský nadbytek, ale nějak je nenapadá, že by si těmito přebytky měli huntovat svoje vnitřní orgány.

V jejich skrovném jídle jsem posléze objevil i přímou analogii s technickým vývojem, který je s naším naprosto nesouměřitelný, a s jejich minimálním užíváním spotřebního zboží. Čím jsme my bohatší, tím více konzumujeme, takže

se moloch naší strašlivé spotřeby nemůže nikdy zasytit, což samozřejmě jednoho krásného dne povede ke katastrofě a k definitivní chudobě.

Po snídani mě můj hlídač, jenž se nazval Torem, odvedl k pohovoru ke svému nadřízenému, jehož nazýval Sorem. Veškerá *jejich* jména byla takto krátká a všechna měla drčivé zakončení. Nikdy mezi sebou neužívali jinak znějící oslovení ani žádné funkce či tituly.

Se Sorem jsem už poněkud koktavě hovořil tou *jejich* řečí a v angličtině jsem si jen sám pro sebe vytvářel z těchto slov pouhé příbuzně znějící ekvivalenty. Stále jsem si však připadal, jako bych byl hypnotizován či obluzen nějakými drogami. Ten dojem se pozvolna vytrácel až nazítří.

Sor byl šéf, či spíše podšéf, a byl nesmírně respektován Torem. *Oni* svoje podřízené či nadřízené role brali vůbec velice vážně, a přitom nebyli ani servilní, ani povýšení. Jednoduše byli se svými rolemi velice spokojeni, takže jsem si rázem s ironií vybavil Huxleyho Krásný nový svět, v němž byl každý člověk predisponován ke spokojenosti se svým sociálním údělem, což ovšem vedlo k vytvoření společnosti nesmírně nerovných lidí a k cynické manipulaci s jejich osudy a myšlenkami.

Byl jsem v té chvíli rád, že mě napadla analogie s Huxleyem, protože jsem se ze svého pocitu nicotnosti potřeboval před Torem a Sorem aspoň na chvíli vysmeknout.

Sor mě bez jakékoli srdečnosti přivítal ve své zemi a kupodivu rovněž na planetě, jak důrazně

podtrhl, kterou nazval Saturijí. Když jsem se ho okamžitě zeptal, zda se nacházíme na Zemi či chce-li na modré planetě, odpověděl mi bez zaváhání:

„Jsme tam i tady a jsme si velice blízcí.“

V jeho úsměvu bylo sice lišáctví, ale nikoli jednoznačná snaha mě oblafnout, vyhýbavá odpověď mě ovšem naprosto zmátla.

Oznámil mi, že nebudu litovat přijetí *jejich* pozvání, které přišlo proto, že jsem probudil *jejich* pozornost svou nezvyklou prací - tedy svým trpělivým kutáním mezi kameny - a že i *jejich* sonary, jež, aniž bych to při své práci tušil, snímaly informace z mého mozku, prokázaly, že jsem pro ně velice zajímavá osobnost.

„Čím zajímavá?“ zeptal jsem se.

„Odlišností od ostatních,“ odpověděl.

Žvali a sbírali v pozemském světě prý jen zajímavé osobnosti, hodící se nejlépe ke zkoumání. Naši lidé jsou podle Sora velice unifikováni a odlišují se od sebe spíše jen vlastními dojmy, které si vytvářejí sami o sobě. Jinak jsme údajně všichni téměř identičtí, i když se to snažíme popřít zejména individuálními proměnami sociálního postavení a hodnotou majetku.

Namítl jsem, že *oni* se mi zdají mnohem *stejnější* než jsme my.

Zasmál se docela pobaveně. „Nechceme se odlišovat oblečením,“ řekl. „Soudíte nás podle prvního dojmu.“

„U nás je přílišná unifikace i v oblečení podezřelá,“ poznamenal jsem. „Například Mao a Stalin chodili v prostých kamizolách a vedli k tomu i milionové masy.“

Přikývl, jako že ví, kdo byl Mao a Stalin. Pohnul elegantně rukou, jako by říkal, jaké je štěstí pro nás všechny, že ti dva to mají odbyté.

„Pravda je především v tom, že vy se od sebe snažíte odlišit a věnujete tomu převážnou část svého života, zatímco my se věnujeme jiným věcem...“ řekl.

„Jakým?“ vylétlo ze mne.

„Jednoduše takovým, že žijeme každý den...“ odvětil. „Vy se spíše stále připravujete na život, který však nepřichází. Těšíte se na jakýsi ideální zítřek, v němž jste si předsevzali už naplno žít, na zítřek, který však pro vás nikdy nenastane...“

Na to jsem zatím nemohl nic odpovědět. Dlužno však říci, že Sor se na mě nevytahoval, jednoduše konstatoval věci, které bud byly nabíledni, anebo mi časem došly samy.

Dověděl jsem se i to, že naši Zemi osídlili lidským elementem právě *oni* a že jsme *jejich* potomky, které na Zemi zaseli s různými korekcemi už poněkoli káté, avšak vždy s rozporuplným výsledkem. Jednoduše implantovali vlastní genetický fond některým vhodným species, tedy zaseli část svého života do míst, která se zásadě lišila od prostředí, jež obývali *oni* sami už po statisíce roků. Počínali si tedy tak, že přirozenou, avšak pomalou pozemskou mutaci urychlili tím, že jí přidali forsáž.

Několikrát v průběhu tohoto *jejich* chovatelského experimentu však už došlo ke katastrofám, které jakžtakž vyšlechtěné lidstvo zničily, ale *oni* vždy znovu zasáhli a Zemi nechali opět zabydlet.

Co se na takovou informaci dalo odpovědět? Měl jsem snad vyrukovat oponenturou a uvést

Darwinovy evoluční teorie a také teoretický příklad slané louže, prostřednictvím které se jakýsi jednobuněčný prvek stal po čase člověkem?

Vzpomněl jsem si v tu chvíli na von Dänikena a ostatní amatérské vědátory, kteří zasvětili celý život tomu, aby právě tento Sorův argument dokázali, a museli díky tomu čelit obrovité přesile vědecky erudovaných pragmatiků, kteří se jim za takové hypotézy vysmívali. Hlavou mi rovněž bleskly vzpomínky na obrovité dráhy přistávacích ploch, na takzvané letiště bohů v Nazce, jehož původ nikdo prozatím nedokázal vysvětlit. Vzpomněl jsem si i na nositele Nobelovy ceny profesora Har Gobinda Khorana, který v roce 1968 syntetizoval gen v retortě, zabudoval tento umělý výtvar do živé buňky a tak prokázal, že genové inženýrství je holý fakt, s nímž si už někdo mocný mohl před tisíciletími zaexperimentovat i na úkor pozemského člověka.

Když jsem se asi po dvou hodinách Sora otázel, kolik je hodin, znovu se zasmál tím svým potutelným úsměvem a zeptal se:

„Vy někam spěcháte?“

„To ne, ale vadí mi, když netuším...“

„Zde je čas jiný,“ vpadl mi do řeči, „to poznáte později. Nemá proto smysl, abyste ho měřil.“

Zeptal jsem se tedy, jak často naši Zemi navštěvují. Odpověděl, že někdy velice často, občas však mají v návštěvách proluku v trvání i několika set pozemských let. To mě nijak nepřekvapilo. Sledování výskytu UFO v dějinách člověka odpovídalo Sorovu tvrzení. Zřejmě jen čas od času vyslali na Zemi expedici, aby zkontrolovala stav zaplevelené lidské zahrádky.

Se Sorem jsem rozmlouval ještě několik dnů. Brzy jsem pochopil, že právě tyto rozhovory byly klíčovým důvodem pro to, aby mě vlastně docela nenápadným způsobem unesli ze Země.

Zbavil jsem se aspoň naráz iluze, že mě snad chtěli pouze povozit na svých dokonalých kolo-točích - létajících talířích - a pochlubit se svou technickou úrovní. Chtěli se tedy ode mě přece jen něco dozvědět, takže šlo vlastně o jakýsi obchod.

A Sor nebyl jistě žádným velkým šéfem, ale řadovým pracovníkem, něco na způsob našeho kurátora či psychologa, jejichž úkolem bývá například zjišťování skutečnosti, zda se ten či onen delikvent zapojil po reedukaci do normálního resocializačního procesu.

Zřejmě dostal za úkol, aby mě *vytěžil*. Kladl mi proto otázky, které jsem později označil za projekční. Věděl dobře, co chce, nikdy neřekl nic naslepo, ani jsem u něho nikdy nezpozoroval výpadek paměti, sebejistoty či vůle dokončit jednou už otevřenou téma. Pravděpodobně měl svůj systém vypilovaný mnohonásobným opakováním, takže jsem usoudil, že na na židli před Sorem nesedím jako první pozemšťan, ale že zde trávil svůj čas jistě mnoho mých předchůdců.

Nebyl jsem pro Sora ani žádným exotem, z jehož nevypočitatelnosti by pociťoval strach. To, že jsem přišel ze Země, mu zjevně vůbec neimponovalo, jednoduše řečeno, bylo mu to fuk. Jednal se mnou obezřetně jako internista s dlouholetou praxí, který si najde pokaždé jiný přístup pro toho či onoho pacienta, aby ho přiměl ke spolupráci a získal tak podklady pro nejpřesnější diagnó-

zu. Já jsem nebyl oním cílem, cílem byla právě ona diagnóza, jež měla být nepochybně přiřazena k mnoha předešlým.

Sor pracoval rychle, precizně a nic z toho, co jsem řekl, si nezaznamenával. Bud si všechny svoje otázky a moje odpovědi dobře pamatoval, anebo tam byla někde namontována skrytá odposlouchávací technika.

Sor byl vždy spokojen s rychlostí mých reakcí a mou věcností. Ocenil ji několikrát slovy:

„Šetříme čas, což, jak uvidíte v budoucnu, bude pro vás významné...“

Až mnohem později jsem si vybavil utajený smysl těchto jeho slov.

Nezajímalo jej, co my na Zemi děláme, jak válčíme a jak se pak dohodneme na smíru, jak vyspělou máme demokracii, jak si navzájem pomáháme v mezinárodním kontextu či si naopak házíme klacky pod nohy, jak soutěžíme o meziplanetární prostor, jakou rychlostí létají naše aeroplány a kolik miliard cestujících už přepravily z místa na místo a zase zpět na místo startu, kolik zbytečných milionů tun pšenice vyprodukuje kanadští farmáři, kolik milionů dobytčat už muselo se smrtelným strachem vkročit do svodidel chicagských jatek, jak využíváme delfinů ke kladení magnetických min k trupům nepřátelských lodí, jak rychle vznikají osevní plochy po vypálených amazonských pralesích a kolik nás stojí rozhodnutí uzbrojit k smrti ekonomiku Sovětského svazu a další věci, co se o nich píše v národohospodářských ročenkách. To vše mu bylo naprosto lhostejné.

S velkým zájmem se však chtěl orientovat

v mých citech, zejména v oněch takzvaných párových.

Mám za to, že ho zajímala transformace těchto citů, tedy jednoduše řečeno mechanismus, jakým se kupříkladu láska přetavuje v nenávisť a naopak. Jak se strach proměňuje v agresi, jak se úzkost transformuje v uvolnění, lhostejnost v zaujatost a tak podobně. Hodně se zajímal o to, jak jsem schopen produkovat nenávisť, co ji zesiluje a oslabuje, čím ji lze kompenzovat a zda ji mohu přenášet z objektu na objekt bez zjevné příčiny.

Zřejmě se snažil určit tzv. konstantu nenávisti, jež je vrozena každému člověku pravděpodobně jako instinkt, aby mu pomáhala žít. Jsem si rovněž jist, že jsem, aniž bych to věděl, absolvoval nějaký *jejich* EEG a moje odpovědi pak sloužily spíše k upřesnění či vysvětlení mých psychofyzilogických reakcí.

„Nenávisť vás ladí k boji, a tedy k přežití," řekl. „Jenže když se boj vystupňuje, může skončit smrtí. A to je paradox."

Nenávisť, to byl nikoli jen pojem, o který se Sor velice zajímal, a já ji v sobě díky Sorovi objevil ve zcela netušených dimenzích.

Zavřu-li dnes oči, uklidním se a začnu ve svém nitru hledat nenávisť, dá tento cit na sebe poměrně dlouho čekat. Vzpomenu si zejména na dětství, kdy se moje nenávisť rodila ze strachu a stávala se vskutku sebezáchovným hnutím. Nikdy se však neutvářela ze síly, ale vždy pouze ze slabosti. Když jsem nenáviděl, nacházel jsem se po většinou ve slepé životní uličce, z níž mi však ten-

to cit málokdy pomohl ven bez rozbité hlavy. Když jsem pak v éře jinošství v sobě objevil tvořivost a cítil se spokojen se svou životní rolí, nenávisť se z mého obzoru vytrácela. Přestala být zuřivá a slepá a stávala se spíše bdělým nadhledem a ostražitostí. Válka, kterou jsem vedl sám se sebou, už tedy skončila.

„Válka už skončila, ale přátelství není dosud jisté,“ řekl kdysi Seneka.

Onen nadhled je vlastně živým strážcem majáku, který vystupuje po stovkách schodů nahoru k blýskajícím se zrcadlům, i když toho přestalo být zapotřebí, protože jsou obsluhována servomotory.

Sor mi záhy připadal velice blízký a pocítil jsem k němu to, co by se dalo nazvat upřímným přátelstvím. Jak toho dosáhl? Jednoduše tím, že mi kladl intimní otázky a snažil se orientovat v mé duši. Ano, bylo to docela jednoduché a rozhodně jsem si z toho vzal ponaučení. Rázem jsem si byl jist, že i nepřátelé na život a na smrt by se přestali ihned nenávidět, kdyby poznali, že v duši protivníka není jen koncentrované zlo, ale že každý byt' nelaskavý cit může být výhybkou cizího zájmu převeden ke svému protikladu.

Jen nepřátelé? A co přátelé? Jak by k sobě měli lidé obecně naráz blíž, kdyby zvali jeden druhého do svých duší k přátelským návštěvám?

Snad aby mě navnadil a naladil k upřímnější spolupráci, nabídl mi Sor už onoho prvního dne, že mě po skončení několikadenních rozhovorů vezme v jednom z létajících strojů na několikadenní výlet po sluneční soustavě, protože nic ne-

svědčí člověku tolik, jako když sám sebe či lépe svůj osud a představy spatří z nebetyčné výše.

S tím jsem doopravdy upřímně souhlasil, ač jsem si nedovedl vůbec představit realizaci tohoto *výletu*, jenž by při pozemských technických možnostech jistě zabral mnoho let.

(9)

Sedm či osm dalších dnů jsem strávil rozhovory se Sorem. Nikdy jsem nespatrił nikoho dalšího kromě Tora, který se o mě staral, a Sora, s nímž jsem více než polovinu dne rozprávěl.

Když se slunce obracelo z nejvyššího bodu na obloze, paradoxně k východu, odlétal Sor každého dne v menším kovovém disku neznámo kam a já se pak směl společně s Torem procházet po okolí.

Vedro v tento čas postupně ustávalo a pokaždé se zvedl mírný teplý vítr. Osušoval pot a snášel na trávu a mechy vlhkost, jež podle mého názoru musela pocházet z oceánu. Sůl ve vzduchu jsem však rozhodně necítil. Připadalo mi to zvláštní. Že by se někde poblíž nacházelo obrovské sladkovodní jezero, schopné ovlivňovat počasí?

Kromě našeho domu, který měl kovovou mřížkovou střechu, poněkud připomínající radiolokátor, nebylo široko daleko nikde žádné obydlí a nikdy jsem v krajině nezahlédl ani stopu po díle lidských rukou. Připadal jsem si tady jako

v dokonalé přírodní, avšak nezvyklé rezervaci. Zvířata či ptáky jsem nikdy ani koutkem oka nezahlédl. Jenom jediné zvíře zde přebývalo, a to vlastnil Tor, a tímto zvířetem byl pes. Podobný vlku, ale krotký a oddaný. Vždy ochotný ke hře, mazlení, zběsilým úprkům a skákání na ramena.

Tor říkal, že psi se u *nich* chovají nikoli pro užitek, ale pro lásku a přátelství, jež probouzejí. Pro pocit sounáležitosti s přírodou.

Z Tora jsem nikdy žádnou význačnější myšlenku nevypáčil. Několikrát mi opakoval, že jeho úkol spočívá v průvodcovské a opatrovnické roli, informace prý obdržím výhradně od Sora, který mi prý řekne vše, co budu chtít. Nehodlal mi však odpovídat na záludnější otázky a vždy se ze závažnějšího rozhovoru elegantně vykroutil. Ne, nebyl hloupý, ale necítil potřebu dávat svou inteligenci najevo, když to zřejmě neměl v popisu práce.

Nejvíce mě z okolí zajímaly mírně zvlněné kopce a horniny, které skrývaly jistě něco, co by mi mohlo poskytnout aspoň přibližné vysvětlení mé situace. Směl jsem v zemi kutat, avšak jen rukama, Tor mi dovolil, abych odhrnul travnatý povrch a svými prsty doloval v tom, co bylo pod drny. Po práci jsem pak vše musel uvést do původního stavu, abych po sobě nezanechal žádné kutačské stopy.

Tor se mé práci potutelně usmíval. Postával za mnou s rukama založenýma za zády a se zájmem přihlížel mému počínání.

Co jsem zjistil, když jsem se holýma rukama rýpal v zemi?

Na kamenech, jež měly nepochybně vyvřelý původ a nesly v sobě struktury trošku nezvyklé žuly, v níž bylo na pozemské poměry hodně karmínově zbarveného křemene, se nacházely silně zelené řasy (chlorophyta), jež se na Zemi objevily poprvé v době *vendu*, to znamená ještě před prvohorami, tedy před více než 700 miliony lety.

Občas jsem v terénu zahlédl nezvykle drobné kapradorosty (plavuně a přesličky), které se na Zemi zjevily poprvé v devonu a karbonu a jejichž vývoj nakonec dosáhl maxima v jurské periodě.

Jednoho dne, kdy jsme zašli dále než obvykle, jsem objevil v malé prasklině ze země vytékající horký pramen, podobný tomu, jaké jsou obvyklé v Yellowstoneckém národním parku ve státě Wyoming. Okolo pramene se v bizarních tvarech nacházely vápenné usazeniny a nabyl jsem dojmu, že jde o vodu, která je ohřívána v hluboce uloženém magmatickém hnízdě.

Vápenec jsem našel rovněž pod asi třicetimetrou vrstvou humusu hnědočerné barvy. Hornina, která u nás pochází z karbonu a pod níž se v mocných vrstvách především v Arizoně skrývá ještě mocnější vrstva pískovce s fosiliemi devonské periody.

Co jsem vídal za oněch jasných dnů na nebi? Byl jsem si jist, že se rozhodně nacházíme v místech nedaleko rovníku, kde jsou v pozemských měřících veliké teplotní rozdíly. Byly i tady, ve dne panovalo vedro, v noci se na krajinu snesl povětšinou chlad. I zde absorbovala půda teplo během dne mnohem rychleji, než je tomu třeba poblíž obratníků, a v noci je pak stejně rychle předávala do atmosféry.

Nikdy jsem nezahlédl souvislejší oblačnost, vždy jen ojedinělé mráčky či šmouhy na nebi, které se rozpadly už při prvních náznacích nočního chladu. Někdy se však v noci kupodivu neochladilo, což jsem přičítal změně směru proudění vzduchu, jenž by za těchto okolností mohl přijít jen z oceánu anebo z obrovského sladkovodního jezera. Oceán či jezero by musely být teplé a teplo z jejich hladiny by pak zahřívalo pevninu.

Když jsem se svými prsty zabořil do mocné vrstvy mastné hlíny, abych pod ní objevil snad nějaké pozoruhodné horniny, občas jsem našel článkované červy, jejichž prvotní výskyt na Zemi lze rovněž přiřadit už do éry *vendu*. Současně s nimi jsem však tu a tam našel na šestiboké, téměř nazlátlé stonožky, jež započaly svou pozemskou pout' až v polovině prvohor (paleozoikum).

Moje nálezy Tora nijak nevzrušovaly. Bylo mu jedno, že bych z nich mohl cokoli usoudit, nalézt jakési analogie s pozemskými podmínkami a případně jednoho dne vítězoslavně říci: „K sakru, co mě ohlupujete, vždyť jsme na Zemi!“

Dlužno říci, že jsem se na takový výkřik nikdy nezmohl, protože jsem zdejší pozemské skutečnosti pozvolna přestával věřit. Nejvíce mě samozřejmě zviklal pohyb slunce po obloze, který by v pozemských podmínkách nebyl možný snad ani v situaci, kdybych se postavil na hlavu.

Jednoho dne mi Sor oznámil, že nazítří ráno ještě před východem slunce vzlétneme, aby splnil svůj slib a ukázal mi vesmír z mně neznámé ptačí perspektivy.

Ptal jsem se, co si mám vzít na cestu, což bylo směšné, protože jsem kromě svršků nic neměl.

„Nevezmeme si nic, vše potřebné nás čeká na lodi," odpověděl.

Ráno mě probudil Tor tím, že mne v nejhlubším spánku uchopil za rameno. Trhl jsem sebou, protože mě vytrhl z živého snu o mé rodině. Snil jsem v barvách o tom, jak kráčíme s Erikou a tehdy ještě maličkým Michaellem k horám a doprovází nás děd Charles, který ovšem za Michaelova života byl už mrtev.

Na stole v takzvané jídelně stála obvyklá snídaně s obilovinami a nápojem. Najedl jsem se, přičemž mě Tor nespustil z očí. Možná měl obavy, že propadnu hrůze z letu a pokusím se kamsi uprchnout.

Nemusel se bát, docela jsem se na cestu těšil.

Sor přilétl v osvětleném disku, který usedl na obvyklou rampu, a ihned otevřel boční dveře. Vůbec nevystoupil, zřejmě to tak bylo domluveno, protože Tor mě jednoduše postrčil do lodi, takže jsem se s ním ani nerozloučil. Dveře zapadly a já užasl.

Nacházel jsem se v okrouhlém prostoru, který měřil nejméně tři sta čtverečních stop. Na tom by snad nebylo nic zvláštního, kdybych si předtím dobře nepovšiml velikosti obrysu při-

stávajícího disku. Podle mého odhadu se mi jevil velice malý, což je ovšem s ohledem na moje předchozí věty naprosto nepochopitelné. Zvenku jsem odhadl jeho vnitřní plochu na nejméně desetkrát menší, než jaká byla ve skutečnosti. Přesto mi připadlo, že podivné záhadý zapadají najednou až příliš logicky do sebe.

Rázem se mi vybavila pohádka o Alence v říši divů a také její svět podivuhodných kouzel, schovaný v prostoru za zrcadlem.

Ano, v téhle prostorové neadekvátnosti jsem viděl pravděpodobný důkaz o možné existenci antisvěta. Do malého prostoru jednoho menšího UFO se tedy pohodlně vměstnal prostor několika násobně větší a podle potřeby se dále ještě rozvířal, což jsem pochopil naplno až během letu, kdy jsme z centrální paluby disku vcházeli do stále nových a nových místností podle toho, jaké jsme právě uskutečňovali záměry. Mohli jsme se procházet v obrovské hale, kde „parkovalo“ několik menších disků, mohli jsme navštívit rozlehlou pozorovatelnu, jejíž optické přístroje dosáhly snadno až k velice vzdáleným mlhovinám. Když jsme pak odtud odešli, zapadly za námi dveře a mně připadlo, že se za oněmi dveřmi musí nezbytně nacházet meziplanetární prostor. Neuvěřitelné? Nesmyslné? Ano, třikrát ano. Ovšem já to spatřil na vlastní oči.

Jakmile jsem o tomto logickém nesmyslu začal znovu důkladně uvažovat, vždy mi napětím málem pukla lebka. Když jsem pak byl navíc ještě svědkem neuvěřitelně vysoké rychlosti naší lodi, jež byla pro lidský rozum naprosto nepochopitelná, dal jsem si záhadu této rychlosti do

souvislosti s možností existence antiprostoru a rázem mi bylo jasné, že mimozemšťané jsou schopni podle své úvahy nakládat s prostorem a tedy i s časem.

Napadlo mě totiž, že ten, kdo ovládá strukturu prostoru tak, že ji může podle potřeby měnit, ten vlastně může také zpomalovat či zrychlovat jinak velice objektivní a nemilosrdně odtékající čas, čímž se vyhýbá potřebě šílených rychlostí při překonávání obrovských kosmických dálek.

Sotva jsem nastoupil a přivítal se se Sorem, disk okamžitě vzlétl. Než jsem se Sora stačil na cokoli zeptat, disk byl už strašlivě daleko od místa startu, což jsem ovšem pochopil podle dějů venku pozorovaných průzorem, když se loď málem naráz přehoupla ze tmy do světla okolního prostoru.

Na palubě byli kromě Sora další dva muži, Lor a Nor, zase si byli velice podobní se Sorem i Torem a i s těmi muži, kteří mě pozvali jako první do své lodi. Všichni byli tak identičtí, jako by se zrodili v jakési líhni. Byli to však vnímaví, tolerantní a citliví lidé a zcela jistě neměli uvnitř lebky tištěné spoje či tranzistory. Chovali se stejně jako Tor. Měli svoje úkoly, já je zajímal pouze okrajově jako pasažér a vůbec ve mně neviděli exota z pozemského světa, jako by byli na podobné cestující už dávno navyklí.

Když jsem se jich chtěl zeptat, na jakém energetickém principu pracují motory, ukázal Nor na Sora, abych se zeptal jeho, protože on odpovídá za vše, co se děje na lodi. Zeptal jsem se tedy Sora a on mi jednoduše odpověděl:

„Lod' nemá žádné motory, létá na jiném principu, než jste vy pozemšťané navyklí...“

„A na jakém principu?“ zeptal jsem se.

„Těch principů je více a jeden z nich je založen na využívání elektromagnetické síly. Dalším principem je rozbití časoprostoru, abych se vyjádřil vám blízkými slovy...“

Rozbití časoprostoru! Měl jsem tedy pravdu, napadlo mě.

Chtěl jsem poznat detaily, ale Sor mě zdvořile odmítl s tím, že nám toho sdělili (myslel tím pozemšťanům obecně, tedy lidstvu) už víc, než kolik jsme stačili účelně využít.

Účelně využít, to byl pojem, o němž se Sor zmínil několikrát. A znovu mi na mysli vytanuly argumenty nadšenců, kteří se snaží dokázat, že mimozemšťané nám už před mnoha věky poskytli důkladné, cenné a hlavně přesné informace z hvězdářství, filozofie, zdravotvědy a pěstitelství a dali nám prý také velice přesný kalendář, jenž je zakódován například v mayské Kukulkanově pyramidě i s vyobrazením mimozemských létajících strojů.

A Kukulkan, to byl podle svědectví Mayů, kteří žili v Mexiku v roce 3114 před Kristem, první mimozemšťan, o němž ve svých rukopisech podali věrohodné zprávy. Mimozemšťan, který přistál na létajícím stroji nedaleko místa, na němž později vystavěli svoji observatoř - tedy Kukulkanovu pyramidu.

Mayové znali překvapivě přesně oběžná data celé řady planet sluneční soustavy. S přesností, která i dnes bere dech. U Země určili oběh okolo Slunce na 365 dnů a dva tisíce čtyři sta dvacet

jednu desetitisícinu dne. Odkud k takové přesnosti mohli přijít?

Oběžná data Venuše pak stanovili tak přesně, že se za dvě století rozcházejí o necelou hodinku. Mayové věděli, že jednodenní odchylka v oběhu Venuše se objeví až za 6 000 let. Odkud měli takovou informaci, když si ji za dobu existence vlastní civilizace nemohli ověřit?

Dlužno říci, že i dnešní komputery by rozhodně nepočítaly přesněji než kdysi staří Mayové, jimž jsme šmahem přisoudili jen roli jakýchsi indiánských barbarů, kteří se většinou vyžívali v popravování lidských obětí.

Kukulkanova pyramida ležící v prostoru Chichen Itza na území dnešního Mexika je sestrojena doslova na principech astronomických symbolů, výpočtů a faktů, z nichž mnohé se ještě nepodařilo analyzovat.

Byli Mayové vskutku dětmi mimozemšťanů, nebo to byli jejich pokusní králíci, kteří se díky genovým zásahům mimozemšťanů vyšvihli z rolí opic až k lidské podobě, anebo to dokonce byli samotní mimozemšťané, kteří na Zemi uvízli při nezdařené misi?

Byly znalosti Mayů vskutku oněmi *informacemi, které jsme zatím nedokázali účelně využít?* Informacemi, na něž Sor při řeči se mnou narážel?

Sor byl neoblomný jako skála, a pokud uzavřel některé téma rozhovoru, už se k němu nevrátil, což jsem záhy pochopil. A co mi neřekl Sor, to jsem se rozhodně nemohl dozvědět od někoho jiného.

Sora jsem se rovněž otázal, proč nejsou na pa-

lubě také ženy. Odvětil mi velice stručně: „Ženy mají přece zcela jiné poslání...”

Ano, *oni* všichni měli nějaké poslání. Jedni řídili létající disky, jiní pečovali o mimozemšťany, další zjišťovali, jaké city běhají v myslích hostů. Všechno zde mělo svůj řád, který však tvořil val, za nějž jsem rozhodně nedokázal proniknout. Co nechtěli, abych se dozvěděl, to vskutku zůstalo skryto. A co jsem vlastně věděl? Co mi prozradili? Téměř nic.

Letěli jsme asi půl hodiny, už zase ve tmě a do tmy. Neviděl jsem žádné hvězdy až do chvíle, kdy odkudsi z nitra lodi vytrysklo světlo. Ne, nebyl to světelný kužel, na jaký jsme zvyklí třeba z protiletadlových světlometů, bylo to světlo jakoby vymrštěné Sluncem, světlo osvětlující ze značné části pozorovatelnou stranu Měsíce.

Málem jsem oněměl posvátným pohnutím. Předě mnou se v bílém umělém světle rozprostírala měsíční krajina, ona pro pozemšťany tolik vzrušující, protože odvrácená měsíční tvář.

Umělé světlo vycházející z nitra naší lodi zářilo bíle, ale neslo v sobě i příměs žlutě a přesouvalo se do různých oblastí, na něž Sor ukázal. Ne, to nebyla plastická mapa Měsíce, to byl Měsíc *in natura* a díval jsem se na jeho povrch prý z výše šesti set kilometrů.

„Jak vy říkáte, zde je Mare Orientale...“ informoval mě Sor. „A zde je kráter, podle vás Ciolkovskij...“ pokračoval.

Hleděl jsem s dokořán otevřenými ústy a nezapamatoval jsem si ani zlomek z toho, co mi Sor popisoval.

Mně připadal Měsíc na odvrácené straně jako lidská tvář, již zohydily neštovice. Cítil jsem málem magicky měsíční hmotnost a zmocnil se mě strach, že se snad na měsíční povrch zřítíme. Oba piloti se však dívali ven tak lhostejně a zároveň sebejistě, že jsem se uklidnil. Sahali holýma rukama na neprůhledné panely a stroj je poslouchal a měnil pozici i po té sebenepatrnější lehounké výzvě.

Přesouvali jsme se k přivrácené měsíční straně, až jsme se dostali do míst na rozhraní dotyku tmy a slunečního světla. Tato hrana mi připadla netušeně ostrá, jakoby odřatá vesmírnou sekýrou. Sor ji nazýval *terminátor*.

A záhy jsme viděli už jen přirozeně osvětlený povrch Měsíce. Světlo vycházející z naší lodi pohaslo. Nebylo ho třeba, protože měsíční pláne osvětlovaly sluneční paprsky. Přivrácená strana byla zajímavější a já v některých obrovitých krátech zahlédl ve své představivosti důlky po lidských očích.

„Oceanus Procellarum, Mare Imbrium, Sinus Iridum...“ říkal Sor a jakoby jezdil prstem po plastické měsíční mapě.

Sinus Iridum, záliv na severní straně Měsíce, jenž je zalit lávou tak hladce zastydlou a tak nádherně růžovou, že se podobá dívčí líci.

„Je to úžasné,“ řekl jsem.

Sor se chápavě usmál.

„Chcete se na onu krásnou plochu postavit?“ zeptal se. „Chcete se postavit rovnýma nohama na místo, kde ještě nikdy nikdo nestál?“

Vzpomněl jsem si naráz na pozemskou kosmickou lod Apollo 11, která před několika lety

vysadila americké kosmonauty v měsíčním Moři klidu. Málem se mi zastavil dech.

„Šlo by to?“ zašeptal jsem.

„Šlo...,“ zazubil se Sor.

„A nenecháte mě tam potom stát...?“

„A odletíme bez vás,“ řekl. „No samozřejmě, co jiného byste od nás čekal...“

To byl první a poslední projev sarkasmu, se kterým jsem se u tohoto mimozemšťana setkal.

Za necelou hodinku jsem byl oblečen do skafandru, jenž byl lehký jak motýlí křídlo, a společně s Norem jsme přešli do vedlejší místnosti, kde jsme nasedli do malého disku, který trčel pevně v podlažní prostora. Podlaha velkého disku se pak pod námi propadla a my jsme se ocitli v meziplanetárním prostoru.

Klesali jsme k Měsíci a srdce mně v hrudi zběsile tlouklo. Cítil jsem prudký tep ve spáncích a obrovské napětí v čelní části mozku. Jako bych prožíval ještě živé, ale už zmrtvující pocity embrya, jež kyretážní nůž vytrhl bezohledně z matčina lůna.

S Norem jsme pak asi během tři čtvrtě hodiny hladce přistáli na měsíčním povrchu. On zůstal v disku a mně pomohl vystoupit z lodi. Úpěnlivě jsem na něj pohlédl, ale on mi naznačil, že mě tu jistě nenechá samotného. Věřil jsem mu a náraz se mi ulevilo. Vlastně *oni* všichni vzbuzovali důvěru. Čím? Především tím, že popírali svoji osobnost a tím jí paradoxně dávali vyniknout.

Pohlédl jsem pod nohy a spatřil jsem jemný prach, v němž moje chodidla zanechávala zřetelné stopy. Prach dějin vesmíru, napadlo mě.

Samozřejmě, cítil jsem okamžitě onu příslovecnou lehkost, způsobenou poklesem gravitační síly. Vždyť Měsíc má jenom 2 % objemu Země a pouze 7 % její plochy, což způsobuje, že vlastní jen 0,17 násobek zemské gravitace. Nebylo divu, že jsem měl chuť si poskočit. Měl jsem na paměti Norovo varování a poučení, abych se na Měsíci držel zkrátka a nedošel tak k úrazu.

Paradoxně jsem zde však nehleděl na měsíční povrch a nekochal se jeho jemným reliéfem, ale žasl jsem při pohledu na Slunce a Zemi, jež jsem odsud zahlédl pospolu. Blíže přede mnou stála Země jako obrovský modrý syntetický míč, jehož bližší strana zůstávala ve stínu, a až daleko za ní svítilo v kosmické temnotě Slunce. U nás se utápí Slunce ve skvoucí modři, ale zde? Komu se naskytl takový pohled, jakým je Slunce obklopené temnotou? Několika mým krajanům kosmonautům a mně. A možná i jiným výletníkům, které směl Sor povozit odměnou za to, že s ním dobře spolupracovali, v meziplanetárním prostoru.

Je to magický pohled, vidět něco, co jste podle přirozenosti nikdy neměli spatřit. Sem by měl být smrtelníkům rozhodně vstup zakázán, říkal jsem si.

A co tady dělali *oni*? Kdo si *je* vymyslel, kdo stvořil, kdo *jim* dal strašlivou převahu nad námi? Jak to, že žili současně tak blízko nás a zároveň tak daleko? Co to bylo za nelogické sousedství, v němž převahu má toliko jedna strana? Jsou snad *oni* těmi bohy, kteří od úsvitu civilizace vštěpovali lidstvu víru v nadpřirozeno a nesmrtelnost duše? Jsou *oni* podněcovateli našeho rozvoje a příčinou mnoha dějinných katastrof?

Nevím. Slunce v této paradoxní tmě bez atmosféry jistě hrálo, ale já si to díky skafandru nijak neuvědomoval. Měsíc je velice mrtvé těleso, tak mrtvé, že bere život i všem myšlenkám. Stojíte na jeho povrchu a máte těžko v duši. Cítíte chuť natáhnout ruku a přitáhnout k sobě kulečnickovou kouli, naši Zemi, na které je skryto tolik jasu i tolik běd. Pak vás tento popud pustí.

Nejste-li na matičce Zemi, přestáváte být člověkem. Čím pak jste? Pouhým měsíčním kamenem, obdařeným sebeuvědomováním.

Připadá vám podivné, že tam v dáli na žíhané pastelové kuličce žijí miliardy lidí a za čímsi se neustále pachtí, válčí a pinoží se za jakýmisi skvělými činy.

Neexistují žádné skvělé činy, a z tohoto zorného úhlu nemůže existovat ani bůh, jenž by nás snad jednoho dne spasil, kdyby toho bylo třeba a kdyby se tak jeho obměkčenému srdci zachtělo.

Zíral jsem na tyto podivuhodné obrazy jistě víc než půl hodiny. Nade mnou visel černý hustý závoj protkaný zlatavými zrníčky hvězd. Závoj, v němž se snadno ukryjí miliardy osudů a spočinou zde slastně ve věčném zapomnění.

Existuje bůh, aby aspoň spočítal lidské osudy a pak to neuvěřitelné číslo komusi za nocí sdělil? Existuje někdo, kdo by bděl aspoň nad nehodnými? S hodnými totiž není třeba míti soucit. Hodní sami sebe promění v nicotu a prach a zmizí s lehkostí, jež málem dojímá.

Cítil jsem, že mi znovu buší v hrudi srdce, po tváři mi stékaly slzy. Litoval jsem, že mám hlavu

v přilbě a nemohu slzami skrápět Měsíc. Slzy vyvolané dojetím z marnosti myšlenek. Neplakal jsem nad sebou, nad lidstvem, ale spíše nad Měsícem, že tu leží jako rohožka pod mými chodidly a neví o sobě vůbec nic. Plakal jsem, protože pláč je nejskvostnějším dýmánekem v koruně lidských pocitů a má pro člověka jistě větší význam než myšlení a pud agrese.

Člověk pláče, aby sám sebe popřel. Pláče, a nevědomky se tak vlastně raduje ze svého příštího konce. Slzy jsou polštáři očištění. Slzy jsou tekuté krystaly, z nichž bude jednou zřejmě stvořena lidská duše.

Stál jsem na Měsíci nezatížen gravitací a myšlenky se mi v hlavě jen rojily. Kdyby se mě kdokoli a na cokoli zeptal, jistě bych mu odpověděl adekvátně na jakoukoli otázku. Předsevzal jsem si, že se o tento nový pocit rozdělím s oním specializovaným psychologem, machrem skrze dvoj-póle city, Sorem, ale pak jsem svůj úmysl zamítl.

Nejlepší city není totiž radno sdělovat, není radno o nich přemýšlet, ani je hýčkat a rozebírat. Cit má vytrysknout a rázem zmizet ve vyprahlé pustině pod našima nohama. A slzy obecně by měly rychle vysychat na tváři. Čím rychleji, tím lépe.

Za půlhodinku, po kterou jsem stál v úžasu na měsíčním povrchu, se planety pohnuly, změnily svoji předchozí pozici, takže jsem si mohl připadat jako na vesmírném kolotoči. Pohyb, to je vskutku i čas, což si nejlvíce uvědomíte právě zde.

Návrat zpátky do malého a velkého disku za-

bral dvacet minut. Nor se svou lodičkou pro dva manévroval málem poslepu. Uvědomil jsem si, že jsem naši mateřskou loď po celou dobu pobytu na Měsíci vůbec neviděl, stála zřejmě někde mimo náš zorný úhel.

Když jsme se vysvlékli ze skafandrů a vrátili se s mlčenlivým Norem zpět k ostatním, přivítal mě pouze Sorův zvědavý pohled.

„Vidím, že vás to dojalo,“ řekl bezbarvě.

(11)

Přelétali jsme nad matičkou Zemí a já pod sebou pozoroval Ameriku a Skalisté hory utopené v modři bez jediného mráčku.

Země vyhlížela jako osvětlený globus z umělé hmoty, takže jsem málem čekal, že u řek, měst a velikých masivů hor naleznu podobné popisky, které nesl můj elektrický globus, jenž jsem míval u děda Charlese ve svém mládeneckém pokoji.

Optické zařízení uvnitř lodi umožňovalo pozorování naprosto neuvěřitelných detailů například v centrech velkých měst. Úžasné mi připadlo hledět do útrob Sao Paula. Přelidněné město, nahusto zastavěné ulice, v nichž proudily davy lidí. Okamžik jsem pozoroval jednoho obchodníka sedícího na koberci, jak se snaží kolemjdoucím vnutit svoje tepané kovové zboží. Obraz brzy zmizel, aby ho vzápětí vystřídal úchvatný pohled

na lidskou tlačenicí u kostela. A pak jsem zahlédl, jak u mořského pobřeží kotví loď a mladí lidé se sluní úplně nazi na její palubě. Naháči ani ostatní netušili, že vysoko nad nimi, v černé kosmické tmě, sledují každý jejich pohyb, gesto či krok pozorné oči. Není to ale děsivé, že nikoli bohové, nýbrž pouzí smrtelníci z výše nepozorovaně zvažují naše činy?

Pohled na Zemi je vskutku gigantický. My se pohybovali proti jejímu pohybu, takže se obrazy pod námi rychle měnily. Připadlo mi, že v bachraté Zemi vrže příliš opotřebovaná zemská osa.

Naráz mi Země připadala stará, neohrabaná a těžká, a také já si připadal nedokonalý, opotřebovaný a k ničemu.

Myslíme si, že pohyb Země, který zaručuje naši existenci, je trvalý. Jak málo by však stačilo, aby zcela ustal nebo se zásadně proměnil! Střet s kosmickým tělesem anebo jiná kosmická katastrofa, které by proměnily naše slunné dny ve věčnou noc, naše lesy a pastviny ve zmrzlé pláň a horstva v rozpálené pustiny, jak jsem je viděl na Merkuru. Vše by se sesypalo jako domek z karet a jistě nejvíce by se tomu divily obrazy našich bohů v pozemských svatyních.

Lidstvo se cítí v bezpečí, protože okolní vesmír je vskutku obrovský. Obrovský je však jen díky vizuálnímu omylu, díky omylům časových vjemů, poměřovaných naší velice pomíjivou existencí. Ve skutečnosti je sluneční soustava jen hrst hvězdíček, které zůstaly po všech těch srážkách a neroztříštily se samy jen díky rozmarům tuctů nahodilostí.

Jak hloupě jsme si svou existencí jisti jen proto, že se před našimi životy už převalily jakési dějiny. Jak přihloupě sebejistě se zde cítíme, jak neprozíravě jsme se rozmáchli tím zosobněným slovem civilizace, které někteří mudrlanti užívají pro naše přežívání.

Během několika chvil jsme už letěli nad rovníkem. Při pohledu na sever a jih jsem viděl odhadem v obou směrech asi na vzdálenost 8 000 kilometrů. Obrisy kontinentů byly na sever i na jih čím dál zkreslenější, protože z mého zorného úhlu „klesaly“ díky kulatosti Země stále „níže“.

Ined jsem si vzpomněl na současníka Kryštofa Kolumba, tureckého admirála Piriho Reise, který vlastnil prastaré mapy, jež získal neznámo kde v Orientě a které se našťěstí dodnes zachovaly i s mnoha dobovými faksimilií. Co je však na těchto mapách zvláštního?

Zakreslují totiž s neobvyklou přesností nejen ve své době už notoricky známé pobřeží Středomoří a Mrtvého moře, ale kupodivu i kontinenty Severní a Jižní Ameriky, které tehdy ještě vůbec nebyly objeveny. A co je ještě podivnější? Reisovy mapy zachycují rovněž pobřeží Antarktidy, ale nejen je! S neobyčejnou přesností zaznamenávají i velice složitou topografii Antarktidy, včetně řek, jezer, vrcholků hor a pohoří, které byly objeveny teprve před několika lety!

Při pohledu shůry na kontury Země jsem si vzpomněl rovněž na práce Charlese H. Hapgooda a matematika W. Strachana, kteří přenesli tyto Reisovy mapy v mřížce na glóbus, a teprve potom užasli. Bylo totiž více než jisté, že někde-

ší zhotovitel Reisových map musel mít už před více než půl tisíciletím k dispozici snímky z kosmu, protože ona popsaná zkruslení na pólech by nemohla být zachycena při „pouhém“ snímkování z letadel, třebas by se tato nacházela ve výšce třiceti tisíc stop.

Někdo neznámý musel už v předkolumbovské době, tedy v období, v němž se ve starém světě v nebývalé míře uchytil zvyk upalování čarodějnic málem po statisících a kdy bylo neodpušitelnou herezí tvrzení, že Země je kulatá, pořídít z vesmíru snímky naší modré planety, poté je zakreslit *in natura* do map, aniž by ovšem bral v úvahu zkruslení, které vznikalo při pohledu fotografického objektivu dejme tomu z několika-setkilometrové výše. A potom musel tento neznámý kartograf hotové mapy propašovat až do blízkosti tureckého admirála, který, aniž by tušil, co drží v rukou, je dával málem na požádání kopírovat.

Kdo měl „na svědomí“ konstrukci oněch map pro bezvýznamného tureckého admirála, který jejich neuvěřitelně přesné, ale rovněž velice překvapující údaje nedokázal ve své době využít?

Rázem jsem si byl jist. Tyto fotografie snesli shůry do temnoty středověku mimozemšťané, kteří svou technickou zdatností stáli blízko Soroově civilizaci, tedy měli k ní rozhodně blíže než tehdejší pozemská civilizace, právě se svíjející v ideologickém třesťení.

Čas jistě běžel rychle, ale já netušil, jak rychle a jakým směrem. Vzdálili jsme se od Země. Kam jsme mířili? To jsem nevěděl. Nevyznal jsem se

ve hvězdné topografii a Sor velice často spal, aby zřejmě zabil čas letu v prázdnu.

Mohu vypovědět pouze jedno: stále jsme letěli, o čemž svědčily zjevné změny naší polohy vůči ostatním planetám. Jinak jsem si ovšem představou o čase nebyl nijak jist. Temnota vesmíru a let v kosmickém prostoru, kde v našem zorném úhlu většinou zářilo Slunce, setřely totiž doztracena dojem dne a noci.

Spal jsem, když jsem se cítil unaven. Na identickém lůžku, které mi nabídli i v domě s dojmem postmoderny. Stejně spal Sor a střídavě i oba piloti. Jedli jsme tu nejobyčejnější stravu, kterou moji společníci vyjímali z příhrádek na obvodu lodi. Ke zpestření stravy se při každém jídle podávalo i pro mě neznámé sušené ovoce. Záchodové kabiny byly na palubě tři, připomínaly poněkud naše toaletní mísy, ale nebyly z porcelánu a rovněž se nespřachovaly vodou. Po každém použití obklopila výměšek hmota podobná papíru, a zřejmě jakýsi energetický zdroj potom každý „balíček“ neprodyšně zatavil a kamsi „uklidil“. Stejně to bylo i v postmoderním domě.

Čas od času jsem se na palubě lodi rovněž vykoupal. Svlékl jsem se donaha a vstoupil do kabiny. Když jsem rozpažil ruce, naplnila kabinku zvláštní suchá pára, které mi uvolnila póry a zaplavila mě pocitem blaženosti. Běžným textilním ručníkem jsem se poté vytřel do sucha a oblékl si čisté prádlo, které mi dal Sor „ze svého“ k dispozici. Jednu soupravu tohoto prádla jsem přivezl domů. Když jsem ho nabídl ke zkoumání, zjistili experti, že je vyrobeno z ultrajemné přírodní bavlny! Na omak však působilo jako ona

elastická hmota, z níž měli všichni Sorovi muži vyrobeny svoje „lyžařské oblečení“.

Ještě několikrát jsem se Sora zeptal, jak je to s časem, jak je to s naší rychlostí. Dvakrát či třikrát mi odpověděl s úsměvem:

„Čas je semenem vesmíru...“

Až později doma jsem po důkladném studiu dokumentů zjistil, že ona tehdejší Sorova věta je vlastně citátem z Mahabharáty. Divné? Jistě, ale já se Sorem zažil jen podivné věci.

Naše cesta sluneční soustavou byla pro mě samozřejmě praktickou školou astronomie. Toto školení jsem však naplno uzavřel až po svém návratu na Zemi. Až doma jsem si totiž naplno uvědomil, kdeže jsem to vlastně byl a jaké obrovské dálavy jsem ve vesmíru absolvoval.

Při cestě se Sorem jsme vlastně na vesmírné pouti „navštěvovali“ jen tzv. terestrické planety, tj. Merkur, Venuši, Zemi a Mars, což jsou relativně malá kamenná tělesa ve srovnání s tzv. velkými planetami, tj. Jupiterem, Saturnem, Uranem a Neptunem, složenými hlavně z plynů.

Terestrické planety, které obíhají stejně jako Země okolo Slunce, jsou z hlediska velikosti relativně dost podobné Zemi, ale při zevrubnějším zkoumání jsou tak strašlivě rozdílné, až to nahání hrůzu.

Dlužno říci, že na žádnou z takzvaných terestrických planet jsem už nesestoupil, ale kromě Venuše, která je zahalena v hávu silné oblačnosti, jsem si ostatní planety, tj. Mars, Merkur a Zemi, důkladně pouhým okem, ale i optickými pří-

stroji prohlédl. Nebudu vás ovšem nudit podrobnými popisy, nicméně se zmíním o některých zvláštnostech.

Merkur je velice blízko Slunce, takže na jeho povrch dopadá nejméně šestkrát tolik slunečních paprsků, než jich přijme naše Země, což se projevuje za dne ve více jak čtyřsetstupňové teplotě. Merkur se svým povrchem podobá nejvíce Měsíci, a pokud bych se o něm chtěl vyjádřit neobjektivně, řekl bych, že není ničím zajímavým.

Na Merkuru je pusto a prázdno, ani stopy po atmosféře, krásných barvách či jakémkoli životě. Na rozdíl od Měsíce postrádá Merkur blízkost Země, která učinila stejně pustý Měsíc tak zajímavým.

Když jsem na povrch Merkuru hleděl asi ze čtyřsetkilometrové výše, napadlo mě, že by snad byl ideálním prostorem pro očištěc. Je osamocенý, pustý, nevlídný a po celou dobu dlouhého dne velice horký. Ano, během velice dlouhého dne, protože ten líný kamenný výtvar se okolo své osy otočí málem až za dobu dvou pozemských měsíců.

Lidské duše by zde měly dostatek času k sebezpytování a nerozptylovaly by se pražádnými úchvatnými pohledy.

Merkur vám nijak nezrychlí dech, když na něj shůry hledíte. Kdyby se zmenšil do podoby malého kamene, pak bych ho jako kluk popadl a bezmyšlenkovitě bych jím mrštil do prázdna.

Ne, na Marsu jsem neviděl Mart'any, ač jsem jeho povrch míjel místy ze sotva stokilometrové

výše. Spatřil jsem jeho nejvyšší horu, úctyhodný vulkán Olympus Mons, který se tyčí na odiv pozorovatelů až do výše dvaceti pěti kilometrů.

Mars putuje dál od Slunce, než se to podařilo Zemi, ale podobně jako ona má i on atmosféru, i když jenom z oxidu uhličitého. Nevadí, cožpak opravdu tolik záleží na kategorii plynu? Na rozlehlé ploše poušti podobného území jsem v jisté chvíli zahlédl náporů nepořádného víření pustošivé větrné smršťe, která zamořila atmosféru pestrobarevným prachem. Prach se však objevil ve všech odstínech barevného spektra. Bylo to úžasné a dojemné, protože „neživot“ Marsu tak vyvolal představy dokonalého života a také uměleckých vizí v dojmech symetrie i asymetrie, které spolu soupeřily tak dlouho o vítězství, až obě posléze jedna druhou přemohly a málem současně zvítězily.

Mars je půvabný také tím, že na jeho horských vrcholcích jsou okouzující čepice bělounkého ledu. V kontrastu s červenou barvou Marsu jde o celkově velice úchvatný pohled.

Na Marsu jsem zahlédl zvláštní stavby, jež musí být nepochybně dílem rozumných bytostí. Jehlany, kruhové objekty, ale i působivě dokonalé čtverce seskupené na ploše relativně nevelkého území. Šlo snad o poselství kosmickým poutníkům? O signály? O pozůstatky rozvinutého života, který zde po nějaké katastrofě přišel o kyslíkovou atmosféru? Anebo jde o výtvarná díla, vytvořená zde umělci z jiných planet?

Co by na tom bylo divného? Na Zemi se přece rovněž v jistých místech scházejí sochaři z celého světa, aby vytesali kamenné skulptury a zanecha-

li je vedle sebe poházené zdánlivě bez ladu a skladu k údivu a zmatení pozdějších návštěvníků.

Sor mlčel, když jsem pozoroval oblačností dobře zamaskovanou Venuši a když jsem v údivu shlížel na pustý povrch Merkuru. Když jsem ale zahlédl zvláštní geometrické stavby na povrchu Marsu, jichž bylo na tucty a možná na stovky, řekl:

„Ne, to jsme nebyli my. Je to mnohem starší a stálo to tady nepochybně mnohem dříve, než jsme my poprvé vůbec nahlédli do kosmu. Netušíme o tom vůbec nic, ač jsme to nesčetněkrát důkladně zkoumali.“

Když jsem tohle vyslechl, zamžily se mi oči dojetím. Takže nejen my a mimozemšťané reprezentovaní Sorem a jeho lidmi, ale i jiné pradávno rozumné bytosti cestovaly už před věky vesmírem a včleňovaly do jeho hmoty představy svých smrtelných duší...

Bezesporu to musely být bytosti, které jako my doufaly, hnaly se za svými představami, tvořily a jistě žily i šťastně, aby pak po jistém čase nebylo možno ani přibližně vypátrat, kýmže to vlastně byly a do jak hlubokého zapomnění zapadly.

Analogie s naším pozemským bytím je nabíledni. Osudy jednotlivců jsou tedy podobné osudům planet, ale rovněž i osudům malých kamínků u cesty, které si každý z nás možná pamatuje z dětství.

Vraceli jsme se k Zemi, abych byl posléze vysazen na místě, kde jsem do létajícího talíře před časem nastoupil. To mi Sor koneckonců hned na počátku našich rozhovorů slíbil. Mimoszemšťané mě nehodlali držet až do smrti v izolaci, ale rovněž si mě nezavazovali žádným slibem mlčení, jako to běžně činí kouzelné bytosti v pohádkách, k nimž smrtelník obvykle za velice podivuhodných okolností zavítal. Neměli strach, že bych něco prozradil, protože jsem se vlastně nic podstatného nedověděl. Netušil jsem, kým vlastně jsou a jakou mají domovinu, rovněž jsem nevěděl, jaký je jejich vztah k nám a zda mají prsty v našem pozemském zrození. Proč by tedy měli mít strach že nebudu držet svůj jazyk za zuby?

„Beztak vám vaše vyprávění nebude nikdo věřit“, řekl Sor. „Vždyť vy ani nevíte, kde jste u nás byl. Na Zemi? Na jiné planetě? Kde tedy vlastně?“

„To máte pravdu,“ odušil jsem.

„Tak vidíte.“

Cesta od Marsu k Zemi probíhala nezvykle pomalu. Pomalu? Možná jsem tento čas vnímal jinak, protože jsem se na návrat domů velice těšil. Navíc byla při zpáteční cestě na palubě smrtelná nuda, což posádka i Sor řešili velice častým a dlouhým spánkem. Spával jsem tehdy rovněž jako zabitý. Ke spánku zde byly příhodné podmínky. Teplota okolo dvaceti dvou stupňů a umělá gravitace, která mi stejně jako u nás doma tlačila hlavu příjemně do polštáře.

Míval jsem sny, černobílé i barevné, a do nich vstupovala i živá vidění, v nichž mě kupodivu oslovovali různí bohové, což málem dokazuje, že si každý svého boha nosí ve své hlavě a bere si jej s sebou třeba i na cestu do vesmíru. Zdávalo se mi o Erice a obecně i o ženách.

Měřili jste někdy čas svými představami? Zřejmě nikoli, protože jste to asi neměli zapotřebí. Já jsem zde k tomu byl nucen. Čas si lze zřejmě představovat a poměřovat nejlépe balíkem událostí, které ho vyplnily. Pro mě zde platila jednoduchá matematika. Osm či deset dnů jsem strávil u *nich*, převážně rozhovory se Sorem. V těchto dnech měřilo můj čas slunce, i když putovalo opačným směrem, než jsme my pozemšťané navyklí. Vskutku mi připadalo, že jsem ve vile postmoderny strávil opravdu jen osm dní, které se délkou podobaly pozemským.

Ve vesmíru to však bylo poněkud jinak. Zde svítilo slunce vlastně nepřetržitě, z času se nevydělovaly žádné dny a noci, které by poskytly aspoň přibližnou časovou orientaci, a navíc tady panovala tu a tam nuda, která čas i u nás doma pokaždé důkladně zkreslí. Událostí bylo během letu pomálu, většinu času zabral let prázdnem bez orientačních bodů, které by se zjevně přibližovaly. Hledíte na hvězdu a ona se vám může jevit přibližně stejně sto nebo dvě stě let!

Přesto jsem myslím dost poctivě odhadl, a to jakýmsi pocitem trvání, který se vytváří v každém lidském vědomí snad podobně jako krápníkové jeskyně, že jsem strávil celkem šest či sedm týdnů letem a obhlídkou planet sluneční sousta-

vy. A tak jsem připustil, že od mého nastoupení na palubu UFO v Archeském národním parku uplynulo maximálně osm týdnů. Pokud jsem se ve svých odhadech mýlil, pak to mohlo být nejvíce o týden. Spíše však o týden méně než více, tím jsem si byl téměř jist.

Jaké pak bylo moje překvapení, když jsem se po svém návratu domů dozvěděl, že moje cesta trvala ještě o nějaký ten den více než dva roky!

Čas je relativní, to říkáme my laici, ale totéž tvrdí i vědci, kteří si to navíc umějí spočítat. Podle dnešních vědeckých poznatků lidé mohou ve vesmíru putovat nejvýše značně podsvětelnou rychlostí, což nám ovšem umožňuje jen pohyb po planetách naší sluneční soustavy, maximálně po planetách Galaxie, jejichž dostupnost ze Země je i při těchto nižších rychlostech časově možná.

Při naší misi po terestrických planetách sluneční soustavy se totiž Sorova loď nepotřebovala ani zdaleka přiblížit rychlosti světla...

Já jsem ovšem přesvědčen, že se dá cestovat i na jiných principech, než je pouhé překonávání prostoru v čase, případně že lze faktické překonávání prostoru v čase kombinovat s principem rozbíjení časoprostoru. Cestovat rychlostí vyšší než je rychlost světla bude však možné i jinak. Například podle názoru sovětského akademika Stanjukoviče bude jednou možné putovat vesmírem kosmickou lodí, tzv. létající lampou, která bude poháněna antihmotou a bude z trysek místo spalovaných plynů vypouštět do prostoru světlo. Podle Stanjukoviče by se takto bez problému přetížení dalo s jednou generací lid-

ské posádky cestovat až k mlhovinám Andromedy, vzdáleným od Země 2,25 milionu světelných let.

Dokážeme vůbec naplno pochopit vzdálenosti ve vesmíru? Kdo si například představí vzdálenost Země od kvazaru 4 C05.34, která činí deset miliard světelných let? Proti této vzdálenosti je cesta ke galaxii M 81, představovaná vzdáleností 8 a půl milionu světelných let od Země, pouhou cestou za humna a cesta k Proximě Centauri je pak opravdu jen coby kamenem dohodil, činí totiž pouhých 4,3 světelných let. A vzdálenost Země od Slunce, která činí pouhých osm světelných minut? Ta je už přímo k smíchu, v pozemských normách jde o pouhých 150 milionů kilometrů. A vzdálenost Země - Měsíc činí pouze 1,3 světelné sekundy!

A přitom mi Sor jednoho dne řekl, že se kdysi při svých kosmických misích ocitl v blízkosti už jmenované galaxie v Andromedě, jejíž vzdálenost od Země činí vskutku oněch pohádkových 2,25 milionu světelných roků! Pokud tedy Sor nelhal, o čemž nepochybuji, pak by mu létání těsně podsvětelnou rychlostí zabralo více času, než by bylo zdravo. Jenže Sor při této příležitosti podotkl, že cestoval ve zvláštním typu kosmické lodi.

Sor navíc řekl, že už jako mladíček putoval při úplně jiné příležitosti k Velkým Magellanovým mračnům, jejichž vzdálenost od Země činí pouhých 160 tisíc světelných let! Ano, pouhých! Proti vzdálenosti k Andromedě je to cesta, o níž se už nemusel ani zmiňovat.

Je tedy nepochybné, že loudat se ve vesmíru podsvětelnou rychlostí by pro Sora a jeho civilizaci nepřicházelo vůbec v úvahu. Ať už to byl pouhý školní výlet k mračnům Magellanovým, anebo opravdová vesmírná výprava k Andromedě. Sorovy letmé poznámky ukazují na mnohé význačné okolnosti. Jeho civilizace totiž vlastní rozhodně jiné technické možnosti k cestování ve vesmíru, než je pouhý zběsilý úprk časoprostorem, jak si jej představujeme my na Zemi.

Z tohoto nepochybného faktu lze však odvodit i jiné závěry, například i ten, že není vůbec žádným divem, když se mimozemšťané Sorovy technické úrovně s námi v obecné rovině nehodlají stýkat, či se nám dokonce odhalit a spolupracovat s námi. Zůstáváme pro ně vskutku barbarů ve všech ohledech, včetně parametrů lidskosti, a je pro nás skutečně mizerným vysvědčením i naše vlastní utkvělá představa, že bychom se s nimi mohli střetnout jako rovnocenní partneři na tribunách či tiskových konferencích a chlubit se zde svou mravní a technickou vyspělostí!

Bylo by to totiž stejně směšné, jako kdyby si velvyslanec Spojených států vyměňoval pověřovací listiny s trilobitem anebo s bílou myší a myš by se přitom za bzučení televizních kamer nadýmala pýchou a slibovala hory doly při rozvoji vzájemné spolupráce.

Během zpáteční cesty jsem se ještě pokoušel navázat se Sorem osobnější kontakt a dozvědět se tak něco víc, než mi sám řekl o sobě a o mimozemšťanech, z jejichž rodiny nepochybně pocházel. Sor mi však už nic neřekl a stejně odmí-

tavě se k dialogu stavěli i jeho piloti. Neměli onu pochybnou ctižádost mluvky, jakou máme my na Zemi, jakmile se komukoli můžeme předvádět coby silnější a chytřejší bratři.

Když jsem se jednou probral z dlouhého a velice hlubokého spánku, sdělil mi Sor, že během chvilky přistaneme na Zemi a rozloučíme se. Kupudivu mluvil na mě tou svou chabou angličtinou a já mu chtěl ze zdvořilosti odpovědět jeho mateřským jazykem. Naráz jsem však pochopil, že už tento jazyk neovládám.

Lehce jsem ho nabył, lehce také pozbył. Koktal jsem a lapal po dechu, ale stejně jsem si nemohl vybavit ani jedno konkrétní slovo. Pletl se mi v puse jazyk a měl jsem přitom pocit, jako by mě do hlavy praštili palicí.

Zřejmě mi během posledního spánku na palubě vymazali *svoji disketu* z mého mozku. Něco jsem ještě šišlal a cvičil jsem svými rty v domněnání, že trpím pouhou chvilkovou indispozicí obličejových svalů...

Zíral jsem na to málem s otevřenými ústy, jako zírají lidé, jimž se po úrazu hlavy vytratila schopnost používání mateřského jazyka, a přitom jim zůstalo zachováno užívání jiných jazyků, jimž se naučili třebaš až v průběhu dospělého života.

Sor se lehce usmál, ale to už jsme přistávali. Kde? Kde jinde než v Archeském národním parku státu Utah? Země vyhlížela jako placka tu a tam zahalená bílými mraky. Občas jsem zahlédl řeku anebo jezero, jež jiskřilo svou modrou hladinou. Uviděl jsem také horské velikány zavalené sněhy.

Lod' sestupovala a poté se zcela zastavila pět či šest stop nad zemí.

Než jsem vystoupil, podal mi Sor ruku, což považoval za lidský zlozvyk, který přede mnou jednou s úsměvem kritizoval. Přijal jsem upřímně jeho pravici a srdečně ji stiskl. Měl teplou a suchou, naprosto lidskou dlaň.

Stál jsem tedy znovu na matičce Zemi, aniž bych cítil jakoukoli změnu gravitace. Byl jsem naprosto aklimatizován. Nepozoroval jsem rovněž žádné problémy s dechem či tepovou frekvencí. Nic. Vše mi připadalo tak, jako když doma přejdu z jedné místnosti do druhé.

Před několika vteřinami jsem vystoupil z lodi, a když jsem poté pozvedl hlavu, snad abych ještě zamával, stříbrný disk nade mnou nebyl. Zmizel tak rychle, jak jsem to nikdy předtím nezaznamenal.

Cítil jsem se stejně, jako když jsem se v dětství vrátil k rodičům od laskavého a tolerantního děda Charlese a musel jsem opět přistoupit na přísnější výchovnou hru svého otce. Málem se mi v očích objevily slzy. Proč? Vždyť jsem se přece ke svým blízkým tolik těšil...

Rozhlédl jsem se po hnědožluté pláni. Vzduch se nevinil a nezkresloval obzor. Slunce se totiž už schylovalo k západu a nemělo sílu k rozpálení kamenů. Normální Slunce s normálním během od východu k západu. Slunce, jež dotvářelo tuto Zemi, jež ovšem stejně mateřsky spravedlivě dokreslovalo scenerie Merkuru, Měsíce i Marsu.

Musím začít věřit v boha, napadlo mě v této chvíli. Věřit v boha, abych se nezbláznil!

Moje věci nebyly na svém místě. Někdo odnesl stan, vzorky hornin i ruksak se zásobami a pytel s odpadky. Někdo to všechno odnesl, a kupodivu nezanechal na místě žádné stopy.

Po třídením cestování jsem se dostal do Denveru a přesně v pravé poledne pak vkročil do našeho bytu. Na prahu u dveří ležela hnědá rohožka, ale zcela jiná, než jaká tu byla předtím. To mi jaksi nehrálo, neboť jsem před svým posledním odchodem sám kupoval rohožku v barvě světlého písku. Kam se poděla? Rohožky nám přece sloužily vždy několik let...

Stiskl jsem kliku a vkročil dovnitř. Moji drazí právě obědvali. Jaký zde propukl úžas! Moje žena Erika i můj hromotlucky syn Michael zůstali stát s dokořán otevřenými ústy a nezmohli se ani na to, aby rozevřeli svoje náručí. Měli k obědu bramborové placky, moje oblíbené jídlo.

I já jsem ovšem užasl. Kalendář visící na hřebíku nalevo od okna do zahrady označoval bělavým papírem právě 15. červen 1976!

Představte si, jak vy byste se zatvářili, kdyby vám z vašeho života vypadly celé dva roky! To znamená, dejme tomu, jedna třicetina života! Vždyť ani odsouzencům na doživotí nikdo jejich roky nebere, pouze je rozředí jinou časovou náplní. Jenomže moje roky se definitivně propadly v časové prázdnotě.

Přistál jsem tedy 12. června, a aniž bych to předtím jen tušil, v mém životopise přibyly dva zcela prázdné roky. Žena i syn mi však shodně tvrdili, že jsem se za ony dva roky vůbec nezmě-

nil, a dokonce říkali, že jsem nejméně o pět let omládl. Prý mi zmizely vrásky, jež mi okolo očí vypálilo slunce, i vrásky smíchu, které se mi už od třicítky táhly od lícních kostí až k bradě.

Když mě Ěrika posléze česala, přišla na to, že nemám žádné šedivé vlasy, ač jsem před svým posledním odchodem z domova měl hojně prošedivělé skráně. Měla pravdu. Šedivé vlasy opravdu zmizely.

Oni dva se však rozhodně změnili. Syn zmužněl a ženě přibýlo hojně šedin i vrásek. Nebylo divu, právě před jedenácti měsíci mě soud v Denveru prohlásil za mrtvého, když jsem předtím platil za úředně nezvěstného už po třech měsících od svého zmizení. Několik helikoptér a půl tuctu pátračů mě hledalo v Archeském národním parku od počátku července 1974 až do počátku srpna a přitom objevili všechny mé věci.

Manželce hned po soudním výroku o mé smrti vyplatila pojišťovna mou životní pojistku a penzijní fond jí začal vyplácet vdovskou penzi!

„Kdes proboha celou dobu byl?“ zazněla Eričina první věta.

„Myslím, že jsem byl v nebi,“ vyklouzlo mi mimoděk.

Objal jsem ji a bylo mi přitom tak, jako bych obejmul celou Zemi.

Dodatky dr. Franka P. Jonese

Se souhlasem dědiců autorských práv po Jacku Robertsonovi jsem ke knize *Žil jsem s mimozemšťany* připojil několik faktů a dodatků, jež vznikly většinou z výpovědí jiných věrohodných osob, které se podle svých slov stejně jako Jack Robertson setkali s mimozemšťany.

Nejprve ovšem musím čtenáře seznámit s faktem, že Jack Robertson odešel na jaře roku 1980 znovu na geologickou výpravu do Archeského národního parku, odkud se už nikdy nevrátil. Zmizel a nikdy po něm nebyla nalezena ani nejmenší stopa. Později byl prohlášen za nezvěstného, o rok později za mrtvého a tento poslední verdikt soudu už zůstal v platnosti až do dnešních dnů. Tentokrát však nebyly nalezeny ani jeho osobní věci, ani pracovní nářadí či shromážděné nerosty a horniny. Úřední pátrání po nezvěstném trvalo v tomto druhém případě plných šest týdnů a bylo přesto zcela neúspěšné.

Veřejnost měla zájem aspoň na objevení Robertsonova těla, protože amatérský geolog se brzy po prvním vydání své knihy stal známou osobností. Denverský starosta proto uvolnil na pátrání po pohřešovaném značné technické i finanční prostředky. Vše se však přesto minulo účinkem. Celý prostor Archeského národního parku byl díky podpoře Pentagonu ofotografován a zmapován z vysoko letícího letadla, přičemž tak byly objeveny mnohé zvířecí a dokonce i dvoje lidské tělesné pozůstatky, žádné z nich však nepatřily Jacku Robertsonovi.

Robertsonův syn Michael dojížděl do Archeského národního parku ještě celých dalších pět let, aby našel svého otce či aspoň objevil jeho tělesné pozůstatky. Neuspěl, ač si celou oblast rozdělil do šedesáti čtyř sektorů, v nichž postupně a velice důkladně pátral. Když jsem s ním naposledy mluvil v roce 1990, řekl mi, že je vlastně rád, že vůbec nic nenalezl, protože to mu dává naději, že otec je někde *nahoře s nimi* a v bezpečí, a pokud mu to jednoho dne *oni* dovolí, nepochybně se zase vrátí.

Michael však projevoval obavy, že se otcův návrat nemusí uskutečnit za jeho a matčina života, protože relativita času ve vesmíru může otci zachovat nadlouho mládí, zatímco pozemský časový tok sklátí Michaela a jeho matku přirozeným stárnutím do hrobu.

Příběh slečny Watkinsonové, který uvedu jako první, Michaelovy obavy zcela nevylučuje.

Strávil jsem v Robertsonově přítomnosti několik dnů, když jsem s týmem profesora Gibsona zkoumal jeho osobnost z hlediska psychologie a psychiatrie. O závěrech výzkumné komise jsem veřejnost informoval nespočetněkrát v různých denících i časopisech, naposledy pak ve své knize *Zázračné náhody*, kde jsem Robertsonovu případu věnoval jeden dokumentární příběh.

Moje psychiatrická profese mě nutí znát lidské motivy pro to které jednání a pohlížet na klienta, pokud to jen jde, skrze ně. Když někdo lže, má k tomu nějaký skrytý či zjevný důvod. Lháři jsou většinou neurotici, tedy lidé, v jejichž osobnostním pozadí je důmyslně zamaskována

porucha sebehodnocení. Neurotici lžou, aby se zbavili napětí či vyklouzli z nepříjemné situace.

O svých lžích tedy dobře vědí, a jsou-li odhaleni, vesměs se hájí tím, že zastíráním pravdy chtěli uchránit své posluchače nepříjemných traumat. Není to však pravda, protože lhaním chrání před traumaty především sami sebe.

Navenek však působí jako lháři i psychotici, tedy lidé těžce duševně nemocní. Psychóza jim však vytváří takovou vizi světa a takový obraz vlastního nitra, že se při svém barvitém fabulování pranic nepovažují za lháře a všemu, co inadekvátně tvrdí, tomu z nejhlubšího přesvědčení rovněž skálopevně věří. Cítí se dokonce napadáni, když se o jejich slovech pochybuje. Vadí jim, že je svět nevidí tak, jak se mu představují, a nesmírně tím trpí. Postupně se izolují od *nepochopitelně slepého světa* a uchylují se do bezpečnějšího přístavu svého autismu.

Robertson nepatřil ani k jedné z popsaných skupin lhářů. Nikdy by rovněž nelhal ani pro mrzký zisk, jenž s sebou přináší popularita. Já osobně jsem přesvědčen o tom, že mluvil vždy pravdu - a hovořil jsem i s jeho učiteli ze střední školy, kteří dosvědčili přirozený charakter jeho pravdomluvnosti a poctivosti, takže je více než zřejmé, že to, co jste právě dočetli, je realita, kterou Jack Robertson do posledního písmene vskutku prožil na vlastní kůži. Robertsonova výpověď je krátká a prostá. Dokresluje nejen fakta jeho prožitků, ale i jeho přemýšlivou a citlivou povahu, která je vzdálena potřebě mystifikovat svoje okolí a dokonce obelhávat svoje nejdražší.

Považuji Robertsona navíc za písmáka, za ja-

kéhosi lidového filozofa, který dospívá k obecným a jednoduchým pravdám nikoli jen četbou učebnic, ale především pozorováním skutečnosti, která nás obklopuje. Robertson se okolo sebe pozorně dívá a znepokojuje jej uštvaný běh a zkrslý smysl našeho pozemského světa.

Jack Robertson nikdy neprojevil literární ctižálost a postrádal rovněž potřebu sdělit svůj názor na neuspokojivý stav světa ostatním prostřednictvím vlastní tvořivosti, takže zcela jistě nepodlehł pokušení k literární kalkulaci s analogiemi světa zasazenými do kosmu, jako to kdysi učinil Jonathan Swift v Gulliverově cestě do Laputy. Jsem naopak přesvědčen, že Jack Robertson jednoduše popsal dosti literárním způsobem realitu.

Ve svém osobním archivu mám výpovědi několika tuctů osob, s nimiž jsem se osobně setkal, u nichž jsem provedl i anamnézu a které tvrdily, že se tak či onak setkaly s mimozemšťany. Mám však k dispozici rovněž i osobní anamnézy osob, které se jistou dobu nacházely v péči mých kolegů, ať už v nedávné době či v minulosti poněkud vzdálené. Některé případy, jež nesou společnou linku s událostmi, které popsal Jack Robertson a které je tím pádem i dokreslují, pro trpělivé čtenáře následně uvádím.

Příběh slečny Watkinsonové

Paní Julie Watkinsonová strávila šest let v ústavu pro choromyslné ženy v blízkosti Londýna v péči prof. J. V. Bayla a jeho asistenta dr. Prittonera. Přišla sem jako pětadvacetiletá a odešla ve svých jedenatřiceti letech (1928-1934). Paní Watkinsonová trpěla podle diagnózy profesora Bayla maniodepresivní psychózou, což je vážné a obtížně léčitelné onemocnění, při němž se u pacienta střídají stavy manické rozjařenosti se stavy apatické deprese, jež pak učiní z vědomí pacientů nehostinnou a těžce obyvatelnou pustinu.

V oněch dobách byla farmakoterapie dosud v plenkách, takže léčení maniodepresivity probíhalo velice pomalu, doslova se vleklo.

Problém byl navíc v tom, že paní Julinka, jak ji ošetřující personál nazýval, neměla vůbec žádné příbuzné, ba dokonce ani známé, ačkoli za svoje bydliště označovala Londýn, jmenovitě Oxford Street, číslo 38, druhé patro, prostřední byt v sektoru A, kde se podle jejího názoru měla nacházet celá její početná rodina - otec, matka, dvě sestry a dva bratři. Potíž však spočívala v tom, že na uvedené adrese bydleli tehdy Loockovi, navíc tam žili už více jak třicet let, a pokud se pamatovali, před nimi obývali prostorný byt s nádherným výhledem jacísi Condillacovi, Francouzi, kteří uprchli v roce 1871 před pohromami Komuny a následného Bismarckova vpádu. Condillacovi se do Francie vrátili až mnoho let po abdikaci Napoleona III., když se konečně ve Francii začalo blýskat na lepší časy.

Na Condillacovy si Loockovi pamatovali, ale vůbec neměli ponětí o tom, že by v jejich bytě někdy měli bydlet Watkinsonovi, jak tvrdošjně tvrdila slečna Julinka.

Jenže Julinka věděla svoje, byt Loockových popsala i nakreslila ve schématu velice přesně, uvedla dokonce, jaké byly v určitých místnostech podlahy, tapety, okrasné římsy, určila kámen, z něhož byly vystavěny falešné krby, a tam, kde ležely na podlahách parkety, nakreslila přesně i jejich vzory. Vyprávěla i o prasklinách ve stropěch, které se samozřejmě lety nescelují.

Doktor Prittner měl pro Julinku osobní slabost a snažil se proto, seč mohl, všechny její argumenty ověřit. Skládal mozaiku Julinčina osudu, a proto zašel i do bytu Loockových, kde k vlastnímu ohromení našel vše tak, jak to Julinka popsala. Jen tapety byly jiné. Když však se souhlasem majitelů bytu odtrhl čtyři vrstvy starých tapet, našel pod nimi ony prastaré nazelenalé tapety, o nichž mluvila Julinka. Znalec poté prohlásil, že uvedené hedvábné tapety pocházejí z druhé poloviny devatenáctého století.

Tento argument přivedl dr. Prittnera k horečné aktivitě a posléze i k překvapujícím závěrům.

O jedné důležité okolnosti jsem se zatím záměrně nezmínil. Julinka tvrdila, že se narodila v roce 1835! To byla ovšem okolnost, která podstatně zpochybňovala všechna její tvrzení. Průkazné však bylo, že se k Julince nikdo z jejích známých ani příbuzných nepřihlásil, ač její fotografii dr. Prittner mnohokrát uveřejnil v mnoha britských listech.

Když už Prittner nevěděl kudy kam, zašel do

Scotland Yardu, kde byly uloženy i spisy z dávno minulých a odložených případů, jež se staly v Londýně v druhé polovině devatenáctého století. Za pomoci kriminálního inspektora I. Fishera vytáhli konečně z hromady zaprášených spisů doklady o osobách postrádaných v Londýně mezi lety 1850-1860, jichž bylo více jak veletucet.

Prittner přesvědčil Fishera, aby ho nechal v archivu přes noc, a pustil se pak do horečného hledání. Ve dvě ráno našel konečně to, co potřeboval. Perokresbu jedné z pohřešovaných, zpodobňující tvář dívky velice podobné tváři Julinčině.

Z několika popsaných stránek, které obsahovaly oznámení o pohřešované osobě a o bezvýsledném pátrání, si Prittner vypsál jedinou větu:

Julie Watkinsonová, svobodná dvaadvacetiletá dívka, odešla z bytu svých rodičů na Oxford Street dne 24. června 1857 a už se nevrátila.

Když Prittner oznámil Julince, co zjistil v kriminálním archivu, stáhla se vmžiku do ulity mlčení. Zapírala a brala zpět údaje o svém jménu, rodičích a místě bydliště, tvrdila, že vše naráz zapomněla, za což ovšem nemůže s ohledem na nemoc, a naráz rezolutně prohlašovala, že se vůbec nejmenuje Watkinsonová! A jak tedy? To nevěděla.

Nazítří poté, co Prittner Julince oznámil, že našel ve Scotland Yardu spis o jejím pohřešování v minulém století, na němž se skvěla nepochybně její podobizna, napadlo profesora Bayla, že by se měly prohledat všechny Julinčiny osobní věci v jejím nemocničním pokoji. Prittner se tůkl do čela a nechal Julinku pod falešnou zámkou odvést z místnosti.

Julinka však oba lékaře doběhla. Doslova na prach rozcupovala svůj deník. Na tak jemný buňčinový prach, že jej bez obav mohla nechat ležet pod postelí.

Dr. Prittner si zoufal, záhy však vytáhl ještě dvě zajímavé věty z Julinčiny spolubydlící, paní Frommové, jež se zde léčila z exogenní deprese.

Paní Frommová připustila, že pouze jedenkrát mluvila se svou spolupacientkou o Julinčině minulosti, Julinka prý byla jinak velice nesdílňná a naprosto mlčenlivá.

Co jí tedy Julinka při té příležitosti řekla? Paní Frommová měla skvělou paměť, a tak citovala doslova. Prittner obě její věty zaznamenal naprosto přesně:

Řekla mi, že létala s mimozemšťany několik roků v jejich letadlech a že se svými nohama prošla po několika planetách. A do jednoho z těch pilotů se nešťastně zamilovala...

Prittner se snažil nalézt k Julince cestu, aby rozpletl záhady vzniklé z ověřování jejích, na první pohled nesmyslných tvrzení. Julinka však mlčela a vehementně vše zapírala několik dlouhých let. Po šesti letech z léčebny odešla a už nikdy o sobě nepodala zprávu ani profesorovi Baylovi, ani dr. Prittnerovi.

Dlužno říci, že ani Julii Watkinsonovou po odchodu z léčebny už nikdo nikdy nehledal. Brzy poté vypukla válka a zametla po lidech i událostech téměř všechny stopy.

Mars jako výletní místo

Na sever od Stockholmu směřuje dálnice do Uppsaly a pokračuje do přístavního města Gávle. Švédsko je krásná, ale na první pohled nevlídná země. Léta zde bývají mírná, zato zimy dlouhé a studené, stejný charakter pak mají sami Švédové. Mnoho nemluví, navenek jsou nepřístupní, zato jsou vždy ochotni v nouzi jeden druhému pomoci a mají sklon se třeba i po velice dlouhém mlčení naráz rozesmát. Ne nadarmo mají čtenáři na celém světě rádi severské romány, v nichž lidé mluví málo a věcně, zato však jednají v souladu s přírodními i božími zákony.

Starým mořským vlkem, narozeným v Sundsvallu, v chalupě na břehu řeky Ljungan, byl rybář Dag Svenson. Do Gávle se přestěhoval už jako třicátník, když se oženil a následoval svoji nevěstu Ingeborg. Stalo se to v roce 1929. Od toho roku stál Svenson už jen na vlastních nohách. Koupil si nevelkou brigu a zaměstnával šest námořníků a rybářů současně. Po většinu roku kladli svoje sítě v pobřežních vodách Botnického zálivu a rybářské štěstí jim vcelku přálo.

Svenson si postavil veliký rodinný dům a zplodil celkem pět potomků, dva syny a tři dcery. Měl smysl pro humor, a proto ho rodina milovala, a získal i nepřeberné množství oddaných přátel. „Dag je mužem do nepohody,“ říkali o něm.

V roce 1951 bylo Svensonovi padesát dva roků. Měl už bílé vlasy a vousy, vysokou a nachýlenou postavu a podle svědectví svých přátel si udržel i po padesátce obrovskou sílu. Když se v roce 1950

vsadil o to, že vyloží sám jen se svými lidmi kutr s obilím za jedinou pracovní směnu, mohli jej pozorovat zvědavci v přístavu celých deset hodin, jak kráčí po lávce spojující kutr s molem a pod každou paží svírá pytel s obilím. Tam a zase zpátky do útrob lodi, metrák za metrákem, tuna za tunou, až do úplného vítězství. Každý ze sedmi mužů odnesl za deset hodin 22 tun obilí z lodi na pevninu.

V první květnovou neděli roku 1951 si Svenson vyrazil do zálivu ve zbrusu novém jednose-dadlovém kajaku, který obdržel darem od dětí k narozeninám, aby si, jak říkaly, srovnal záda. Viděly ho ještě, jak nasedá v přístavu, odráží se a mizí v chuchvalcích ranní mlhy. Když vysvitlo slunce, spatřila řada svědků Svensona už nejmé-ně kilometr od přístavu. Rázoval si to ve svižném tempu tak zdatně a zkušeně, že od pádla nelétala žádná vodní tříšť.

Onoho květnového dne se však Svenson do-mů nevrátil. A odpoledne našli jeho kajak nepřevržený, ale prázdný asi tři kilometry od přístavu, jak se kolébal na mírné hladině. Nikde žádné stopy násilí ani zápasu, ba ani vlny toho dne nebyly a i vítr fakticky ustal. V kajaku nebylo zbla vody, pádlo bylo v držáku, na podlaze křehké lodky le-žela v balíčku nenafouklá záchranná vesta.

Neexistoval zjevný důvod, proč by Svenson musel opustit svou sportovní loď. Jediné logické vysvětlení, na němž se všichni posléze shodli: Svenson přecenil své síly, dostal záchvat mrtvi-ce, ztratil vědomí a pak přepadl přes bort kajaku do chladného moře, v němž utonul.

Moře však jeho tělo nevydalo, ač po něm mnoho lodí a po velice dlouhý čas pátralo.

V roce 1952, přesně 11. srpna, tedy více jak po patnácti měsících od této tragické události, se Svenson objevil v přístavu a zdravil se srdečně se svými starými přáteli, kteří si zprvu byli jisti, že spatřili na vlastní oči optický přelud. Vždyť jak to bylo dávno, co v kostele zapálili svíci za klid jeho duše a farář odříkal zádušní modlitby?

Ne, nešlo o přelud. Dag Svenson se vrátil domů živ a zdrav už včerejšího večera a beze všech okolků na setkání vyprávěl, že oněch patnáct měsíců strávil na palubě podivného vesmírného letadla, na palubě UFO, jejichž výskyt právě v těch dobách započal významně houstnout po celé Evropě i v zámoří.

Jak se do talíře dostal? Jednoduše ho vyzdvihli z kajaku a pozvali do útrob své navýsost dokonalé lodi...

Dlužno říci, že Dag byl obecně podezírán z toho, že strávil oněch patnáct měsíců u nějaké ženy, protože o něm bylo známo, že se ohlíží za každou sukni. Koneckonců přes svůj věk měl pořádné štěstí u ženských. Každému z mužských to bylo jasné... Aby se nějak vykroutil z manželčiny nemilosti, vymyslel si báchorku o mimozemšťanech. Lepší být na čas bláznem, než navždy nevěrníkem...

Dag věděl, že bude za své vyprávění zesměšňován, ale přesto při každé příležitosti vyprávěl, jak to vypadá na povrchu Marsu, kam směl vystoupit v lehkém skafandru a kde podnikl několik vícehodinových výletů. Dagovo zajímavé originální vyprávění vycházelo v oněch měsících

dokonce na pokračování v jednom uppsalském deníku. Reportážím z kosmu sice věřil málokdo, ale četli je všichni. Nevěřili, ale přesto se Dagovy „báchorky“ staly čtenářskou senzací onoho léta, v němž se obecně tolik psalo o návštěvách UFO.

Uppsalský deník *Kuryr* uvádí ve svém vydání ze dne 25. srpna 1952 část Svensonova textu, jež je psána ich formou:

Mars je menší než Země a je dále od Slunce. Přitažlivost je nižší, takže si připadáte lehčeji. Ve svém skafandru, který byl lehký jako dech, jsem docela snadno vystoupil až na nejvyšší horu Marsu, na červený vulkán, který zřejmě už dávno přestal dštít síru. Naše loď zůstala stát asi tak pět či šest kilometrů pod vrcholkem, odkud byl fantastický výhled na obrovské území této podivuhodné krajiny. Viditelnost byla skvělá, protože nehrozily mlhy ani oblačka. Vzduch zde rozhodně nebyl. Mars je červený, tak červený, jako je naše Země zelená. Zvláštní. Vystoupil jsem až k jícnu vulkánu, který se pode mnou šklebil hrůzněji než pekelná tlama. Moji průvodci mi sdělili, že stojíme na hoře vysoké málem pětadvacet kilometrů.

Dávali jsme bedlivý pozor, abychom neuklouzli po bílé ledové krustě, měli jsme proto na chodidlech ostré drápy a v ruce podivuhodně lehké cepíny. Pád dolů by znamenal jistou smrt. Pod nohama nám chrupal led...

Co dnes dodat ke Svensonově svědectví z roku 1951? Až v roce 1976 přistály na Marsu dvě americké sondy Viking a několik let předtím byl povrch této planety zkoumán meziplanetárními

sondami. V každém případě zjistili vědci až mnohem později, než to prohlásil Dag Svenson, že Mars nemá atmosféru ze vzduchu, že je načervenalý a že na jeho povrchu ční vyhaslá sopka v pohoří Olympus Mons, vysoká dvacet pět kilometrů, která je nepochybně nejvyšší horou v celé sluneční soustavě. A že na pólech nese planeta Mars polární čepičky z ledu...

Těhotné s mimozemšťany

Psychiatrické léčebny mívají čas od času ve svých zdech ženy, které tvrdí, že se milovaly s čerty, s pánembohem, s duchy nebožtíků, se slavnými osobnostmi, ale i s mimozemšťany. Některým psychotičkám samotný popis milostného aktu s těmito exoty nestačí a přikrašlují jej proto tvrzením, že po tak výjimečném milostném spojení rovněž otěhotněly!

Některé z těchto hospitalizovaných žen byly však s to si těhotenství nasugerovat některými vnějšími příznaky. Například přestaly menstruat a jejich břicha se povážlivě pozvedala. V drtivé většině případů však šlo o autosugesce, jejichž fyzické příznaky zanedlouho odezněly. Ve zbytku případů se pak vskutku jednalo o pravé těhotenství. Dlužno říci, že otci živě narozených nemluvňat nebyli duchové či nadpřirozené bytosti, ale docela obyčejní muži, kteří se z lehkomyšlnosti pomilovali s psychotičkami, aniž by

tušili, že jejich prohřešek půjde na vrub kohosi jiného, význačnějšího.

Ve starověké mytologii patřil řecký nejvyšší bůh, hromovládny Zeus, k těm největším proutníkům, jaké Olymp nosil. Se zákonitou manželkou, bohyní Hérrou, měl Zeus sice pouze jediné dítě, boha války Arese, v jiných milostných vztazích však svým otcovstvím rozhodně tolik nešetřil. Se svou vlastní sestrou Demeter zplodil Persefonu. Smilnil a plodil děti rovněž s Themidou, zplodil i Múzy s Mnemosynou, dále boha Herma s Maiou atd.

Vynikal však také v milostných dobrodružstvích s polobohyněmi a s krásnými smrtelnicemi, která málokdy zůstala bez následků. K půvabným pozemšťankám pronikal často ve změněné podobě, s Ledou se spojil jako labuť, jako déšť pronikl až do lůna Danae, k přectnostné Alkmeně se pak přikradl v podobě, již odňal jejímu manželovi. Pedohomosexuální sklony ukojil Zeus na Ganymedovi, když se předtím proměnil v orla. Pak ho za zprznění odškodnil tím, že ho učinil svým osobním číšníkem na Olympu. Zeus však měl svůj sexuální podíl i na rozvětvené genealogii, z níž posléze vzešel skvělý hrdina Theseus.

Starořecká mytologie uvádí stovky a tisíce případů, podle nichž bohové zplodili syny a dcery s pozemšťankami. Myslíte si, že na těchto mytologických příbězích není ani zbla pravdy a že se odehrály jen ve fantazii starořeckých básníků? Anebo že se provinilé ženy pouze vymlouvaly na to, že měly poměr s bohy proti své vůli, aby takto unikly hněvu otců a manželů? A že tedy otcovství bohů bylo ve všech případech jen smyšlené?

Řecká občanka, krásná dívka, nedávno ještě panna, Dafne Tiepolová vznesla v roce 1939 žalobu u soluňského soudu proti neznámému pachateli, který ji unesl ve zvláštním letounu do kosmu, kde se s ní opakovaně miloval, až otěhotněla, a sedm měsíců po svém návratu přivedla na svět zdatné dítě, jemuž dala, světe, div se, jméno Apollon. Sousedé se nehodě s nežádoucím početím smáli, její otec a bratři nikoli, věřili Dafne na slovo, protože kulovitý letoun ji unesl z pole málem před jejich očima, což dosvědčili před soudem slavnostními přísahami. Soud případ odložil, nebylo totiž koho stíhat a soudit. A pouhé svědectví zainteresovaných příbuzných se navíc jevilo soudu jako málo spolehlivé.

Nešťastné Dafne se přesto až do konce jejího života v roce 1984 přezdívalo Diova kuběna. Její syn Apollon však projevil nevšední nadání k lékařství a stal se osobním lékařem několika řeckých magnátů včetně Aristotela Onassise.

Švýcarský spisovatel Erich von Dániken je považován za průkopníka teorie, podle níž mimozemšťané pořádali v různých dějinných érách expedice na Zemi, při nichž oplodňovali pozemšťanky a vylepšovali tím podstatně náš genetický fond, který, dlužno říci, na úsvitu dějin člověka rozhodně nestál za mnoho. Řečeno dnešním jazykem, sexuální turistika mimozemšťanů zřejmě přispěla k vylepšení a možná dokonce ke vzniku species, který dnes nazýváme *Homo sapiens*.

Nikdo dnes už nezdokumentuje případy, jež daly podnět ke vzniku té části řecké mytologie, která dopodrobna popisuje stovky a tisíce početí

pozemšťanek připisovaných bohům z Olympu. Proč zrovna z Olympu? Geografický obzor většiny starověkých Řeků, kteří vytvořili v Evropě první skvělou civilizaci, byl totiž omezen právě Olympem, nejposvátnějším místem v celé zemi. Pokud se v řeckých státech událo něco, co se vymykalo zdravému rozumu, pak v tom rozhodně musel mít prsty Olymp a ti, kteří na něm nepochybně sídlili, tedy bohové...

Andrea Theotokopolusová, čtrnáctiletá dcera athénské bankéře, byla vlákána do létajícího talíře dne 5. července 1962. Nastupovat a odlétat k nebi ji viděla její třicetiletá opatrovnice Silva Petrucciiová a rovněž bankéřův osobní komorník Morgenstein. Oba tito svědci však byli následně obviněni z Andreina únosu, z křivého svědectví a spiknutí a odsouzeni do vězení na dvacet a pětadvacet let. Komorník byl však již za rok zabit ve vězení a opatrovnice byla propuštěna na svobodu až za několik let, tedy po návratu Andrey.

Andrea podle svých slov obletěla v dokonalém hvězdoletu málem všechny planety sluneční soustavy včetně trpaslíka Pluta a strávila ve vesmíru celých pozemských pět let, aniž by byla s to popsat délku času strávenou ve vesmíru. Když ji mimozemšťané z kosmické lodi vyložili přímo na zahradě jejího otce v Athénách, držela v náručí dva syny. Jednoletého Dionýsa (v řecké mytologii syn Dia a rovněž bůh) a čtyřletého Atlanta (v řecké mytologii bůh druhé generace, který se zúčastnil vzpoury gigantů vůči Diovi).

Návrat Andrey z kosmu však nebyl tentokrát nikým zpozorován. Devatenáctiletá dívka jedno-

duše vstoupila ve dvě ráno terasovým oknem do ložnice svého otce a šokovala jej svým už neočekávaným návratem po pěti letech, a navíc s dvěma nádhernými vnuky.

Bankéř Theotokopulos totiž najal půl tuctu detektivů, kteří jeho dceru neúspěšně hledali několik let po celém světě. Nyní hleděl na své už dospělé dítě zcela očarován.

Bankéř nedovolil, aby byl zkoumán duševní stav jeho dcery, svoje vnuky však svěřil lékařskému konziliu šesti lékařů, kteří je podrobili komplexnímu vyšetření.

Chlapci byli naprosto zdraví a dokonale fyzicky vyvinuti. Podle mínění konzilia vlastnili oba superiorní inteligenci, jakou mívá v evropské populaci jen jedno ze sta tisíc narozených dětí.

Později mládenci nikdy neonemocněli a vyrostli z nich opravdoví atleti (199 cm a 202 cm), přičemž na rozdíl od svých stejně vysokých vrstevníků měli dokonale souměrné atletické postavy, jaké mívají jen muži o deset až patnáct centimetrů nižší.

Andrea Theotokopulosová se už nikdy nevda-la. V roce 1976 ji v Athénách navštívil západoněmecký novinář Hans Dongen, aby se jí vyptal na její dávná kosmická dobrodružství. Když se jí novinář otázel, proč přes svou krásu a bohatství zůstává už tolik let svobodná, řekla:

„Ženy z rodiny Theotokopulosů zůstávají po celý život věrné pouze jedinému muži...“

„A povězte mi, jaký musí být muž, kterému žena zůstane věrná, aniž by ho po celá léta byl jen spatřila?“

„Musí to být bůh,“ odpověděla Andrea.

Relativita prostoru

V Jaderském moři, které je perlou mezi moři, protože na sebe vzalo barvu nebe a současně skal a bílých oblaků, leží ostrov Dugi otok. Je snadno přístupný z pevniny a nejrychleji nás k němu dopraví parníček ze Zadaru. Ostrov je kamenitý, ale přesto na něm rostou pinie, fikovníky, olivovníky a mnozí domačínové zde po staletí nasazovali sílu svých paží, aby ve zdejším suchopáru udrželi ledva prosperující vinice.

Jedním z těchto mužů, kteří jsou solí této středomořské země, byl i domačín Veselin Čopkov, bývalý holič z Bělehradu, který ve svých pětapadesáti letech nechal zaměstnání na pevnině, rozvedl se a na ostrově koupil dům, v němž pak začal sám hospodařit. Zvelebil i zanedbanou vinici, pořídil si malé stádečko ovcí, které svými skromnými pysky spásaly přeschlé travičky a bodláky deroucí se zpod rozpálených kamenů. Pěstoval zeleninu v barelech od marmelády a v dřevěných vaničkách a zaléval ji dešťovou vodou, jejíž rezervoár ležel nedaleko okapů domu. Vždy v sobotu stříhal a holil svoje druhy na verandě domu.

V roce 1981 bylo Veselinovi už dvaasedesát roků. V srpnu jej přišli navštívit dva francouzští turisté, manželé. Muž, dr. Emile Bouthoux, překladatel ze srbochorvatštiny a scenárista dokumentárních filmů prvního programu francouzské televize, a jeho manželka Diana, redaktorka ženského módního časopisu, který dnes už neexistuje.

Oba mladí manželé se u Čopkova usadili na pět týdnů, vrátit domů se chtěli přes Zadar až v polovině září. Počasí, typicky středomořské, jim přálo. Strašlivá vedra z července už pominula, obloha byla jasná, teplota vystupovala okolo poledne na dvacet sedm stupňů, voda v moři dosáhla dvaceti čtyř stupňů a v lagunách byla ještě teplejší.

Francouzští manželé zde pracovali na svých korekturách, společně se rekreaovali plaváním v moři nebo sluněním a rovněž se rádi brzy ráno anebo v pozdějším odpoledni procházeli po ostrově.

Dne 6. září 1981 ráno ještě za tmy přinesl Veselin z přístavu plnou igelitovou tašku malých rybiček, vyvrhl je, vyčistil, zasolil a uložil do sklepa v těžkém kameninovém pekáči. Když vyšlo slunce a na terasu přišli jeho hosté, pozval je na večeři pod širým nebem, které večer co večer oživoval rykot cikád. Na rybí pochoutku pečnou na roštu, na rybičky pomazané česnekem a posypané na jemno sekanou petrželovou natí. Na oplátku poprosil, aby mu manželé dnešního dne pomohli se sklizní vína, protože placení pomocníci se nedostavili pro zaneprázdněnost.

Paní Bouthouxová se Veselinovi omluvila, neboť ji sužovala nevolnost, ale dr. Bouthoux šel rád, protože sklizeň vína, to byla i vzpomínka na studentské časy. Dostal tedy kožené rukavice, nůžky a pořádný koš na záda. Veselin zapřáhl půjčeného mezka před kárku a vydali se na viniči, jež ležela na jižním svahu ostrova, asi dva kilometry od domu.

Slunce začalo připékat, ale už před polednem

byla sklizena málem polovina úrody. Oba muži usedli do stínu povozu, Veselin vyňal bílý chléb, žlutý ovčí sýr, obrovitá rajčata a pálivé papriky. K pití tu byla dvoulitrovka nařaděného vína. Rozmlouvali, jedli a Veselin se smál hostovým jazykovým neobratnostem.

Právě ve chvíli, kdy dr. Bouthoux pohlédl na hodinky a uviděl, že je přesně dvanáct třicet, se stalo něco podivuhodného. Snad jen padesát metrů od nich se v zorném poli obou odpočívajících mužů snášel k zemi stříbrný disk, asi šest či sedm metrů široký a tři metry vysoký. Zůstal stát nad zemí pouhé dva metry. Nezpůsoboval žádný větrný vír, nepohnula se ani travička...

Nejprve si mysleli, že je to jen zrakový přelud z příliš ostrého slunce a je způsobený mihotáním teplého vzduchu. Posléze pochopili, že předmět je hmotný a trojrozměrný letoun neznámého původu, jemuž se v tisku celého světa říká UFO.

Disk sestoupil ještě níže a zůstal doslova třet zhruba sedmdesát centimetrů nad zemí nedaleko mezkova zadku. Z jeho nitra vystoupili dva velice urostlí a vysokí tmavovlasí muži v bílých elastických kompletech, jež dávaly vyniknout jejich postavám. Doktor Bouthoux později řekl, že muži měřili nejméně dva metry a každý vážil nepochybně aspoň metrů.

Veselin se nijak nerozpakoval, když viděl hosty na své vinici, jednoduše popadl skleněné číšky, nalil je až po okraj řaděným červeným vínem a nabídl je příchozím. Hosté se usmáli, ale nepronesli ani jediné slovo. Oba svou pravou rukou převzali nabízené sklenice. Přičichli každý ke své číši a zlehka upili. A znovu se usmáli veli-

ce bílými zuby. Poté číše odložili na pokraj vozu a jeden z nich poplácal uvázaného mezka po boku. Mezka to nevyvedlo z míry, zato dr. Bouthoux nedokázal popadnout dech.

Mluvil jen Veselin Čopkov - pronesl obvyklé srdečné fráze Chorvatů, doprovázené náznaky objímání a přátelskými gesty. Zpod sedadla pak vylovil láhev vinné pálenky - rakije, ale tu hosté rozhodně, i když s úsměvy odmítli.

Nastala chvíle rozpaků, kterou překlenuli návštěvníci nabídkou, aby si oba hostitelé prohlédli útroby lodi. Veselin zažertoval něco o únosu a pak dodal vážně, že letadla nesnáší, protože se mu vždy točí hlava. Návštěvníci se opět pouze usmívali a gesty naznačovali, že nepůjde o let, ale pouze o prohlídku letounu.

První vstoupil dovnitř Veselin, po něm doktor Bouthoux, za ním kráčel jeden z pilotů, druhý pilot zůstal na vinici.

Během dvaceti minut skončila prohlídka, při níž rovněž nepadlo ani slovo. Veselin i dr. Bouthoux byli zcela ohromeni, průvodce se choval stále stejně srdečně a jeho instruktáž vystačila jako už předtím s pouhopouhými gesty. Když oba šokovaní hosté vstoupili zpět na pevnou půdu, druhý letec rovněž přátelsky pokynul a vkročil na palubu. Vzápětí nato se stroj vznesl vzhůru a zamířil nad moře a ke slunci, v jehož jasu pak záhy zmizel.

Dr. Bouthoux později napsal:

Uvnitř panoval jas, nikde jsem však nezahlédl světelný zdroj. Vše bylo vyrobeno jakoby ze slitiny skla a kovu, slitiny vybroušené k matnému lesku.

Nikde žádné přístroje, páky a hejblata, jak je známe z pozemských aeroplánů. Nic, jen dokonale tvarované a klenuté stěny a mezi nimi několik kovových židlí s polstrovanými opěradly. Nikde žádný zvuk ani hluk motoru, naopak ticho tak hutné, že jsem cítil bušení své krve ve spáncích. Ticho, které zaráželo, takové ticho, jaké jsem nikdy neslyšel ani v hlubokých jeskyních.

Prostor uvnitř odpovídal dojmu, který jsme si o letounu učinili z venku. Část jedné stěny letounu byla průhledná, takže jsme viděli kus pole, kamenité pahorky a vpředu dokonce záblesky mořské hladiny. Ve chvíli, kdy jsem pozoroval moře, zahlédl jsem, jak jeho hladinu brázdí motorový člun. Připadalo mi bláznivé, že tam někdo dole lyžuje na vodních lyžích a já přitom komunikuji s mimozemšťany. Zasmál jsem se a můj průvodce mi úsměv oplatil, jako by věděl, co si v té chvíli myslím.

Pak však přišel šok. Pilot napráhl ruku a dotkl se stěny, kde musel být ovládací mechanismus dveří, které se před námi naráz otevřely. Užasl jsem, protože za nimi muselo býti nepochybně prázdno, a pokud bychom tam vkročili, následoval by podle mého prvního odhadu pád na záda Veselinova mezka. Nebylo tomu tak. Za dveřmi, které se z ničeho nic vyjevily v oblé stěně, se rozkládal sál nejméně dvakrát rozlehlejší než ten, do něhož jsme z venku vstoupili. Napadlo mě, že jde o trojrozměrnou projekci, o tzv. holografický obrazec, tedy o žert, který si pro nás připravil náš průvodce. Jenže on vešel do tohoto prostoru a pobídl nás, abychom vkročili za ním. Ano, byl to vskutku hmatatelný prostor, tedy žádný přelud, dotkl jsem se rukou stěn, byly příjemně studené. Klenba stropu se ztrácela asi ve čtyřme-

trové výšce, což bylo více, než jsem odhadl, když se k nám letoun blížil.

A znovu se objevily další a pak ještě nejméně čtvery dveře. Vždy se za nimi otevřel nový prostor, do něhož jsme vstoupili, a když jsme se poté ohlédli, viděli jsme všechny ony prostory v jediné přímce, která už měřila nejméně padesát či šedesát metrů. Šlo o antiprostor? Nevím, ale prostor to rozhodně byl. Stěny měly ledovou strukturu, některé však byly průhledné a my jsme vlastně díky nim vyhlíželi do všech čtyř světových stran. Jediným zařízením zde byly židle, lůžka a menší stoly.

Když jsme se vraceli zpět, prostory za našimi zády mizely díky zavírání dveří, které po chvíli jako by ani nebyly a slily se k nerozeznání s hmotou stěn. Podivné? Více než podivné, ale reálné. Vše jsem viděl nejen na vlastní oči, ale vše jsem si rovněž vlastnoručně ohmatal a vždy jsem v dlaních cítil realitu hmoty. Poprvé v životě jsem si v této chvíli uvědomil směšnost iluzí, které si děláme sami o sobě a o svém pozemském světě. K čemu je naše rádoby dokonalá věda, která nedokáže proniknout k tajemství UFO a odhalit alespoň cípek jejich světa?

Host do domu, bůh do domu

Nikdo z hostů hraběte z Devonshiru a jeho dvorního intelektuála a rovněž vychovatele jeho dětí Thomase Hobbesa (1588-1679), později slavného anglického filozofa, netušil, jak se vyvine

slavnostní piknik, pořádaný pod širým nebem dne 8. června 1610 v zámecké zahradě.

Hobbes byl tenkrát ještě mladíčkem a měl dost daleko k sepsání děl, která se posléze proměnila v teorii státního absolutismu v Evropě 18. století, jejíž prvotní zdroj tvořily zejména *Základy přirozeného a politického práva*, *Základy filozofie* a především Hobbesův *Leviathan*.

Mladík v tomto dni ještě ani nesnil o tom, že se stane sekretářem F. Bacona či vychovatelem a učitelem budoucího anglického krále Karla II., a zdaleka ještě neformuloval svou slavnou tezi o tom, že člověk je přirozeným egoistou, který usiluje jen o vlastní výhody.

Přesto byl už tehdy bystrým a zábavným mladíčkem, jehož si oblíbila celá hraběcí rodina, měl smysl pro vtip, paradox, ale vždy zůstal zdvořilý a úslužný a nikoho proti sobě nepopudil.

Onoho červnového dne se slavily narozeniny nejmladší hraběcí dcery, která tehdy ještě ležela pevně zabalená v povíjanu a pobrekávala v náručí kojné nedaleko hodovního stolu.

Díky Hobbesově zálibě v detailech máme dnes o oné podivuhodné události k dispozici podrobný zápis, jenž byl tři sta let po svém vzniku nalezen v archivu filozofa Francise Bacona.

O čem vypráví onen podivuhodný dokument? Lze jeho údajům uvěřit? Nepochybně ano, vždyť je datován až v roce 1623, tedy po třináctiletém odstupu, a Hobbes osobně neměl nikdy potřebu lhát, protože lidé rádi naslouchali i jeho *pouhým* pravdám. Cituji tedy z onoho zvláštního dopisu, který je dnes uložen mezi největšími kuriozitami v londýnském Britském muzeu.

Ten den bylo naprosto jasno a oblohu neznescověcovaly ani malé bílé šmouhy, jak tomu bylo předchozího dne. Slunce stálo velice vysoko a hosté si již nemuseli tolik clonit čela. Vystačili jsme s klobouky naraženými do týla. Stoly se prohýbaly pod přeladnou krmí, složenou z ovoce, zeleniny, drůbeže, ale i zvěřiny a velkého množství nejrůznějších nápojů včetně vín, jemné jeřabinky a chmeloviny.

Když se okolo poledne objevil na nebi onen podivný stroj, dala se část hodovníků na úprk, jiní, včetně mě a hraběcího pána, zůstali sedět a pozorovali, co se bude dít. Co se má stát, to se také stane, mysleli jsme si.

Zámecký kaplan padl na kolena a snažil se křížem nastrčeným před sebe odvrátit zřejmě nastávající konec světa. Í mé srdce svíral podivný tlak a nejdřív jsem se domníval, že jde o pouhý přelud, jaký jsem například uzřel na moři při cestě do Francie přes Kanál, když nám větrný vír stvořil před očima Kristovu tvář. Přelud, který stejně nahání strach a víru v nadpřirozené síly.

Během chvilky už nebylo pochyb o tom., že nejde o přelud, ale o stroj, jenž musel býti dílem rozumných bytostí. Ne, žádný apollonský vůz metající zář a blesky za jekotu nebeských trub a píšťal, ale spíše elipsovitý předmět, připomínající tvar antického disku, bližící se k nám naprosto bez hluku a bez vánku, jenž by měl provázet jeho rychlý pohyb. Matně lesklý a dokonale vytvarovaný předmět, jehož impozantnost nás všechny zmátla. Jistě měřil na délku málem dvacet stop a na výšku aspoň polovinu...

Zastavil se velice nízko nad právě pokosenou loukou, ale úplně k zemi nedosedl, držen záhadnou a nepochopitelnou silou nad zemí, silou vzdorující

přitažlivosti s takovou samozřejmostí, jako by jej držela na dlani boží vůle...

Ze stroje vystoupili tři urostlí muži v přiléhavém oblečení, prostovlasí, bezvousí, s vlasy nakrátko zastřiženými. Urostlí jako Atlanti, jako olympští bohové, a stejně tak krásní a nenucení...

Promluvili na nás angličtinou, která nepochybně pocházela z dob Viléma Dobyvatele, tolik v ní bylo cizorodostí a příměsí francouzštiny! Ptali se, zda zde mohou strávit krátkou chvíli a usednout mezi nás...

Za nás hovořil pan hrabě z Devonshiru, oni však mluvili, jako by mezi nimi panovala stavovská rovnost...

Pozvali jsme je ke stolu a nabídli jim jídlo i pití, ale oni se napili pouze ředěného vína. Ani přes naše naléhání se však nedali přimět k tomu, aby se aspoň dotkli našich krmí. Jeden z nebeských hostů však záhy vešel do útrob létajícího stroje a přinesl nám na skleněné míse zvláštní sladké pečivo z nahrubo mletých obilnin a navíc skleněnou nádobku s lehce zabarvenou vodou. Ochutnali jsme zdvořile, i když jen symbolicky obojí, ale oni odmítali jíst i pít naše i svoje zásoby. Omlouvali se, že právě před chvíli pojedli a že je proti jejich zásadám holtovat přejídání.

Ptali jsme se jich, odkud jsou, a oni namísto odpovědi ukazovali prstem k nebi a roztomile se přitom usmívali. Nesdělili nám žádná fakta o svém původu a poslání a rovněž se ani nás na nic podstatnějšího neptali.

Kdybychom se nenacházeli v absurdní a nepochopitelné situaci, dalo by se říci, že jsme se stali svědky neohlášené, ale přesto milé zdvořilostní ná-

vštevý souseďního lenního pána, při níž padaly jen samé bezvýznamné, i když libé znějící věty.

Zůstali s námi u hodovního stolu přibližně dvacet minut, poté povstali, rozloučili se, vstoupili jeden po druhém do svého stroje a pak odlétli jihovýchodním směrem...

Přišli opravdu z nebe, anebo pouze z některé zámořské země, kde lidský um a technická zdatnost přesáhly už dávno pouhou představivost Evropana...? Nevím dodnes a dodnes o tehdejších událostech pochybuji, jako se navěky pochybuje o zjevení Boha...

Jejich chléb byl dobrý, voněl a chutnal po medu. Truňk však nebyl nijak vábný a nikoho k pití nezlákal. Zámecký správce Jackson vložil posléze do darovaného džbánu s neznámou tekutinou čerstvě narezané květiny, které se v něm udržely podivuhodně svěží až do poloviny července... Voda měla tedy nepochybně konzervační účinky a musela obsahovat i nadmíru cenné živiny...

Svědků, kteří setrvali u stolu po zjevení se stroje, bylo kromě pana hraběte z Devonshiru a mě ještě půl tuctu. Ostatní hodovníci i personál vyčkávali v křovinách, v altánech a jeden poděšený komorník strávil ony perné chvíle dokonce po pás ponořený v rybníku, protože si byl jist, že stroj návštěvníků bude dštítí oheň pekelný...

Telepatické rozhovory

Všichni lidé jsou v jádru stejní, i když třeba hovoří rozličnými jazyky. Každý z nás je v podstatě osobností s citovým, mravním a intelektuálním vkladem, které nám zaručují tzv. osobnostní integritu, tedy možnost být sám sebou a mít neopakovatelné vnější i vnitřní lidské znaky. Mnozí antropologové tvrdí, že mezi lidmi jsou jenom velice nepatrné rozdíly, jiní naopak rezolutně prohlašují, že se jednotliví lidé od sebe liší tak významně, až je nepochopitelné, že mohou býti pospolu. Ano, největší rozdíl mezi lidmi nepochybně způsobuje kvalita a výkon intelektu, který některým jedincům umožňuje vykonat skvělé tvůrčí a organizační počiny, jiným však dopřává pouze život na periferii tvořivosti a na samé mezi účelnosti a efektivity řešení problémů, jež před nás každodenní život v rozmarech či v naprosté střízlivosti staví.

Někomu zkrátka bůh nenadělil, jinému pak jednoduše z rozmaru dědičnosti *nasypal* přes míru.

Švéd dr. Lindgren se zabýval už v padesátých letech ověřováním mimosmyslového přenosu signálů, které vycházejí z mysli vysílající osoby a vstupují do mysli přijímající osoby, v níž jsou pak dešifrovány a stávají se docela prostými informacemi.

Lindgren vytipoval citlivá média a dbal na to, aby se osobně nepoznaly. Vysílajícímu médiu předložil karty s elementárními znaky, jakými

byly číslice, písmena latinské abecedy, ale i schematické znázornění elementárních geometrických obrazců. Vysílající médium však nevědělo o tom, že třeba ve vedlejší místnosti čeká přijímací médium na zprávu o obsahu předložené karty.

Nevědět o tom, že někdo přijímá, a na druhé straně netušit, že první vysílá, v tom byla novost, s níž Lindgren přišel vůbec poprvé. Jeho předchůdci totiž získali úspěchy s přenosem telepatických signálů, *vysílač* i *přijímač* však o sobě věděli, případně se znali, a v určených časech, v tzv. „radiotelegrafických relacích“, vzájemně plánovitě spolupracovali.

Vysílač se při Lindrenově experimentu soustředil na obsah karty a poté se snažil *vyslat* obsah sdělení do éteru, aniž by věděl, na kterém místě se nalézá *přijímač* pověřený převzetím signálu. Vzdálenosti mezi vysílajícími a přijímajícími se postupně zvětšovaly až na několik set mil, přičemž Lindgren zjistil, že faktor vzdálenosti nehraje vůbec žádnou roli. Lindgrenovi se dařilo dosahovat statisticky významných úspěchů. Čtyři z pěti vyslaných signálů byly vskutku správně přijaty, dešifrovány a převedeny k aktivnímu využití. Vysílací médium odeslalo do éteru obrazce, písmena či čísla a přijímající médium je povětšinou bezchybně přijímalo. Dr. Lindgren postupně zvyšoval počet přijímajících médií až na půl tuctu, přičemž všechna média přijímala shodně vyslané signály vždy okamžitě poté, co byly vypraveny jediným *vysílačem*.

Vysílač pracoval každý den tři až pět hodin,

přijímače měly v tomto období jakousi pohotovost, při níž ve větším či menším soustředění vyčkávaly na zprávy z éteru.

Dalo by se říci, že tato metoda je sice jednoduchá, ale nepochybně prokazuje fakt, že mezi nebem a zemí existují síly, o jejichž působení nemá člověk dosud ani tušení.

Lindgrenův *vysílač* samozřejmě netušil, jak vytváří skutečnost, že vysílá, *přijímač* zas nevěděl, co se s ním vlastně děje, když přijímá...

Dr. Lindgren pokračoval ve svých pokusech několik let a komplikoval přitom podmínky panující mezi *vysílačem* a *přijímačem*. Vysílající pak už neznal například mateřský jazyk přijímajícího a přijímající nerozuměl ani slovo z mateřského jazyka vysílajícího, přičemž obě média ovládala jen svou vlastní mateřštinu a nevládla žádným jiným cizím jazykem.

Další vědomou komplikaci při interakci mezi médii způsobil doktor Lindgren tím, že snižoval úroveň intelektu vysílajících i přijímajících médií postupně až k hranici debility. I slaboduchá a debilní média však předávala symboly na dálku stejně spolehlivě jako média se superiorním intelektem.

Dr. Lindren spolupracoval v šedesátých letech s NASA a po celé řadě experimentů s americkými kosmonauty prokázal, že mediální spojení lze navázat i z kosmu, když *vysílač* setrvává na Zemi, z ponorky na mořském dně k *přijímači* nacházejícímu se v měsíčním modulu Apolla 12. Společně s NASA pak dr. Lindren rovněž prokázal, že média skrytá v hermetických kontejnerech

nepropouštějících rádiové vlny ani rentgenové záření či kosmické paprsky mohou spolu být ve spojení stejně snadno jako ve volné přírodě.

Signál mozku *vysílače* překonal tedy všechna omezení a hladce dosáhl mozku *přijímače*, kde se proměnil v konkrétní myšlenku či představu.

Dr. Lindren poté stanovil odvážnou hypotézu, která je však s ohledem na jeho vědecké výsledky nábíledni. Napsal:

Prostřednictvím mediálního principu lze nepochybně vyslat signály rovněž i k jiným planetám, a pomocí těchto signálů pak případně ovlivnit jiné rozumné bytosti, které se ve vesmíru zcela jistě nacházejí.

Američan z NASA, dr. Francis Ponge, rozvinul tuto Lindrenovu tezi k ještě překvapivějšímu závěru:

Mimozemšťané s námi zřejmě mohou na stejném mediálním principu navazovat telepatické spojení, kterým by mohli významně ovlivňovat i naše myšlení a chování a sugerovat nám případně na dálku, bez své aktuální přítomnosti, i svoje motivy...

Bylo by to příliš fantastické tvrzení, kdyby už nebylo podepřeno řadou důkazů, např. událostí v Nairobi ze dne 24. července 1964, kdy se po objevu trojice UFO daly desetitisíce obyvatel spontánně do zběsilého tance, aniž by se nutkání k tomuto tanci mohli jakkoli bránit.

Vždycky při pozorování UFO jsou od očitých svědků hlášeny i podivné intrapsychické prožitky, které souvisejí nepochybně s působením UFO na lidskou psychiku. Tisíce svědků už pod přísahou připustilo, že byli blízkostí UFO probuzeni,

aniž by zaslechli sebemenší zvuk či ruch. Vzбудili se z hlubokého spánku, přistoupili k oknu a rozespale pohlédli na oblohu. A spatřili UFO!

Baron Wernher von Braun (1912-1977), snad největší expert na raketovou techniku a vesmírné lety, připustil mnohokrát, že několikrát ve svém životě pracoval na základě podnětů, které nepochybně přicházely z hlubin kosmu, a to konkrétně od dvou vzdálených rozumných bytostí, s nimiž měl telepatické spojení. Pojmenoval je podle měsíců Marsu Fobos a Deimos (*Strach a Hruza*).

Fridrich III. Zbožný (1515-1576), falcký kurfiřt, mimořádně spolehlivá světská i církevní autorita, jejíž vliv přesahuje až do dnešních dnů, význačný formulátor *Heidelberského katechismu*, ve svých veřejných vystoupeních mnohokrát prohlásil, že do jeho vědomí vstoupily nesčetněkrát hlasy nikoli božské, nikoli dábelské, nýbrž hlasy obyvatel kosmu, soupeřících s Bohem o vliv nad Zemí!

Pan John K. Laub, zemědělský inženýr, který se stal v sedmdesátých letech senzací sdělovacích prostředků v USA, protože jako první veřejně prohlásil, byť si byl předem vědom „následného veřejného ostouzení“, že mluvil s mimozemšťany několik hodin beze slov, mimosmyslovou komunikací, tedy pouze svou vnitřní řečí, a že si spolu velice dobře rozuměli, když se jeho luxusnímu vozu postavili do cesty se svým letounem na pusté silnici ve státě Nevada. Hovořil s nimi, aniž by obě komunikující strany při této interakci vůbec otevíraly ústa. Myšlenky a jejich závěry se objevovaly v zorném poli Laubova vědomí podobně jako čísla na displeji kalkulačky.

Mimo jiné mimozemšťané Laubovi sdělili, že *my na Zemi děláme beztoho jen to, co nám ONI naservírují do éteru...*

Nejpodivuhodněji se jeví Laubovo tvrzení, že s oněmi konkrétními mimozemšťany rozmlouval nadále i poté, co odletěli ve svém letadle, a udržoval s nimi občasné telepatické spojení ještě několik dalších týdnů při nezměněné kvalitě přenosu.

Snad nejoriginálnější vysvětlení prapůvodu víry v nadpřirozené a božské bytosti přednesl na kongresu v Sydney v roce 1978 prof. lord Bernard Law, když prohlásil:

„Více jak polovina té lepší poloviny lidstva nepotřebuje k víře, že nad námi je cosi vyššího, žádnou výchovu či vzdělávání. Cítíme tuto víru od narození každý den, jako by byla rozhozena například v atmosféře jednou provždy...

Tato víra nemá prapůvod v křesťanských či muslimských nebo jiných věroukách. Tuto víru nám totiž s vysokou pravděpodobností telepaticky vnukají bytosti, které nás na Zemi kdysi vysadily..."

Jack Robertson
Žil jsem s mimozemšťany

Z anglického originálu I lived in UFO, vydání z roku 1994
s dodatky F. P. Jonese, přeložil Petr Novotný.

Vydalo nakladatelství Dialog, Markova 9, 460 14 Liberec,
v roce 1995 jako svou 149. publikaci.

Komplexní jazykové zpracování, obálka
a grafická úprava Redakční a typografické studio
Oldřich Škrbel a Roman Karpaš.

Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Český Těšín.

Text 6,45 AA, VA 6,72

Vydání první, stran 152

ISBN 80-85843-47-1

62-018-95

V edici Nej větší záhady světa, vydávané nakladatelstvím Dialog, byly dosud publikovány tyto svazky:

- 1/ F. Edwards: Záhadní lidé
- 2/ F. Edwards: Nejzáhadnější ze záhadných
- 3/ F. P. Jones: Superzáhady a zázraky
- 4/ F. Edwards: Záhadnější než věda
- 5/ F. P. Jones: Zázračné události
- 6/ F. P. Jones: Čas bohů
- 7/ F. Edwards: Záhadný svět
- 8/ F. P. Jones: Zázračné náhody
- 9/ R. Holbe: Fantastické fenomény

Desátý svazek držíte právě v rukou a ještě v letošním roce vyjdou tituly R. Holbeho: Vzpomínky na Atlantidu, F. P. Jonese: Tajemné síly a autorů P. Krassy a P. Habecka: Záhady nad záhady. Tím ovšem edice Největších záhad světa ani zdaleka nekončí. Na příštý rok chystáme velice úspěšné knihy F. P. Jonese Carovné oči a Nad námi andělé.

Máte-li zájem si tuto ediční řadu zkompletovat, případně si předem zajistit další ohlášené tituly, můžete si jednotlivé svazky objednat na dobírku. Předpokládáme, že dosavadní maloobchodní cena 59,- Kč zůstane zachována (při využití zásilkové služby bude samozřejmě účtováno poštovné a balné).

Nakladatelství DIALOG
box 392
Markova 9
460 14 LIBEREC 14

Dokumentární vyprávění Američana Jacka Robertsona zřejmě mnoha čtenářům způsobí šok. Je vůbec možné, že jeden z nás pozemšťanů se setkal s mimozemšťany, kteří přistáli na území USA, v Archeském národním parku, a byl jimi pozván do útrob jejich lodi? Dnes již celosvětově proslulý geolog Robertson pozvání přijal a vstoupil do létajícího talíře, aby se nejdříve dostal do jakéhosi pro nás těžko srozumitelného antisvěta a potom i do kosmického prostoru při své pouti po některých planetách sluneční soustavy. Jack Robertson se vrátil po dvou pozemských letech, ačkoli v kosmu podle vlastního odhadu strávil sotva osm týdnů.

Robertsonův text doprovází dokumentární příloha známého spisovatele a psychiatra Francka P. Jonese, jenž některá z Robertsonových tvrzení podpírá argumenty z prožitků jiných osob, jež se podle většinou svědecky ověřených faktů dostaly rovněž do přímého styku s mimozemšťany, a to za obdobných okolností, jak je popisuje Jack Robertson.

Nezbývá než fantastickým Robertsonovým zážitkům uvěřit, tento inteligentní muž nemá totiž zřejmý důvod, proč by nám lhal...

The Washington Post

Strhující dokument o mimozemšťanech odhaluje vlastně i malost a neoprávněnou pýchu pozemského člověka. Implicitně naznačuje, že lidstvo je už „na konci“, ač by si tolik přálo být „na začátku“.

The New York Times

ISBN 80-85843-47-1

62-018-95